

விதடன்
வெளியீடு

4-5

அருள் உரை

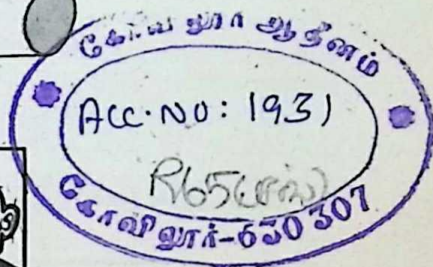
ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் ஊர

1931

விகடன்
வெளியீடு

1993 -

12/00

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993.

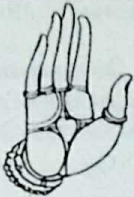
பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வாணி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

ரந்தி தேவன்

ரந்திதேவன் என்பவன் சந்திர வம்சத்தில் வந்த ராஜா. இவன் ஏகப்பட்ட யாக யக்ஞாதினைச் செய்த விஷயம் மஹா பாரதத்தில் வருகிறது. இப்படிச் சுர்மானுஷ்டானத்திலேயே ஈடு பட்டிருந்ததால் இவனுக்கு ஜீவகாருண்யம் வற்றிவிடவில்லை. என்கிற கதையை ஸ்ரீமத் பாகவதம் சொல்கிறது.

பழைய சாஸ்திரங்களில் 'இஷ்டம்', 'பூர்த்தம்' என்று ஜனங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய இரண்டு விஷயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. இவற்றில் 'இஷ்டம்' அல்லது 'இஷ்டி' என்பது யாக யக்ஞாதிகள். தசரதன் புத்ர காமேஷ்டி பண்ணினான் என்கிறேன். அது புத்ர காம இஷ்டிதான். அதாவது பிள்ளையை விரும்பிச் செய்த இஷ்டி (யாகம்).

'பூர்த்தம்' என்பது என்னவென்றால், அதுதான் தற்காலத்தில் ரொம்பப் பேர் நம் மதத்தில் இல்லாதது என்று நினைக்கிற ஸோஷல் ஸர்வீஸ். கிணறு-குளம் வெட்டுவது, ரோடு போடுவது, கோயில் கட்டுவது, முதலிய ஸமுஹப் பணிகளுக்குப் 'பூர்த்தம்' என்று பேர். 'இஷ்டம்' செய்யச் சிலபேருக்குத்தான் அதிகாரம் உண்டு. அது ரொம்பக் கஷ்டம்கூட! நியமங்கள் ஜாஸ்தி. பூர்த்தம் இப்படியில்லை. பாமர ஜனங்களிலிருந்துச் ச்ரேஸ்திகள் வரையில் ஏழை-பணக்காரன், அந்த ஜாதிக்காரன் - இந்த ஜாதிக்காரன் என்கிற பேதம் கொஞ்சம்கூட இல்லாமல் ஸகல ஜனங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பண்ண வேண்டியதே பூர்த்தம். பூர்த்தத்தைப் பற்றிப் பின்னால் இன்னும் சொல்கிறேன். இப்போது ரந்திதேவன் கதையைப் பார்க்கலாம்.

இந்த ரந்திதேவன் யக்ஞங்கள் செய்து ஏகமாகத் தக்ஷிணை கொடுத்து, தானம் பண்ணினான். அவனுடைய கஜானா முழுகக் காலியாகி விட்டது. ஒரு செல்லாக்காச பாக்கியில்லை. அப்படி வாரி வாரி 'தேஹி' என்று வந்தவர்களுக்கெல்லாம் 'நாஸ்தி' என்று சொல்லாமல் தானம் பண்ணி விட்டான்!

அப்போது பகவான், மஹாவிஷ்ணு, ஒரு சோதனை பண்ணினார். ராஜ்யத்திலே பெரிய பஞ்சம் வரும்படியாகப் பண்ணி விட்டார். நியாயமாகப் பார்த்தால் யக்கும் செய்வதே மழை, தான்ய ஸம்ருத்திக்காகத்தான். இப்போது நேர்மாறாக ஒரே பஞ்சமாகி விட்டது.

அப்போதும் ரந்திதேவன் தன்னுடைய உடைமைகளை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகத் தானம் பண்ணிக் கொண்டே வந்தான். கடைசியில் ராஜாவான அவனுக்கும், அவனுடைய ராஜ குடும்பத்துக்குமே ஒருவேளைக் கூழுக்குக்கூட கதியில்லை என்கிற நிலைமை வந்துவிட்டது. ஆனால் கொடுத்தே பழகிய அவன் யாசகம் பண்ணவில்லை. நாற்பத்தெட்டு நாள் - ஒரு மண்டலம் - குடும்பத்தோடு சுத்த உபவாஸம் இருந்து விட்டான். அப்புறம் எப்படியோ வெளியிலே ராஜ குடும்பம் பட்டினி கிடக்கிறது என்று தெரிந்து விட்டது. ஆனானப்பட்ட ராஜா - வள்ளலாகப் பிரஜைகளை ரக்ஷித்தவன் - குடும்பத்தோடு வயிறு காயக் கிடக்கிறான் என்றவுடன் யாரோ எப்படியோ கொஞ்சம் கோதுமைக் கஞ்சியும் தண்ணீரும் சேகரம் பண்ணி நாற்பத்தொன்பதாவது நாளன்று அவனுக்கும் அவனுடைய பத்தினி புத்திரர்களுக்குமாக அனுப்பி வைத்தார்கள்.

முதுகோடு வயிறு ஒட்டிக் கொள்கிற மாதிரிக் காய்ந்து கிடந்த ஸ்திதியில் இது தேவாம்ருதமாக வந்தது. ஆசையோடு அந்தக் கஞ்சியை ராஜ குடும்பத்தினர் வாயில் விட்டுக் கொள்ளப் போகிற ஸமயம். அப்போது பார்த்து ஒரு பிராமணன் அங்கே வந்து சேர்ந்தான், 'பிஷாம் தேஹி' என்று.

துளி அன்னம் விழுமா விழுமா என்று வயிறு தபித்து ஏங்கிக் கொண்டிருந்த ஸமயம். ராஜாவாகப் பஞ்ச பக்ஷம் சாப்பிட்டவன் பஞ்சத்தில் அடிபட்டுத் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது கடைசியில் கொஞ்சம் கஞ்சி கிடைத்ததென்றால்,

சொல்லி வைத்தாற்போல் இப்போது யாசகர் வந்து விட்டார்.

ரந்திதேவன் யாசகரைப் பார்த்தான். எப்படிப் பார்த்தான்? 'சனியன் பிடித்தவன், எங்கே வந்தான்?' என்றா? இல்லை. ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமத் நாராயணனாகவே அந்தப் பிராமணனைப் பார்த்தான்.

'நல்ல வேளை, இதை நானே சாப்பிடாமல் இருந்த சுண்ணத்தில் இவர் வந்தாரே! நான் பகவதபசாரம் செய்யாமல் காப் பாற்றினாரே' என்று ஸந்தோஷப்பட்டான்.

அவனுடைய பத்தினி புத்திரர்களும் உதார குணத்தில் அவனுக்குக் குறையாதவர்கள். ஆகையால் தங்களிடமிருந்தைப் பங்கு போட்டுப் பிராமணனுக்குக் கொடுத்தார்கள். அது இவர்களுக்கே போதும் போதாததாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அதிலே கணிசமாக ஒரு பங்கு யாசகருக்குக் கொடுத்து அவரைத் திருப்திப்படுத்தி அனுப்பினார்கள்.

பாக்கியை ராஜ குடும்பத்தினர் சாப்பிட இருந்தபோது மறுபடியும் ஒரு யாசகன் முளைத்தான். இப்போது வந்தவன் நாலாம் வர்ணத்தவன், பசிக்கும் கருணைக்கும் வர்ணம், ஜாதி என்ற பேதங்கள் உண்டா என்ன? இவர்கள் ஏற்கெனவே குறைந்து போய்விட்ட கஞ்சியிலிருந்தும், தாங்கள் கால் வயிறு சாப்பிட்டால் போதும் என்று கொஞ்சமே வைத்துக் கொண்டு, பாக்கியை அந்தப் பிச்சைக்காரனுக்குக் கொடுத்து விட்டார்கள். ராஜாவின் கண்ணில் இவனும் விஷ்ணுவாகத்தான் தெரிந்தான்.

மிச்சமிருந்த கஞ்சியில் மற்றவர்கள் தங்கள் பங்கைக் குடித்தார்கள். ரந்திதேவன் மாத்திரம் இந்த ஸமயத்திலும், இரண்டு ஜீவன்களுக்கு உபகாரம் பண்ணும்படியாக பகவான் அனுக்ரஹம் செய்வதையே நினைத்துக் கொண்டோ என்னவோ, சாப்பிடாமல் யோசனையில் இருந்தான்.

இவனுக்குச் சாப்பிடுகிற எண்ணம் வந்த அதே ஸமயத்தில் மறுபடியும் ஒரு தீனக்குரல் வந்தது. மனுஷக் குரலோடு நாய்கள் குரைப்பு வேறு! நாய்களைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு பாமரன் வந்து நிற்கிறான். இந்தக் கஞ்சிக்குத்தான் போட்டியாக வந்திருக்கிறான்!

நாய்கள், நாய்க்காரன் எல்லோருமே ரந்திதேவனுக்கு நாராயண ஸ்வரூபமாகத்தான் தெரிந்தார்கள். வேதத்தில் ஸ்ரீருத்ரத்தில் பரமேஸ்வரனை 'நாய்களின் உருவத்தில் இருக்கிறவன்; நாய்களை வைத்திருக்கிற வேடனாக இருக்கிறவன்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ரந்திதேவன் வாஸ்தவத்திலேயே அப்படி ஈசுவர ரூபமாகப் பார்த்தான்.

ஸ்ரீருத்ரத்தில் நாயையும் நாயாடியையுங்கூடப் பரமேஸ்வரனாகச் சொன்ன மாதிரியே கீதையிலும் பகவான், 'சுனி சைவ ஸ்வபாகே பண்டிதா: ஸமதர்சின...' என்கிறார். ஆத்ம ஞானிகள் நாயையும், நாய் மாமிசத்தைச் சாப்பிடும் சண்டாடனையையுங்கூடப் பிரம்மமாகவே பார்க்கிறார்கள் என்று அர்த்தம்.

ரந்திதேவனுக்கு அப்படிப்பட்ட த்ருஷ்டி இருந்தது. 'நாராயணன்தான் இப்படி நாய்களாகவும் அதைப் பிடித்துக்கொண்டு வருபவனுமாக வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். தனக்குப் பசியிருப்பதாக வேஷம் போடுகிறான். அதைத் தணிப்பதுதான் பகவத் ஆராதனம்' என்று நினைத்தான். கொஞ்சம் கூட மனஸ் கலங்காமல் தன் பங்கான கஞ்சி முழுவதையும் அவர்களுக்கு முன்னால் வைத்து விட்டான். 'நாய்க்கு நமஸ்காரம், நாயின் யஜமானனுக்கு நமஸ்காரம்' என்று ருத்ரம் சொல்கிற மாதிரியே அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினான்.

இப்போது அவனிடம் இருந்ததெல்லாம் வெறும் தீர்த்தம் தான். ஒரே வறட்சிக் காலமாதலால் அந்தத் தீர்த்தம் கிடைப்பதுகூட ரொம்பத் துர்லபமாகத்தான் இருந்தது. அதையாவது பானம் பண்ணினால்தான் இவனுடைய ஜீவன் உடம்பிலே நிற்கும் என்கிற ஸ்திதி.

இப்போதும் பகவான் சோதனையை நிறுத்தவில்லை, ஜலத்தையாவது குடித்துப் பிராணனை ரக்ஷித்துக் கொள்ளலாம் என்று இவன் பார்க்கிறபோது, 'மறுபடியும் 'சாமீ, தாஹம், தாஹம்!' என்ற பிரலாபம் வந்தது.

'அந்தத் தண்ணீரையாவது ஊத்து சாமீ' என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு பஞ்சமன் (புலையன்) வந்து நின்றான்.

அப்போது ரந்திதேவன் சொன்னதாக பாகவதத்தில்

இரண்டு ச்லோகங்கள் வருகின்றன. இரண்டும் இரண்டு ரத்னங்கள். நியாகத்துக்கு, பரோபகாரத்துக்கு இதைவிடப் பெரிய மந்திரமில்லை என்று சொல்லலாம். அதை அவன் சொன்ன வார்த்தையிலேயே சொல்கிறேன். அப்புறம் தமிழில் அர்த்தம் சொல்கிறேன்.

ந காமயே (அ)ஹம் கதம் ஈச்வராத் பராம்
அஷ்டர்த்தி யுக்தாம் அபுனர்பவம் வா |
ஆர்த்தம் ப்ரபத்யே (அ)கில தேஹ பாஜாம்
அந்தஸ்திதோ யேன பவந்த்யது: கா: ||

ருத்தி என்றால் ஸித்தி என்றே அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். அற்புத சக்திகளை (miracle-கள் செய்கிற சக்திகளை) எட்டு ஸித்திகள் அல்லது ருத்திகள் என்று சொல்வார்கள். இந்த 'அஷ்ட ருத்தி'தான் 'அஷ்டர்த்தி' என்று ச்லோகத்தில் வருகிறது. இவை இருந்துவிட்டால் ஸர்வ லோகத்தையும் ஆட்டிப் படைத்து ஆளலாம். ரந்திதேவன் என்ன சொல்கிறான் என்றால் '(பாராம்-) உயர்ந்ததான இந்த ஸித்திகளைப் பெறுகிற (கதம்-) வழியைக்கூட நான் (ஈச்வராத்-) ஈசுவரனிடமிருந்து (ந காமயே-) இச்சிக்கவில்லை; பிரார்த்திக்கவில்லை. எனக்கு மகா சக்திகள் வேண்டுமென்றுகூடப் பிரார்த்தனை பண்ணவில்லை.' சரி, அப்படியானால் இந்தச் சக்தி எல்லாம் அடங்கி அப்படியே பரம சாந்தமாக ஆடாமல் அசையாமல் இருக்கிற ஸமாதி நிலையை, மோக்ஷத்தைப் பிரார்த்திக்கிறானா? மறுபடியும் மறுபடியும் பிறவா நெறியான 'அபுனர்பவம்' என்ற முக்தியை விரும்புகிறானா? 'அதுவும் எனக்கு வேண்டாம்; ந காமயே (அ)ஹம் அபுனர்பவம் வா'. பின்னே ஈச்வரனிடமிருந்து எதைத்தான் அவன் இச்சித்துப் பிரார்த்திக்கிறானாம்?

புழுவாகவோ, பூச்சியாகவோ, பக்ஷியாகவோ, மிருகமாகவோ மனுஷ்யனாகவோ சரீரம் என்று ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு இத்தனை ஜீவராசிகள் இருக்கின்றனவே, இந்த (அகில -) அனைத்து (தேஹ பாஜாம் -) சரீரம் படைத்த பிராணிகளுக்கும் ஏதாவது துன்பம் இருக்கிறதல்லவா? 'ஆர்த்தி' என்றால் துன்பம், துக்கம். அந்தத் துன்பத்தை ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ளே இருக்கிற உள்ளம்தானே உணர்கிறது? உள்ளே யிருப்பதால்தான் அதற்கு உள்ளம் என்று பேர். 'அந்த: -

உள்ளே, 'ஸ்தித:' - இருப்பது அந்த உள்ளம்தான். "எப்படியோ ஒரு தினுசில் என்னால் மட்டும் அந்த உள்ளங்களுக்குள் இருக்க முடிந்து விட்டால், ஜீவராசிகளின் துன்பம் எல்லாம் என்னிடம் வந்து சேர்ந்துவிடுமல்லவா? இப்படி ஸகல ஜீவர்களின் கஷ்டத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு அனுபவிக்கிற சக்தியைத்தான் ஈசுவரா, உன்னிடம் நான் விரும்பிப் பிரார்த்திக்கிறேன். (யேன-) எதனால் பிராணிகள் (அது:கா:) துக்கமற்றவையாக (பவந்தி-) ஆகுமோ, அதைத்தான் உன்னிடம் வேண்டுகிறேன்' என்கிறான்.

துக்கம் என்பது பாப கர்மாவினால்தான் வருகிறது. ஒருத்தருடைய பாபத்தை இன்னொருத்தர் வாங்கிக் கொண்டு அனுபவிப்பதை Vicarious suffering என்று சொல்வார்கள். ஜீஸஸ் இப்படித்தான் லோகம் பூராவின் பாபத்தையும் வாங்கிக் கொண்டு தீர்ப்பதற்கே சிலுவையில் அறைபட்டதாகச் சொல்வார்கள். அந்த உத்க்ருஷ்டமான தியாக சிந்தனை நம் மதத்துக்குப் புதிதானதல்ல. ரந்திதேவன் வேண்டினது இதைத்தான். 'அகில தேஹ பாஜாம் ஆர்த்திம் ப்ரபத்யே: ஸகல உயிரினத்துடையவும் கஷ்டங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்' என்று இதைத்தான் வேண்டினான்.

இதில் 'ப்ரபத்யே' என்று ஒரு வார்த்தை வருகிறது. அனேக ஸ்தோத்ரங்களில் - முக்யமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிரந்தங்களில் 'சரணம் ப்ரபத்யே, சரணம் ப்ரபத்யே' என்று வருவதைக் கேட்டிருப்பீர்கள். வேதத்திலேயே இருக்கப்பட்ட துர்கா ஸூக்தத்திலும் 'சரணம் ப்ரபத்யே' என்று வருகிறது. 'ப்ரபத்யே' என்றால் 'அடைக்கலம் புகுகிறேன்: 'சரணாகதி பண்ணுகிறேன்' என்று அர்த்தம். ஒன்றிடம் ஸர்வஸங்க பரித்யாகம் (total surrender) பண்ணிவிடுவதுதான் ப்ரபத்தி. அதாவது 'ஸரண்டர்' (சரணாகதி) பண்ணுகிறவன் தன்னை அடியோடு ஸைஃபராக்கிக் கொண்டுவிட வேண்டும். அப்போது எதனிடம் இவன் 'ஸரண்டர்' பண்ணுகிறானோ அது இவனை ஆட்கொண்டு, அப்படியே ரொப்பி (நிரப்பி) விடும். இப்படியே பகவானிடம் தன்னை அடியோடு ஸைஃபராக்கிக் கொண்டு அவ்னாலேயே பூராவும் ரொப்பப்படுகிற நிலையைத்தான் பொதுவாக நாம் பார்க்கிற ஸ்தோத்ரங்கள், மந்த்ரங்கள் எல்லாவற்றிலும் 'ப்ரபத்யே' 'ப்ரபத்யே' என்று சொல்லியிருக்கிறது. மஹா

லஷ்மியை துர்காதேவியைச் சரணடைகிறேன் என்று வேத ஸூக்தத்தில் வருகிற மாதிரி, மற்ற ஸ்தோத்ரங்களில் 'இந்த ஸ்வாமியைச் சரணடைகிறேன்', 'அந்த ஸ்வாமியைச் சரணடை கிறேன்' என்று ஒவ்வொரு ஸ்வாமி பெயரைச் சொல்லி வரும். உபநிஷத்தை சாந்தி பாடக்ரமத்தில் தொடங்குகையில், 'மோஷத்தில் நாட்டமுடைய முழுக்ஷுவான நான் புத்தியைப் பிரகாசிக்கப் பண்ணும் பரமாத்மாவை அடைக்கலம் புகுகிறேன்' என்கிறபோதும் இந்தச் 'சரணம் ப்ரபத்யே' வருகிறது. ஆனால் ரந்திதேவன் என்ன சொன்னான்? 'ஆர்த்தம் ப்ரபத்யே' என்றான். 'ஆர்த்தி' என்றால் துன்பம், இன்னல், கஷ்டம். பரமாத்மா என்னை அப்படியே ஆட்கொள்ளட்டும் என்று சொல்லாமல், 'ஜீவலோகத்தின் ஸகல கஷ்டமும் என்னைப் பூராவாக ஆட்கொண்டு என்னிடமே வந்து சேரட்டும். நான் லோகத்தின் கஷ்டத்துக்குச் சரணாகதி பண்ணுகிறேன்' என்று பரமத் தியாக நிலையில் இருந்து கொண்டு சொல்கிறான்!

எல்லோரும் பொதுவாக என்ன வேண்டுவோம்? எல்லா இன்பமும் எனக்குக் கிடைக்கட்டும் என்றுதான். ரந்திதேவனோ 'எல்லார் துன்பமும் எனக்கு வந்து சேரட்டும்' என்றான். 'எல்லா ஜீவராசிகளின் கஷ்டங்கள் அனைத்தையும் நான் எடுத்துக் கொண்டு அனுபவிக்கிறேன். அதனால் அவற்றின் துக்கம் தீரட் டும்' என்றான்.

இன்னொரு ச்லோகம் சொன்னான்.

க்ஷுத்-த்ருட்-ச்ரமோ காத்ர பரிப்ரமச்ச
தைன்யம் க்லம:சோக விக்ஷாத மோஹா: I
ஸர்வே நிவ்ருத்தா: க்ருபணஸ்ய ஜந்தோ:
ஜிஜீவிஷோ ஜீவ ஜலாப்பணாத் மே II

பெரிய ச்ரௌதிகளுக்குத் தானம் பண்ணுகிறபோது மந்த் ரம் சொல்லிக் கொண்டு தீர்த்தம் போடுகிற மாதிரி, அந்தப் பஞ்சமனுக்குத் தன்னிடம் எஞ்சியிருந்த தீர்த்தத்தையும் தத்தம் செய்துகொண்டு ரந்திதேவன் இந்த ச்லோகத்தைச் சொன் னான். இதற்கு என்ன அர்த்தம்? 'இதோ இந்த ஜலத்தைக் கொடுக்கிறேனே, இது இந்தப் பஞ்சமன் ஒருத்தனுக்கு மட்டும் தாக சாந்தி, தாப சாந்தி பண்ணுவதா? இல்லை. ஸர்வபூத

அந்தராத்மாவான நாராயணனாக இவனை நினைத்தல்லவோ இதை இவனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுகிறேன்? அதனால் இந்த ஜலமே ஸகல உயிர்களுக்கும் தாக சாந்தியை, துக்க நிவ்ருத்தியைக் கொடுக்கட்டும்'.

(ஜீவ ஜிஜீவிஷோ-) உயிர்வாழ வேண்டுமென்று விரும்பும், (க்ருபணஸ்ய-) நிராதரவான (ஜந்தோ:-) ஸகல ப்ராணிகளும், (மே-) நான் கொடுக்கிற இந்த (ஜலார்ப்பணாத்-) தீர்த்த தானத்தால், (க்ஷுத்-) பசி, (த்ருட்-) தாகம் இவற்றால் ஏற்படும் (ச்ரம:-) சிரமத்திலிருந்தும்; (காத்ர பரிப்ரமச்ச-) வியாதி வக்கை மாதிரியான சரீரக் கஷ்டங்களிலிருந்தும்; (தைன்யம்-) மனஸின் கஷ்டமான தீனநிலை, (க்லம:-) மனத்தளர்ச்சி, (சோக-விஷாத-மோஹா:-) துக்கம், கலக்கம் (dejection) மயக்கம் (ஸர்வே-) முதலிய எல்லாத் துன்பங்களிலிருந்தும் (நிவ்ருத்தா:-) நிவாரணம் பெறட்டும்.'

ஒரே ஒருத்தனுக்குத் தருகிற கொஞ்சம் தீர்த்தம் இப்படி ஸர்வ ஜலவன்களின் கஷ்டத்தையும் போக்குமா என்றால்,

திரௌபதி அலம்பி வைத்திருந்த அக்ஷய பாத்திரத்தில் துளிப்போல ஒட்டிக் கொண்டிருந்த கீரையை க்ருஷ்ண பரமாத்மா சாப்பிட்டார்; உடனேயே துர்வாஸருக்கும் அவருடைய பதினாயிரம் சிஷ்யர்களுக்கும் பெரிய ஸமாராதனை சாப்பிட்ட மாதிரி வயிறு நிரம்பி விட்டது என்று படிக்கிறோமல்லவா? அந்த மாதிரிதான் இதுவும். 'இவன் யாரோ ஒரு பஞ்சமன்' என்று நினைக்காமல் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே அவனைப் புரிந்து கொண்டு அவனுக்குக் கொடுக்கிறபோது, அந்தப் பரமாத்மாவுக்குள்ளேயே அடங்கியிருக்கிற ஸகலப் பிரபஞ்சமும் அதனால் த்ருப்தியாகிறது. பாவம் நிஜமாக இருக்க வேண்டும். அதுதான் முக்யம்.

தியாகத்தின் உச்சநிலையில் இருந்து கொண்டு இப்படி ரந்தி தேவன் தன் ப்ராணனை ரக்ஷிப்பதற்கு அத்யாவச்யமாயிருந்த தீர்த்தத்தையும் புலையனுக்குக் கொடுத்தானோ இல்லையோ, உடனே முதலில் வந்த பிராமணன், அப்புறம் வந்த நாலாம் வர்ணத்தவன், அதற்குப் பின்னால் நாய்களோடு வந்த நாய்க் காரன், கடைசியில் வந்த பஞ்சமன் எல்லோரும் விஷ்ணு தூதர்

களாக அவன் முன் தங்கள் நிஜ ரூபத்தைக் காட்டினார்கள்!★

‘அவன் அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு நாராயண தியானத்தில் மூழ்கிவிட்டான். இந்த மாய வாழ்க்கை ஒரு கனா மாதிரி அவனிடமிருந்து மறைந்தே போய்விட்டது’ என்று பாகவதத்தில் இந்தப் புண்ய சரித்திரம் முடிகிறது.

சாதாரணமாக நம் புராணங்களிலோ, மற்ற காவிய நாடகங்களிலோகூட முக்கியமான பாத்திரம் (Hero) செத்துப் போனதாக முடியாது. ‘ட்ராஜெடி’ நம் ஸம்பிரதாயத்திலில்லை. மங்களமாக முடிய வேண்டும் என்று, லோக ரீதியிலே ஸந்தோஷமாக ஒரு கல்யாணம், ஒரு பட்டாபிஷேகம் என்றிப்படி முடிப்பதுதான் வழக்கம். ராமாயணம், மஹாபாரதம் இவற்றில் ஸ்ரீராமனும், பஞ்சபாண்டவர்களும் வைகுண்ட ஆரோஹணம், ஸ்வர்க ஆரோஹணம் பண்ணுவதாகவே வால்மீகியும், வியாஸாசாரியாரும் மூல கிரந்தத்தில் முடித்திருந்தும்கூட, இப்போதும் ஒரு ஹரிகதை, அல்லது உபன்னியாஸம் என்று நடக்கிறபோது ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகம், தர்மராஜ பட்டாபிஷேகம் இவற்றோடு பூர்த்திபண்ணி, அதற்கு மேற்பட்ட அந்திமக் கதையைச் சொல்லாமலே விட்டு விடுவதைத்தான் பார்க்கிறோம். த்ருவன், ப்ரஹலாதன் மாதிரியானவர்கள் பகவான் ப்ரத்யக்ஷமானதும் அவனோடேயே முக்தி அடைந்துவிட வேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தாலும்கூட, பகவான் ‘அதெல்லாம் கூடாது’ என்று சொல்லி, அவர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணினதாகத்தான் பாகவத புராணத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ரந்திதேவன் கதையில் மட்டும் விஷ்ணு தூதர்கள்

★ ஸ்ரீ பெரியவர்களின் உரையாடல்களிலிருந்து ஒரு பக்தர் எடுத்த குறிப்பு களிலிருந்து இக்கட்டுரை உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ‘விஷ்ணு தூதர்கள்’ என்றே காண்கிறது. ஆனால் ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலோ ‘மூவுலகின் அதிச் வரர்கள்’ என்று உள்ளது. பிரம்ம, விஷ்ணு ருத்ரர்களாகிய திரிமூர்த்தியரையே பாகவதம் மூவுலக அதிச்வரராகக் கூறுமாதலால், பாகவத வ்யாக்யாதாக்கள் மும்மூர்த்தியர் ரந்திதேவனுக்குத் தரிசனம் தந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் முதலில் பிராமணன், பிறகு நான்காம் வர்ணத்தவன், அப்புறம் நாயக்காரன். கடைசியில் தீண்டாதான் என நால்வரைச் சொல்லிவிட்டு அவர்களை மூன்று மூர்த்திகளாகக் குறிப்பிடுவது எப்படிப் பொருந்துமென்ப புரியவில்லை. நாயைப் பிடித்து வந்தவன், நீர் கேட்டவன் ஆகிய இருவரும் ஒருவனாகவே இருக்கலாம். ஸ்ரீ பெரியவர்கள் “விஷ்ணு தூதர்கள்” என்று கூறியிருப்பாரேயாகில் இவ்விதச் சங்கைகளுக்கு இடமில்லை.

வந்தார்கள் என்று சொன்னபின், 'உடனே பஞ்சமெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது; ரந்திதேவனின் பசி, தாகம் எல்லாம் தீர்த்து நெடுங்காலம் ராஜ்யபாரம் பண்ணினான்' என்று சொல்லாமல், 'மாயையே ஒரு சொப்பனம் மாதிரி அவனைவிட்டு ஓடிப்போயிற்று' என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது அவன் பரலோகம், பரமபதம் என்கிறார்களே அதற்குப் போய் விட்டான் என்றுதான் அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. அவனுடைய மஹா தியாகம் நம் மனஸில் நன்றாக உறைப்பதற்காகவே இப்படி மங்கள முடிவை மாற்றிச் சொல்லியிருக்கிறாற்போல் தோன்றுகிறது.

இந்த லோகத்தின் ஸந்தோஷம் எப்படியும் சாச்வதமில்லை. கல்யாணம், பட்டாபிஷேகம் எல்லாம் தற்காலிக ஸந்தோஷம் தான். பகவானிடம் போய்ச் சேருவதுதான் நிரந்தரமான மங்களம். அப்படிப் பார்த்தால் ரந்திதேவன் கதைக்குத்தான் நிஜமான மங்கள முடிவு.

ரந்திதேவன் கதை மாதிரி இன்னொன்று பாரதத்தில் வருகிறது.

விசித்திரக் கீரிப்புள்ளை

தர்மபுத்ரர் அச்வமேத யாகத்துக்கு அங்கமாக ஏராளமான அன்னதானம் பண்ணினார். அந்த மாதிரி ஸகல ஜனங்களுக்கும் வயிறும் மனஸும் ரொம்பிப் போகிற முறையில் எவருமே அன்னதானம் பண்ணினதில்லை என்று எல்லோரும் ஏகமாகக் கொண்டாடினார்கள். வயிறு ரொம்பப் போட்டு விடலாம். அது பெரிசில்லை. அதே ஸமயத்தில் மனஸும் ரொம்புகிற மாதிரிப் பரம அன்போடு போடுவதுதான் விசேஷம். 'இது யாகத்தின் அங்கம். இதைப் பண்ணினால்தான் தனக்குப் பலன் கிடைக்கும்' என்று காரியார்த்தமாக மட்டுமில்லாமல், கடனே

என்று இராமல், நிஜமான பரிவோடு பாண்டவர்கள் இப்படிப் பெரிய அன்னதானம் செய்து லோகமெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறபோது, இதனால் அவர்களுக்குக் கர்வம் வந்துவிடக் கூடாதே என்று பகவான் பார்த்தார். கர்வம் வந்ததோ அத்தனை தர்மமும் அதிலே 'ஸ்வாஹா'வாகிவிட வேண்டியது தான்! அதனால் இந்த ஸமயத்தில் அவர்களைக் கொஞ்சம் மட்டம் தட்டினாலும் நல்லதுதான் என்று பகவான் நினைத்தார். வெறுமனே மட்டம் தட்டினால் மட்டும் போதாது; அதோடு ஸர்வ லோகத்துக்கும் தானத்தின் உத்க்ருஷ்டமான தத்வம் தெரியும்படியாகவும் பண்ண வேண்டும் என்றும் நினைத்தார். இந்த இரண்டு லக்ஷ்யங்களையும் பூர்த்தி பண்ணுகிற ஒரு ஸம்பவம் அப்போது பகவான் ஸங்கல்பத்தால் நடந்தது.

ஏகப்பட்ட ஜனங்கள் சேர்ந்து தர்மபுத்ரரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அங்கே திடீரென்று ஒரு விசித்திரமான கிரிப்பிள்ளை தோன்றிற்று. விசித்ரம் என்னவென்றால் அந்தக் கிரிப்பிள்ளையின் உடம்பில் சரியாக ஒரு பாதி மட்டும் பளபளவென்று தங்கம் மாதிரிப் பிரகாசித்தது.

அந்தக் கிரிப்பிள்ளை போஜன சாலையில் சிந்தியிருந்த அன்னாதிகளின்மேல் புரண்டுவிட்டு, மனுஷக்குரலில், 'இது என்ன பெரிய தானம்? இதென்ன பெரிய யாகம்? அந்தக் குரு சேஷத்திரத்து உஞ்சவிருத்தி பிராமணர் பண்ணின தானத்துக்கு இது வீசம்கூடக் காணாது?' என்று தூக்கி எறிந்து பேசிற்று.

பார்வைக்கே பாதித் தங்கமாக் அது விசித்திரமார்க இருந்தது என்றால், மனுஷக் குரலில் பேசினது அதைவிட விசித்ரம். பேசிய விஷயமோ எல்லாவற்றையும்விட விசித்ரமாக இருந்தது. லோகம் முழுவதையும் கட்டி ஆள்கிற ஸார்வபௌமரான தர்மபுத்ரர் செய்ததைவிடப் பெரிய தானத்தை உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் எப்படிப் பண்ண முடியும்?

உஞ்சவிருத்தி என்றால் தற்காலத்தில் பிச்சை எடுப்பது, வீடு வீடாகப் போய்த் தான்ய பிசை வாகுவது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரித் தெருத் தெருவாகப்

போய் அக்ஷதை வாங்குவதை உஞ்சவிருத்தி பஜனை என்கூட பஜனை ஸம்பந்தாயத்தில் சொல்கிற ஒரு பழக்கம் வந்துவிட்டது. ஆனால் ஆதி காலத்தில், நம் தர்ம சாஸ்த்ரங்களின்படி பார்த்தால், உஞ்சவிருத்தி என்பதற்கு அர்த்தமே வேறே. சாஸ்திரப்படி, களத்திலே நெல்லடித்து, சொந்தக்காரன் அந்த தான்யத்தைக் கொண்டு போகிறபோது, அடிவரைக்கும் வழித்து வாரிக்கொண்டு போகாமல், கொஞ்சத்தை அப்படியே களத்திலேயே விட்டு விடவேண்டும். இதைத்தான் சோற்றுக்கு வேறுவழி இல்லாத பிராமணர்கள் பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். 'உஞ்சம்' என்றால் 'சிதறிப் போனதைத் திரட்டி எடுப்பது' என்றே அர்த்தம்.

கீரிப்பிள்ளை உஞ்சவிருத்திப் பிராமணனை ஒஹோ என்று புகழ்ந்ததும் ஸபையில் கூடியிருந்தவர்கள் அதனிடம், 'நீ யார்? நீ சொல்கிற உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் யார்? அவன் பண்ணின மஹா பெரிய தானம் என்ன?' என்று கேட்டார்கள்.

கீரிப்பிள்ளை கதை சொல்ல ஆரம்பித்தது. அந்தக் கீரி ரொம்ப வயஸானது. அதனால் எத்தனையோ வருஷங்களுக்கு முன்னால் நடந்த கதையைச் சொல்லிற்று.

அப்போது குருகேஷத்திரத்தில் ஒரு பெரிய பஞ்சம் ஏற்பட்டது. பெரிய பெரிய பிரபுக்களே அன்னத்துக்குப் பரிதவிக்கும் படியான ஸ்திதி ஏற்பட்டது. அப்போது உஞ்சவிருத்தி பிராமணன் நிலை எப்படி இருக்கும்? எப்போதோ எங்கேயோ பொறுக்கி வந்த கோதுமையில்தான் கொஞ்சம் குப்பையும் கூளமுமாக, மட்கி, நாற்றமெடுத்துக் கைவசம் இருந்தது. அதை மாவாக அரைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனுடைய குடும்பத்திலே நாலு ஜீவன்கள். பிராமணன், அவனுடைய பத்னி, பிள்ளை, மாட்டுப் பெண் - இந்த நாலு பேருக்கு ஒரு வேளைக்குத்தான் இந்த மாவு போதும். 'ஏதோ இந்த வேளையை இப்படித் தள்ளுவோம்; அடுத்தவேளை இதுவும் இல்லாமல் பிராமணன் போக வேண்டியதுதான்' என்று நினைத்து நாலு பேரும் வெறும் மாவை ஆளுக்கு ஒரு பிடி தின்னலாம் என்று உட்கார்ந்தார்கள்.

இந்த ஸமயம் பார்த்து 'தேஹி' என்று சொல்லிக்

கொண்டு ஒரு யாசகர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

‘கலத்திலே சோற்றை இட்டுக் கைப்பிடித்து இழுப்பது’ என்பார்களே, அந்த மாதிரியான ஸந்தர்ப்பம்.

அந்த ஸந்தர்ப்பத்திலும்கூட அந்தக் குடும்பத்தில் ஒருத்தராவது விருந்தோம்பல் பண்பில் பின்வாங்கவில்லை. பிராமணன், அவனுடைய பத்னி, புத்ரன், மாட்டுப்பெண் ஆகிய நாலு பேருமே போட்டி போட்டுக் கொண்டு அதிதிக்குத் தங்கள் பங்கு மாவைக் கொடுக்க முன்வந்தார்கள்.

அதிதி ஸ்த்காரம் - அதாவது விருந்தோம்பல் - என்பது ஸமூஹ தர்மம், social duty. இதோடு குடும்ப தர்மம், domestic duty என்றும் ஒன்று இருக்கிறது. ஒரு குடும்பத்தில் இன்னின்னார் இன்னின்ன கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று நிர்ணயிக்கிற தர்மம் இது. நாலு பேருமாக ஸோஷல் ட்யூட்டியைப் பண்ண முன்வருகிறபோதே, தங்களுக்குள் டொமஸ்டிக் ட்யூட்டியை எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டார்கள். ‘புருஷன் இல்லாமல் ஒரு பத்னி இருப்பாளா? உங்கள் பங்கைக் கொடுத்துவிட்டு நீங்கள் உயிர்விட நான் பார்ப்பேனா? அதனால் என் பங்கை நான் தருகிறேன்’ என்று பத்னி பிடிவாதம் பிடித்தாள். பிள்ளையோ, ‘ப்ரத்யக்ஷ தெய்வமான மாதா பிதாக்களுக்குப் பிராணாபத்து என்கிறபோது ஒரு புத்ரன் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா?’ என்று அவர்களைத் தடுத்து, அதிதிக்குத் தன் பங்கைத் தரப்போனான். உஞ்சவிருத்தி பிராமணனிடம் அவனுடைய பத்னி எந்தப் பதிவிரதா தர்மத்தை எடுத்துச் சொன்னாளோ, இதையே மாட்டுப் பெண் பிள்ளையிடம் சொல்லி, ‘நான்தான் என் பங்கைத் தருவேன்’ என்று பிடிவாதம் பண்ணினாள்.

நாமாக இருந்தால் ஏதாவது ஒரு வஸ்து நமக்குக் கிடைக்கிற தென்றால் நான் முந்தி, நீ பிந்தி என்று போட்டி போடுவோம். கொடுக்கிறதென்றால் அவரவரும் பின்வாங்கத்தான் செய்வோம். இந்த ஏழை பிராமணக் குடும்பத்திலோ உயிரையே கொடுப்பதற்கு, பிராணத் தியாகத்துக்குப் போட்டி போட்டார்கள். தியாகம், தானம் எல்லாம் பணக்காரர்களால்தான் முடியும் என்றில்லை! பரம ஏழைகளாலும் முடியும். பெரிய ராஜாவான

ரந்திதேவன் குடும்பத்தினர் செய்த அதே தியாகத்தைத்தான் இப்போது பரம தரித்திரர்களான இவர்களும் செய்கிறார்கள்.

கடைசியில் பிராமணன் மற்றவர்களை அடக்கிவிட்டு, 'குடும்பத் தலைவன் என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற என் கடமை உங்கள் மூவரையும் ரக்ஷிப்பது. மனமறிந்து உங்களில் எவரையும் பட்டினிபோட்டு மரணத்துக்கு ஆளாக்கினால் நான் பிரஷ்டனாகி விடுவேன்' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லித் தன் பங்கு மாவை யாசகருக்கு அன்போடு தானம் செய்தான்.

அவர் அதைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பசி தீரவில்லை என்றார்.

உடனே பத்னி தன் பங்கை அவருக்கு மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தாள்.

அதையும் சாப்பிட்டுவிட்டு, 'இன்னமும் கொண்டா' என்று உட்கார்ந்துவிட்டார் அதிதி.

கொஞ்சம்கூடக் கோபமே இல்லாமல் பிள்ளையும் தன் பங்கு மாவை அவருக்குக் கொடுத்தான்.

அதையும் ஏப்பம் விட்டுவிட்டு, இன்னும் வந்தாலும் கொள்ளும் என்று உட்கார்ந்துவிட்டார் அதிதி.

கடைசியில் மாட்டுப் பெண்ணும் அவருக்கு மனஸாறத் தன் பங்கு மாவைக் கொடுத்தாள்.

அதிதி அதைச் சாப்பிட்டு முடித்தாரோ இல்லையோ, ஆளைக் காணவில்லை.

அந்த நாலுபேர் மேலே ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்ப வ்ருஷ்டி பொழிந்தது.

'நான்தான் தர்மதேவதை. உங்களைப் பரிசோதிக்கவே யாசகப் பிராமணனாக வந்தேன். பரீட்சையில் நீங்கள் அற்புதமாக ஜயித்துவிட்டீர்கள். உயிரைக் கொடுத்தாவது விருந்தோம் பலை நடத்திக் காட்டுவதில் உங்கள் குடும்பத்தைப்போல்

எங்குமே கண்டதில்லை. அவரவரும் கொடுத்த பிடி மாவு உங்களுக்கு ஸ்வர்கத்திலேயே இடம்பிடித்துக் கொடுத்து விட்டது. எல்லோரும் ஆனந்தமயமான தேவலோகத்துக்கு வந்து சேர்வீர்களாக' என்று அசரீரி கூறிற்று..

(அசரீரி கேட்டதா, தர்மதேவதை நேரில் வந்ததா என்று ஸரியாக நினைவில்லை. தாத்தப்பயம் இதுதான்.)

உடனே தேவர்கள் அங்கே அலங்கார விமானத்தோடு வந்தார்கள். உஞ்சவிருத்தி பிராமணக் குடும்பத்தினர் அதிலே ஏறிக்கொண்டு ஸ்வர்கத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

ஸ்வர்கத்துக்குப் போனார்கள் என்றால் இந்த லோகத்தில் பிராணனை விட்டார்கள் என்று அர்த்தம். குசேலர் மாதிரி இந்த லோகத்திலேயே அவர்களுக்கு ஸகல ஸம்பத்தும் வந்ததாகச் சொல்லவில்லை. இவர்கள் ஸ்வர்கவாஸம் கிட்டும் என்றும் அபேக்ஷித்து, தானம் செய்யவில்லை. விருந்தோம்பல் பண்புக்காகவே உயிரை விட்டார்கள். தானாக ஸ்வர்க்கம் ஸித்தித்தது!

இந்தக் கதையைச் சொன்ன கீரிப்பிள்ளை, 'அந்த ஸமயத்தில் நான் குருசேஷத்திரத்தில் அந்த வீட்டில்தான் இருந்தேன். இவர்கள் தானம் கொடுத்த மாவு ஏதோ துளித்துளி கீழே சிந்தியிருந்தது. நான் அந்த இடத்துக்கு மேலாக ஓடுகிறபோது, என் சரீரத்தின் இந்தப் பகுதியில் அந்த மாவு பட்டதனால்தான் இந்தப் பக்கமே ஸ்வர்ண வர்ணமாகிவிட்டது...'

இப்போதுகூட ரொம்ப நல்லவர்களைத் 'தங்கமான மனஸு' என்றுதான் சொல்கிறோம். இங்கிலீஷில்கூட 'Golden hearted' என்கிறார்கள் அல்லவா? தங்க மனஸு படைத்த தியாகக் குடும்பம் செய்த தானத்தில் இது ஸ்தூலமாகவே நிஜமாயிருக்கிறது!

'அதற்கப்புறம், இப்படி ஒரு பக்கம் மட்டும் தங்கமாக இருக்கிறதே, இதேமாதிரி வேறெங்காவது பரம உத்க்ருஷ்டமான தானம் நடக்கிற இடத்தில் சிந்திப்போனது இன்னொரு பக்கத்தில் பட்டால் அதுவும் தங்கமாகி, முழுக்கத் தங்கமாக

லாமே என்கிற ஆசையில் நானும் சத்திரங்களுக்கெல்லாம் போனபடிதான் இருக்கிறேன். ஆனால் என் மறுபாதி தங்கமாக மாறவேயில்லை. தர்மபுத்ரர் மஹாப் பெரிய யாகம் பண்ணி, அன்னதானம் செய்கிறாரே, இங்கே சிந்திப் போனதிலாவது என் சரீரத்தின் பாக்கிப் பாதி தங்கமாகுமாக்கும் என்றுதான் இங்கும் வந்து புரண்டு பார்த்தேன். இங்கேயும் பலனைக் காணோம்' என்று கீரிப்பிள்ளை முடித்தது.

**தர்மங்களில்
தலையானது
தானமே!**

ரந்திதேவன் கதையிலிருந்தும், உஞ்சவிருத்திப் பிராமணன் கதையிலிருந்தும் என்ன தெரிகிறதென்றால் தனக்கென்று ஒன்றுமே வைத்துக் கொள்ளாமல் தானம் பண்ண வேண்டும். தன் பிராணனே போனாலும் ஸரி, இன்னொரு ஜீவனை நம் உயிரைக் கொடுத்தாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற தியாக தத்வம் தெரிகிறது. இன்னொன்று என்ன தெரிகிறதென்றால், ஒருத்தர் கஷ்டத்தில் இருக்கிறபோது அவர் என்ன ஜாதி, என்ன மதம், நல்லவரா - கெட்டவரா என்று இதையெல்லாம் ஆராய்ச்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்காமல், அவர்கள் யாராக யிருந்தாலும், எப்படிப்பட்டவராகயிருந்தாலும் நம்மாலான உபகாரத்தைப் பண்ணி அவர்களுடைய கஷ்டம் நிவ்ருத்தியாவ தற்கு ஸஹாயம் பண்ண வேண்டும் என்பது.

வித்யாஸங்கள் பார்க்க வேண்டிய இடத்தில் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும். சாஸ்த்ரப்படி லோக ஷேமத்துக்காக ஏற்பட்ட அதிகார பேதங்களைக் காப்பாற்றத்தான் வேண்டும். ஆனால் கஷ்டம், துக்கம் என்று வருகிறபோது வித்யாஸமே பார்க்கக் கூடாது.

குறிப்பாக, அன்னதானத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறபோது

‘யார்க்கும் இடுமின்; அவர் இவர் என்னவெனயம் என்றே திருமந்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

‘யாரானாலும், எவரானாலும், நாராயண ஸ்வரூபம்’ என்று ரந்திதேவன் அன்னதானம் செய்தான். மஹாதாரித்ரியத்தில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இளையான்குடி மாறநாயனாரிடம் ஒரு சிவனடியார் பிசைஷ கேட்டு வந்தபோது அவர், ஈச்வரனே இப்படி வந்திருக்கிறான் என்று நினைத்தார். கொட்டுகிற மழையிலே வயலுக்குப் போய் அங்கே விதைத்திருந்த நெல்லையே மறுபடி பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டு வந்து சிவனடியாருக்கு பிசைஷ பண்ணினார். வாஸ்தவத்திலேயே அந்தச் சிவனடியார் பரமேச்வரன்தான்! அப்படியே காட்சி கொடுத்தார். இது பெரியபுராணக் கதை.

எல்லாத் தானங்களிலும் அன்னதானம் விசேஷம். பகவானும் கீதையில், எவன் தனக்காக மட்டும் ஆஹாரம் தேடிச் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறானோ அவனுடைய பாபத்தையும் முழுக்க அவனேதான் அனுபவித்தாக வேண்டும்; வேறு யாரும் அதில் பங்கு எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்கிறார். பிறனுக்குப் போடாமல், தான் மட்டுமே தின்கிறவன் சாதம் சாப்பிடவில்லை, பாபத்தையே புஜிக்கிறான் என்கிற மாதிரிச் சொல்கிறார்.

அன்னதானத்துக்கு என்ன விசேஷம் என்றால் இதிலேதான் ஒருத்தரைப் பூர்ணமாகத் திருப்திப்படுத்த முடியும். பணம் காசு, வஸ்த்ரம், நகை, பூமி, வீடு இந்த மாதிரியானவற்றை எவ்வளவு கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொள்கிறவன் அதற்குமேல் தந்தாலும் ‘வேண்டாம்’ என்று சொல்ல மாட்டான். அன்னம் போடுகிறபோதுதான் ஒருத்தன் என்னதான் முட்ட முட்டச் சாப்பிட்டாலும், ஓர் அளவுக்குமேல் சாப்பிட முடியாது. த்ருப்தோஸிமி; போதும்’ என்று சொல்கிறான். ஓர் அளவுக்கு மேல் போய்விட்டால், ‘ஐயையோ! இனிமேல் போடாதீர்கள்’ என்று மன்றாடவே செய்கிறான். இம்மாதிரி ஒருத்தன் பூர்ண மனஸோடு திருப்தி தெரிவிக்கிறபோதுதான் தாதாவுக்கும் தானத்தின் பலன் பூர்ணமாகக் கிடைக்கும்!

நேராக உயிரோடு உடம்பைச் சேர்த்து வைத்து ரக்ஷிப்ப

தும் அன்னம்தான். அதனால்தான் 'உண்டி கொடுத்தார் உயிர் கொடுத்தாரே' என்று சொல்லியிருக்கிறது. மணிமேகலையில் இப்படி அன்னதான விசேஷத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. அது பௌத்த ஸம்பந்தமான காப்பியம். பௌத்தம், ஜைனம் எல்லாமே கலந்தாங்கட்டியாக வைதிக ஸம்பிரதாயங்களோடு சேர்ந்திருப்பதாகவே தமிழில் உள்ள ஐம்பெருங்காப்பியங்களிலிருந்து தெரிகிறது. மணிமேகலைக்கு காஞ்சீபுரத்தில் அக்ஷய பாத்திரம் கிடைத்தது. அதை அவள் வைத்துக் கொண்டு ஸகல ஜனங்களின் பசிப்பினியையும் போக்கினாள். இதற்கு அனேக யுகங்கள் முந்தியே இதே காஞ்சீபுரத்தில் ஸாக்ஷாத் அம்பாளும் இதே அன்னதானத்தைப் பண்ணியிருக்கிறாள். ஜகன்மாதா இங்கே, 'இரு நாழி நெல் கொண்டு எண் நான்கு அறம் இயற்றினாள்' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

எண் நான்கு அறம் என்றால் முப்பத்தியிரண்டு தர்மங்கள். தர்மம் என்றால் மனுஷ்ய வாழ்க்கை நெறிகள் எல்லாமும்தான் என்றாலும், பொது வழக்கில் 'தானம்' என்ற ஒன்றுக்கு மட்டுமே 'தர்மம்' என்ற பேரும் வந்துவிட்டது. தர்மங்களில் இது அத்தனை உசத்தியான இடத்தைப் பெற்றுவிட்டது. 'தான - தர்மம்' என்று சேர்த்தே சொல்கிறோம். 'தர்மம் போடு தாயே' என்றுதான் பிச்சைக்காரர்கள் கூடச் சொல்கிறார்கள். தர்மசாலை என்றாலே அன்னசத்திரம்தான். வேதப் பிரமாணத்துக்கு ஸமதையான சிறப்புப்பெற்ற அவ்வை வசனத்திலும் 'சதல் அறம்' என்று தானத்தையே தர்மம் என்று equate பண்ணியிருக்கிறது.

இதிலே ஒரு வேடிக்கை, அதாவது பரஸ்பர விருத்தம் (முரண்பாடு) மாதிரி ஓர் அம்சம் தானம் என்று பண்ணினால் அதை வாங்கிக் கொள்ளவும் ஒருத்தன் இருந்தாகணும். Donor இருந்தால் Donee-யும் இருக்கணும். ஆனால் தானம் கொடுப்பதை ரொம்பவும் சிறப்பித்துச் சொல்கிற அதே சாஸ்திரங்களே தானம் வாங்குவதை மிகவும் தாழ்வானதாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. 'நான் கொடுக்கிறவனாகவே எப்போதும் இருக்கணும்; வாங்குகிறவனாக ஒருபோதும் இருக்கக் கூடாது'. யாசிதாரச்ச நஸ்ஸந்து, மாஸ்ம யாசிஷ்ம கஞ்சந என்றே பிரார்த்தனை இருக்கிறது. ஆத்திசூடியிலும் 'சுவது விலக்கேல்' என்றவுடனேயே 'ஏற்பது இகழ்ச்சி' என்றும் வருகிறது. ஏற்ப

தற்கு ஒருத்தன் இல்லாவிட்டால் எப்படி ஈவது? யாசகன் இல்லாமல் தாதா ஏது?

அக்ஷர-த்வய-மப்யஸ்தம் நாஸ்தி நாஸ்தீதி யத் புரா
ததேவ தேஹி தேஹீதி விபரீத-முபஸ்திதம்॥

என்று ச்லோகமிருக்கிறது. 'நாஸ்தி, நாஸ்தி' (இல்லை, இல்லை) என்கிற இரண்டு எழுத்துகளை★ எவன் முன் ஜன்மாவில் சொல்லி யாசகர்களை விரட்டி அடித்தானோ, அவனே மறு ஜன்மாவில் 'தேஹி, தேஹி' என்கிற இரண்டு எழுத்துகளை சொல்லிக் கொண்டு பிச்சைக்காக அலைகிறான் என்று அர்த்தம். இங்கே ஈகையின் சிறப்பு, ஏற்பதன் இகழ்ச்சி இரண்டும் தெரிகிறது. பகவானே யாசகம் கேட்க வேண்டி வந்ததே என்று 'உடம்பைக் குறுக்கிக் கொண்டு'தான் வாமன ரூபமாக ஆகி மஹாபலியிடம் போனான் என்கிறார்கள்.

இப்படி யாசகம் வாங்குவதை ரொம்பவும் இழிவாகச் சொன்னதற்குக் காரணம் அத்யாவசியமிருந்தாலொழியப் பிறத்தியானைப் பிடுங்கக் கூடாது என்பதால்தான். ஸம்பாத்தியம் அவனவனும் உடம்பாலோ புத்தியாலோ உழைத்துப் பெறத்தான் பாடுபடணும். அவனவனுடைய வீட்டின் நல்லது-கெட்டதுகளுக்கான செலவுகளையும் எவ்வளவுக்கு முடியுமோ அவ்வளவுக்கு அவனவனேதான் ஸேமித்துக் கொள்ளணும். தவிர்க்க முடியாத unemployment, வியாதி வெக்கை, நிராதர வான நிலையில்தான் யாசகம் வாங்க வேண்டும்.

பொதுக்காரியங்களுக்கு யாசகம் வாங்கித்தான் ஆகவேண்டியிருக்கும். இங்கே 'தாதா' என்ற individual ஆக ஒருத்தன் இருந்தாலும், 'யாசகன்' என்று individual ஆக எவனும் கீழ்ஸ்திதியில் இல்லை. ஆனால் இந்தமாதிரி பொதுப் பணிகளில்கூட, ஓர் ஆஸ்பத்திரி கட்டுவது, ஆலயத் திருப்பணி செய்வது என்றால்கூட அத்யாவசியத்துக்கு அதிகமாக 'ஒஹோ' என்று Plan போடாமல், கலெக்ஷன் என்று பறக்காமல், பல பேரைப் பிடுங்கி எடுக்காமல், அளவாகத் திட்டம் போட்டுக் கொண்டு, கூடிய மட்டும் பஹிரங்கப்படுத்தாமல்,

★ ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ஸ்தி' என்பது ஒரே எழுத்தாகும்.

அவரவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே செலவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளப் பார்க்கிறதே சிலாக்யம்.

முன்னாளில் வேதமும் யக்ஞமும் பூஜையும் தியானமும் வித்யாதானமுமே ஒரு பிராமணனின் 24 மணி 'ஆகுபேஷன்' ஆகிவிட்டதால், அவனுடைய குடும்ப போஷணைக்காக மற்றவர்கள் தானம் தருவதை வாங்கிக்கொள்ள அவனுக்கு அதிகாரமிருந்தது. ஸன்னியாஸி ஸதா காலமும் ஸாதனை பண்ணணும்; அதோடு அவனுக்கு அஹம்பாவம் போகணும் என்பதால் அவனுக்கும் பிணை விதித்திருக்கிறது. மற்றபடி யாசக விருத்திரொம்பவும் நிஷித்தந்தான்.

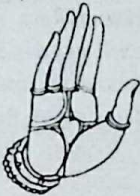
முப்பத்திரண்டு வகையான அறங்களை, அதாவது தானங்களை சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. முதலில் ஜனங்களுக்கு 'உணவீதல்', அப்புறம் பசுக்களுக்கு இரை கொடுப்பது, இப்படியே சொல்லிக்கொண்டு போய் தர்மசத்திரம் கட்டுவது, நந்தவனம் வைப்பது, வைத்யசாலை வைப்பது, குளம் வெட்டுவது என்றெல்லாம் சொல்லிக் கடைசியில் ரொம்பக் குறைச்சலான திரவியச் செலவில் செய்கிற தண்ணீர்ப் பந்தல் கைங்கர்யத்தோடு முடித்திருக்கிறது. சிரமமும் இதில்தான் குறைச்சல். சிரமமும் செலவும் குறைச்சல் என்றாலும், வாயும் தொண்டையும் வற்றி வருகிறவர்களுக்கு ஜில்லென்று புனர்ஜீவன் தருகிற மாதிரித் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்து மோர்த் தீர்த்தம் தருவது மஹாப் பெரிய புண்யமாகும். நம் பெரியவர்கள் தலைமுறைத் தத்வமாகச் செய்து வந்த இம்மாதிரியான நல்ல விஷயங்களை, சின்னச் சின்ன ஸுக்ஷ்மமான தர்மங்களையெல்லாம் இப்போது நாம் மறந்து விட்டோம்!

காஞ்சீபுரத்தில் அம்பாள் தானே இந்தத் தர்மங்களையெல்லாம் நடத்தி நமக்கு வழிகாட்டியிருக்கிறாள். அங்கே காமாக்ஷியம்மன் கோயிலில் அன்னபூர்ணிக்கு ஒரு ஸன்னிதி இருக்கிறது. இது தவிர காமாக்ஷியே அன்னதானம் மட்டும் இல்லாமல் முப்பத்தியிரண்டு தர்மங்களையும் செய்திருக்கிறாள். திருவையாற்றிலும் அம்பாள் தர்ம ஸம்வர்த்தினியாக, அறம் வளர்த்த நாயகியாக இருக்கிறாள்.

மனுஷ்யர்களுக்குள் ஜாதி, யோக்யதை முதலானவற்றைப்

பார்க்காமல் உபகாரம் பண்ண வேண்டும் என்பது மட்டும் இல்லை. இம்மாதிரி மனித இனம் மட்டுமின்றி, ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் சிரமங்கள் தீரவேண்டும் என்று சொல்லித்தான் ரந்தி தேவன் பஞ்சமனுக்குத் தீர்த்தத்தை வார்த்தான்.

இதேபோல ஸகல ஜீவராசிகளின் கேஷமத்தையும் கோருகிற இன்னொரு ச்லோகம் உண்டு. இங்கே ரந்திதேவன், 'இந்த ஜலம் எல்லா ஜீவராசிகளின் கஷ்டத்தையும் போக்கட்டும்' என்று சொன்ன மாதிரி, அந்த இன்னொரு ச்லோகத்தில், 'இந்த தீபப்ரகாசம் பட்டு எல்லா உயிரினங்களும் கேஷமத்தை அடையட்டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி 'எல்லா உயிரினமும்' என்று ஒட்டுமொத்தமாகச் சொல்லாமல் ஒவ்வொரு இனமாகப் பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. ரந்தி தேவனின் ச்லோகத்தில் தண்ணீரைச் சொல்லியிருக்கிறது; இந்த இன்னொரு ச்லோகத்தில் அக்னியின் ப்ரகாசத்தைச் சொல்லி இருக்கிறது. அக்னி விஷயமான அந்த ச்லோகம் கார்த்திகை தீபத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டது. அதைச் சொல்கிறேன்.

கார்த்திகை தீப தத்வம்

கார்த்திகைப் பண்டிகையன்று நிறைய அகல் ஏற்றி வைக்கிறோமல்லவா? இப்படித் தீபத்தை ஏற்றும்போது ஒரு ச்லோகம் சொல்ல வேண்டும் என்று தர்மசாஸ்திரத்தில் விதித்திருக்கிறது.

கீடா: பதங்கா: மசகாச்ச வ்ருக்ஷா:
ஜலே ஸ்தலே யே நிவஸந்தி ஜீவா: I
த்ருஷ்ட்வா ப்ரதீபம் ந ச ஜன்ம பாஜா
பவந்தி நித்யம் ச்வபசா ஹி விப்ரா: II

'புழுக்களோ, பக்ஷிகளோ அல்லது ஒரு கொசுவாகத்தான் இருக்கட்டும். அந்தக் கொசுவோ, நம்மாதிரி உயிரில்லை என்று

நினைக்கப்படுகிற விருஷமோ, இன்னும் ஜலத்திலும், பூமியிலும் எத்தனை தினுஸான ஜீவராசிகள் இருக்கின்றனவோ அவற்றில் எதுவானாலும் அதுவோ, மனுஷ்யர்களுக்குள்ளேயே பேதம் இல்லாமல் பிராமணனோ பஞ்சமனோ எவனானாலும் ஸரி, எதுவானாலும் ஸரி, இந்தத் தீபத்தைப் பார்த்து விட்டால் அந்த ஜீவனுடைய ஸகல பாபங்களும் நிவ்ருத்தியாகி, இன்னொரு ஜன்மா எடுக்காமல் நித்யானந்தத்தில் சேரட்டும்' என்று இந்த ச்லோகத்துக்கு அர்த்தம்.

ஜலத்திலும் பூமியிலும் இருக்கிற பிராணிகள் மட்டும்தானா என்றால் அப்படி இல்லை. முதலிலேயே பசுிகளையும் (பதங்கா:) கொசுக்களையும் (மசகா: - மசகம் என்றால் கொசு, 'மஸ்கிடோ' இதிலிருந்து வந்ததுதான்!) சொல்லிவிட்டதால் ஆகாசத்தில் பறக்கிற பிராணிகளையும் சொல்லிவிட்டதாக அர்த்தம். ஆகாசத்தில் பறந்தாலும் இந்தக் கொசு ஜலத்தில் தான் முட்டை இடுகிறது. பசுிகளினங்களில்தான் வந்து கூடு கட்டிக் குஞ்சு பொரிக்கிறது. மீன் ஜலத்தில் மட்டும்தான் இருக்கும். தவளை ஜலத்திலும் இருக்கும், பூமியிலும் இருக்கும். அனேகப் பிராணிகளால் பூமியில் மட்டும்தான் வசிக்க முடியும். இப்படியெல்லாம் பல தினுஸில் பிரித்துப் பிரித்துச் சொல்லி, அத்தனை உயிரினங்களும் பாபம் நிவ்ருத்தியாகி ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்ட வேண்டும் என்று இந்த ச்லோகம் பிரார்த்திக்கிறது.

இந்தக் கார்த்திகை தீபத்தை எந்தப் பிராணி பார்த்தாலும் அதற்கு நித்ய ச்ரேயஸ் உண்டாகட்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'த்ருஷ்ட்வா' என்று ச்லோகத்தில் வருவதற்கு 'பார்த்தால்' என்று அர்த்தம். விருஷம் - மரம் எப்படிப் பார்க்க முடியும்? நம் மாதிரி அதற்குக் கண், பார்வையெல்லாம் உண்டா? தாவரத்துக்கும் பலவிதமான உணர்ச்சிகள் இருப்பதாக இப்போது ஸயன்ஸ்படியே சொன்னாலும் அதற்குப் பார்வை உண்டா என்று தெரியவில்லை. அதனால் எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. 'பார்த்தால்' என்று ச்லோகத்தில் சொல்லியிருந்தாலும், 'பார்க்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை; மரம் மாதிரி பார்க்கச் சக்தியில்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; அல்லது பார்க்கிற சக்திவாய்ந்த பிராணிகளாக இருந்தும் கூட இந்தத் தீபத்தைப் பார்க்காவிட்டாலும் பாதகமில்லை; இந்தத்

தீபத்தின் பிரகாசமானது அதைப் பார்க்கிறவர், பார்க்காதவர் எல்லார் மேலும் படுகிறதோ இல்லையோ? அம்மாதிரி இதன் பிரகாசம் படுகிற எல்லைக்குள் இருக்கிற ஸகல ஜீவராசிகளுக்கும் பாப நிவ்ருத்தி, ஜன்ம நிவ்ருத்தி, சாச்வதமான ச்ரேயஸ் கிடைக்க வேண்டும்' - என்றிப்படி அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது.

தீபத்தின் ஒளி எப்படி வித்யாஸம் பார்க்காமல், பிராமணன், பஞ்சமன், புழு, பச்சி, கொசு, மரம் மற்ற நீர்வாழ் பிராணிகள், நிலம் வாழ் விலங்கினங்கள் இவற்றின் மீது படுகிறதோ அப்படியே நல் மனஸிலிருந்து அன்பு ஒரு தீபமாக, எல்லோரையும் தழுவுவதாகப் பிரகாசிக்க வேண்டும். இப்படிப் பட்ட அகவொளியோடு, புற ஒளியாக தீபத்தை ஏற்றி வைத்து, மேலே சொன்னது போல் பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

முன்பெல்லாம் சொக்கப்பனை என்று ஆலயத்திலிருந்து தீபத்தைக் கொண்டுவந்து பெரிதாக ஏற்றினார்களே, திருவண்ணாமலையில் இப்போதும் மலை உச்சியில் மஹாப் பெரிய ஜோதியாக தீபம் ஏற்றுகிறார்களே, இதன் உள்ளர்த்தம் என்ன? சின்ன அகலாக இருந்தால், அதன் ப்ரகாசம் கொஞ்ச தூரம் தான் பரவும். சொக்கப்பனை என்றால் அதன் ப்ரகாசம் ரொம்ப தூரத்துக்குத் தெரியும். அண்ணாமலை தீபம் மாதிரி மலையில் ஏற்றி வைத்துவிட்டாலோ, அது எத்தனையோ ஊர்கள் தாண்டிக்கூடத் தெரியும். அத்தனை பெரிய எல்லைக்குள் இருக்கிற ஸகல ஜீவஜந்துக்களின் மீதும் இந்தப் பிரகாசம் பட்டு, அவற்றின் பாபங்கள் போக வேண்டும் என்ற உத்தமமான சிந்தனையில்தான் சொக்கப்பனை, அண்ணாமலை தீபம் என்றெல்லாம் நம் பூர்விகர்கள் ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

ஸாதாரணமாக இரண்டு கால் ப்ராணி, நாலுகால் ப்ராணிகள்தான் அதிகம். வண்டுக்கு ஆறு கால்; சிலந்திக்கு எட்டுக் கால்கள்! மரவட்டை, கம்பளிப் பூச்சி என்று எடுத்துக் கொண்டால் அதற்கு எண்ணி முடியாத கால்கள். வேதத்தில் அடிக்கடி 'த்விபாத்', 'சதுஷ்பாத்' என்று இருகால், நாலுகால் ப்ராணிகளின் சூக்ஷ்மத்தைக் கோருகிற மாதிரியே எத்தனை காலுள்ள ப்ராணிகளானாலும் அவற்றுக்கும், இன்னும் பாம்பு மாதிரி, மீன் மாதிரி காலே இல்லாத ப்ராணிகளுக்கும் சூக்ஷ்மம் உண்

டாகட்டும் என்று மந்திரங்கள் இருக்கின்றன.

பரம ஞானிக்கு பிராமணன் - பஞ்சமன் (ப்ராம்மணே... ச்வபாகே) என்ற வித்யாஸம் தெரியாது என்று கீதையில் சொல்லியிருக்கிறது. நமக்கும்கூட, காரியத்தில் பேதத்தைப் பார்த்தாலும் மனஸில் சுரக்கும் அன்பில் வித்யாஸமே கூடாது என்கிற மாதிரிதான் ரந்திதேவன் முதலில் பிராமணனுக்கும் கடைசியில் பஞ்சமனுக்கும் தானம் பண்ணியிருக்கிறான். இந்தக் கார்த்திகை தீப ச்லோகத்திலும் 'ச்வபசா; விப்ரா' என்று பஞ்சமன், பிராமணன் இருவரையும் சொல்லியிருக்கிறது. ஷேமத்தைக் கோரும்போது ஜாதி வித்யாஸமே இல்லை. நல்ல வன்-கெட்டவன் என்றும் வித்யாஸம் பார்க்கக் கூடாது. மஹாபாபத்தைச் செய்துவிட்டு நரகவாசிகளாயிருப்பவர்களிடமும் அன்பு பாராட்டி, அவர்களுக்கும் உபகாரம் செய்யச் சொல்வது நம் சாஸ்த்ரம். அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

நரகவாஸிக்கும் நலன்

நரகத்தில் இருப்பவர்களுக்குக்கூட, நம் சாஸ்திரப்படி பரோபகாரம் நடக்கிறது.

திவஸமும், தர்ப்பணமும் செய்கிறபோது பூலோகத்திலோ வேறு எங்கோ, எந்த ரூபத்திலோ பிறந்திருக்கிற நம் மூதாதைகளுக்கு அது ஷேமத்தைக் கொடுக்கிறது. இங்கே நாம் கொடுக்கிற என், தண்ணீர், பிண்டம் முதலானவற்றை பித்ரு தேவதைகள், நம் மூதாதைகள் எந்த ரூபத்தில் எங்கே பிறந்திருந்தாலும், அதற்கேற்ற ஆகாரமாக மாற்றி அங்கே கிடைக்கச் செய்து விடுவார்கள். நம் நாட்டு ரூபாயை வெளிதேசக் கரன்ஸியாக்க எக்ஸ்சேஞ்சு பாங்க் இருக்கிற மாதிரி, பித்ரு தேவதைகள் இப்படி ஆகாரத்தை மாற்றிக் கொடுக்கிறார்கள்.

இந்த தேசாசாரம் ஜனங்களின் ரத்தத்தில் அடியோடு வற்றிப் போய்விடாததால் இன்னமும் அனேகமாக எல்லாரும் ரொம்பச் சுருக்கமாகவாவது பித்ரு காரியங்கள், திவஸம், தர்ப்பணம் முதலியவற்றைச் செய்து வருகிறார்கள். ஆனால் சிரத்தைதான் போய்விட்டது. பித்ரு காரியங்களுக்கு 'ச்ராத்தம்' என்று பேர் இருப்பதே, அதற்கு ச்ரத்தை முக்யம் என்பதால் தான். ச்ரத்தை இருந்தால் இப்படிச் சுருக்கமாகவும், குறுக்கியும், ச்ராத்த காலந்தப்பியும் பண்ணுவது போலில்லாமல், யதோக்த மாக, புஷ்களமாக நடக்கும். பலனும் பர்த்யக்ஷமாகத் தெரியும். என்ன பலன் என்றால் சொல்கிறேன். இப்போது பெரும்பாலோர் ஏதோ ஒப்புக்குத்தான் பித்ரு காரியங்கள் பண்ணுகிறார்கள். பாக்கியிருப்பவர்களோ மேலும் துணிந்து 'ஸூப்பர்ஸ்டிஷன்' என்றே இவற்றை அடியோடு நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். இதன் விபரீத பலன் எனக்குத்தான் தெரியும். அனேக வீடுகளில் சித்தப்பிரமம், அபஸ்மாரம் (காக்காய் வலிப்பு), இன்னும் போன தலைமுறைகளில் கேள்வியே படாத அனேக ரத்த வியாதிகள், nervous diseases-களுடன் அனேகர் அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டு ஜோஸ்யர், ஆருடக்காரர், மாந்த்ரிகர் எல்லாரிடமும் போய்விட்டு என்னிடம் வருகிறார்களே - இந்தக் கஷ்டங்களுக்குப் பெரும்பாலும் காரணம் பித்ரு காரியங்களை விட்டு விட்டதுதான். 'மாதா பிதாக்கள் (உயிருடன் இருக்கும்போது) செய்வது மக்களைக் காக்கும்' என்றால், இன்னொரு பக்கம் 'மாதா பிதாக்கள் உயிர் போனபின் அவர்களுக்காக மக்கள் செய்யாதது மக்களைத் தாக்கும்' என்றும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்பாவும், அம்மாவும் மற்ற வம்ச முதல்வர்களும் எங்கேயாவது கோபித்துக் கொண்டு சபிப்பார்களா என்று கேட்கக் கூடாது. பித்ருக்கள் சபிக்காமலிருக்கலாம். ஆனால் பித்ரு தேவதைகள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் இந்தப் பின் தலைமுறையினர் தங்கள் மூலமாக முன்னோர்களுக்கு எள்ளோ, தண்ணியோ, அன்னமோ அளிக்கவில்லையே என்பதைப் பார்த்துச் சபித்துவிடுவார்கள். ஆனபடியால் நாமும் நம் பின் ஸந்ததியும் நன்றாயிருக்கவே முன் தலைமுறையினருக்குத் திவஸ தர்ப்பணாதிகள் பண்ணத்தான் வேண்டும். அதாவது, இங்கே பரோபகாரத்தோடு ஸ்வய உபகாரமும் சேருகிறது.

செத்துப் போனவுடனேயே எல்லாரும் மறுபடியும் இந்தப்

பூலோகத்திலேயே பிறந்து விடுவதில்லை. நன்றாக வேலை செய்தால் இன்க்ரிமெண்ட் மட்டுமல்லாமல் போனஸும் தருகிறார்கள் அல்லவா? ரொம்ப நன்றாகச் செய்தாலோ ப்ரமோஷனே கொடுத்து மேலே தூக்கி விடுகிறார்கள். வேலையில் தப்புப் பண்ணினால் இன்க்ரிமெண்டை நிறுத்தி விடுகிறார்கள். பெனல்டி (அபராதம்) விதிக்கிறார்கள்; ரொம்ப மோசமாகப் பண்ணினால் கீழ் வேலைக்கே தள்ளி விடுகிறார்கள். இதே போல் புண்யம் பண்ணினவர்களுக்கு, இன்க்ரிமெண்ட் மாதிரி இந்தப் பூலோகத்திலே ஸௌக்கியமான இன்னொரு ஜன்ம கிடைப்பதற்கு முன்னாடி ஒரு போனஸ் கிடைக்கிறது. ஸ்வர்க வாஸம்தான் இந்த போனஸ். ரொம்பப் புண்யம் பண்ணியிருந்தால் ஸ்வர்க்கலோகத்துக்கே நிரந்தரமான ப்ரமோஷன். இப்படியே பாபம் பண்ணினவர்கள் முதலில் பெனல்டியாக நரகலோகத்தில் வஸிக்க வேண்டும். அப்புறம் இன்க்ரிமெண்ட் இல்லாத மாதிரிப் பூலோகத்தில் கஷ்டத்திலே பிறக்க வேண்டும். ரொம்ப பாபம் பண்ணினால் கீழ்வேலைக்கே போக வேண்டியது - நிரந்தர நரகவாஸம்.

தர்ப்பணம், திவஸம் இவற்றின் பலன் நரகலோகம் தவிர மற்ற லோகங்களில் உள்ளவர்களையே சேரும். ஸ்வர்க்கத்திலேயே பல தினுஸுகள்; பல லோகங்கள். தேவலோகம், கந்தர்வ லோகம், வித்யாதர லோகம் என்று இப்படி. நரகத்திலும் தாமிஸ்ரம், அந்ததாமிஸ்ரம், புத், ரௌரவம் என்று பல உண்டு. நாம் இறைக்கிற எள்ளும் தண்ணீரும், கொடுக்கிற பிண்டமும் இப்படிப்பட்ட லோகங்களிலுள்ள நரகவாஸிகளுக்குப் போய்ச் சேராது.

ஒரு தேசத்துக்கும் இன்னொரு தேசத்துக்கும் சண்டை ஏற்பட்டுவிட்டால், அப்போது பணம் எக்ஸ்சேஞ்ச் பண்ணி எதிரி தேசத்துக்கு அனுப்பவே முடிவதில்லையல்லவா? இப்படி நரகவாஸிகளுக்காகப் பித்ரு தேவதைகள் ஆஹார எக்ஸ்சேஞ்ச் பண்ணுவதில்லை.

இப்படிப்பட்ட நரகவாஸிகளான மஹா பாபிகளிடமும் நம் முடைய ரிஷிகளுக்கு மனஸ் உருகி, அவர்களுக்கும் கேஷமம் உண்டாக்குவதற்காக மந்த்ர பூர்வமாகச் சில வஸ்துக்களைக் கொடுக்கச் சொல்லி ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறார்கள். சுத்த

மான வஸ்துக்களை அவர்களுக்கு நாம் சேர்க்க முடியாது. ஆனால், சில அசுத்த வஸ்துக்களே அவர்களுடைய மஹாகஷ்ட நிலையில் ஆஹாரமாக அவர்களுக்குக் கிடைக்கலாம் என்று பகவான் வைத்திருக்கிறான்; நாம் வேஷ்டியைப் பிழிகிற அழுக்கு ஜலம், குளிக்கிறபோது நம் சிகை வழியாக வருகிற ஜலம் இவை எல்லாம் நரகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஆஹாரமாக மாறி, அவர்களுடைய மஹா கஷ்டத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஸுகம் தருகின்றன. அவர்களை உத்தேசித்து நாம் அன்பான பாவனையோடு துணியைப் பிழிந்தால், குடுமி ஜலத்தைப் பிழிந்தால், இந்தப் பலன் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். மந்த்ரமும் சொல்லி இந்தக் காரியங்களைச் செய்ய அதிகாரம் பெற்றவர்கள் அப்படியே செய்ய வேண்டும். சாப்பிட்டு முடிந்தபின் எச்சில் கை ஜலத்தை இலைக்கு வலது பக்கத்தில் மந்த்ரம் சொல்லிவிட்டால் அது நரகங்களிலேயே ரொம்பக் கொடூரமான ரௌரவத்தில் எத்தனையோ கோடி வருஷங்களாக இருப்பவர்களின் தாஹத்தை தீர்க்க உதவுகிறது. ஆந்திரர்கள் உத்தரா போசனத்துக்குப் பின் இதைத் தவறாமல் பண்ணுகிறார்கள். இப்படி எச்சிலையும், அழுக்கு ஜலத்தையும் ஒருவருக்குத் தருவதா என்று நினைக்க வேண்டாம். நரகவாஸத்திலே அவர்கள் இருக்கிற ஸ்திதியில் இதுவேதான் அவர்களுக்குப் பிடித்தமானதாக இருக்கும். நம் லோகத்திலேயே வராஹத்தைப் பார்க்கவில்லையா? கரப்பான்பூச்சி முதலானவை அழுக்குகளையே தின்னவில்லையா?

நாம் பண்ணும் பாபத்தையெல்லாம் எத்தனையோ கருணையோடு மன்னிக்கும் பகவான் இப்படி ஒருத்தரை ரௌரவத்தில் போட்டு வதைக்கிறான் என்றால் அவர்கள் செய்திருக்கிற பாபம் ரொம்பவும் பயங்கரமாயிருந்திருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் கூட தாஹம் தீரட்டும், தாபம் தணியட்டும் என்று நினைத்து அதற்கான வழியைச் சொல்கிறது நம் தர்ம சாஸ்த்ரம்.

பௌத்த மதம், கிறிஸ்துவ மதம் மாதிரி நம் மதத்தில் ஜீவகாருண்யத்துக்கு முக்யத்துவம் தரவில்லை என்று தப்பாக நினைக்கிறவர்கள் இதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும்!

வேதசாஸ்த்ரங்களில் தானதர்மம்

‘எண் நான்கு அறம்’ என்று முன்னே சொன்ன முப்பத்தி யிரண்டு மட்டுமில்லாமல் வேத சாஸ்த்ரங்களில் ஏராளமான தானங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. கர்நாடக ராஜ்யத்தில் - ராஷ்ட்ரகூட ராஜ்யத்தில் முக்யமான ஸ்தானத்தில் இருந்த ஹேமாத்ரி என்றவர் இந்தத் தானங்களையெல்லாம் தொகுத்து ஒரு புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். ‘தான ஹேமாத்ரி’ என்றே அதற்குப் பெயர். எழுநூறு வருஷங்களுக்கு முன் எழுதிய இந்தப் புஸ்தகத்துக்கு ஆதாரம் அதற்கும் இருநூறு வருஷங்கள் முந்தி லக்ஷ்மீதரர் எழுதிய ‘க்ருத்ய கல்பதரு’. இப்போது, ‘கனோஜ்’ என்கிற கான்யகுப்ஜத்தில் வஸித்தவர் இந்த லக்ஷ்மீதரர். அதிலே சொல்லாத தானமே இல்லை. தானம் என்றால் பொருளைத் தருவதுதான் என்று இல்லை. ‘வித்யா தானம்’ என்று படிப்புத் தருவது, அணைகள் கட்டி ஜனங் களுக்கு உபகாரம் பண்ணுவது முதலான ஸோஷல் ஸர்வீஸ் எல்லாவற்றையுமே - அதில் தானம் பண்ணுவது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

வேதத்திலும் தான மஹிமை எங்கு பார்த்தாலும் சொல்லி யிருக்கிறது. வேத சிரஸான உபநிஷத்துகளில் ரொம்பப் பெரிசானது ‘ப்ருஹதாரண்யகம்’ - அந்தப் பேருக்கு அர்த்தமே ‘பெரிய காடு’ என்பது. அப்படிக்காடாக விரிந்த அந்த உபநிஷத்தில் (5.2) ஒரு கதை வருகிறது. உபநிஷத்துகளில் தத்வங்கள் (பிலாஸஃபி) அப்படியே கொட்டிக் கிடப்பது மட்டுமில்லை; நடுநடுவே ரஸமான கதைகள் வரும். இந்தக் கதைகளின் மூலமும் ஒரு பெரிய தத்வம் பிரகாசிக்கும். அப்படி ‘ப்ருஹதாரண்யக’த்தில் கொடையைப் பற்றி ஒரு கதை வருகிறது.

தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனுஷ்யர்கள் எல்லாருமே பிரம்மாவுக்கு ஒரே மாதிரிக் குழந்தைகள்தாம். பரமாத்மாவுக்குப் பல தினுஸான லீலை வேண்டியிருக்கிறது; நல்லது - கெட்டதுகளை மோதவிட்டு வேடிக்கை பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக அவர் பிரம்மாவைக் கொண்டு தேவஜாதி, அஸுரஜாதி, மனுஷ்ய ஜாதி முதலானவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்கிறார். இந்த மூன்று ஜாதிக்கும் நல்லதைச் சொல்ல பிரம்மா கடமைப்பட்டிருக்கிறார்.

ஒரு ஸமயம் தேவர்கள் எல்லோரும் பிரம்மாவிடம் போய், 'எங்களுக்குச் சுருக்கமாக ஒரு உபதேசம் பண்ணுங்கள்' என்று ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டார்கள்.

பிரம்மா, 'த' என்ற ஒரே ஒரு அக்ஷரத்தை மட்டும் சொல்லிவிட்டு, 'இதுதான் உபதேசம். இதற்கு அர்த்தம் புரிந்து கொண்டார்களா?' என்றார்.

நம்மிடத்திலே இருக்கிற தப்பு நமக்கே நன்றாகத் தெரியும். ஆனதால் யாராவது ரொம்ப ஸூக்ஷ்மமாக, ஸூசனையாக எடுத்துக் காட்டினால்கூட உடனே நாம் புரிந்து கொண்டு விடுவோம்.

இந்த ரீதியில் தேவர்களுக்கு, பிரம்மா 'த' என்று சொன்னவுடனேயே அதற்கு இன்னதுதான் அர்த்தமாக இருக்கும் என்று புரிந்து விட்டது. தேவர்களிடம் இருக்கிற பெரிய கோளாறு இந்தரிய நிக்ரஹம் (புலனடக்கம்) இல்லாததுதான். தேவலோகம் ஆனந்த லோகமல்லவா? அங்கே ஸுகவாஸிகளாக மனம்போனபடி இருப்பது தேவர்களின் வழக்கம். ஆனபடியால், 'இந்தரியங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்' என்றுதான் ப்ரம்மா hint பண்ணுகிறார் (குறிப்பால் உணர்த்துகிறார்) என்று புரிந்து கொண்டார்கள்.

'புரிந்துவிட்டது. 'தாம்யத' என்று தாங்கள் உபதேசித்து விட்டீர்கள்' என்று பிரம்மாவிடம் சொன்னார்கள்.

தமம் சமம் என்று இரண்டு உண்டு. இரண்டும் அடக்கத்தைக் குறிப்பது. புலனடக்கம், மனஸடக்கம் என்ற இரண்டைக் குறிப்பிட தமம், சமம் என்று ஒரே அடக்கத்திற்குள்ள இரண்டு

வார்த்தைகளைச் சொல்வது. சமம் என்பது புலனடக்கம். அதற்கும் மேற்பட்டது தமம். தமம் என்பது மனோ நிக்ரஹம் - மனையையே அடக்கிவிடுவது. சமம்-தமம் முதலான ஆறு குணங்களை 'சமாதி ஷட்க ஸம்பத்' என்று பெயரிட்டு ஸாதகர்களுக்கெல்லாம் நம் பகவத் பாதாள் விதித்திருக்கிறார். சமத்தோடு கூடிய அதாவது இந்த்ரியங்கள் அடங்கியிருக்கிற நிலை தான் சாந்தி. மனமும் இந்த்ரியங்களோடு கட்டுப்பட்டிருப்பது தாந்தி. ஒன்றை மட்டும் சொன்னால் அதுவே இரண்டுவித அடக்கத்தையும் குறிக்கும்.

'தாம்யத' என்றால் 'தமத்தைச் செய்யுங்கள்; அதாவது இந்த்ரியங்களையும் மனையையும் கட்டுப்பாடு (Control) பண்ணிக் கொள்ளுங்கள்' என்று அர்த்தம்.

பிரம்மா 'த' என்று சொன்னது 'தாம்யத'வுக்கு abbreviation என்று தேவர்கள் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டார்கள்.

ஒரு முழு வார்த்தையைச் சொல்வதைவிட அதில் முதல் எழுத்தை மட்டும் சொன்னால் அதற்கு ஜாஸ்தி சக்தி இருக்கிறது. சர்ச்சில்கூட 'வி ஃபார் விக்டரி' என்று சொல்லி, எங்கே பார்த்தாலும் இந்த 'வி'யை மந்த்ரம் மாதிரிப் பரப்பினார்.

'நீங்கள் அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டது ஸரிதான்' என்று சொல்லி பிரம்மா தேவர்களை அனுப்பினார்.

மனுஷ்யர்களுக்கும் இதேமாதிரி உபதேசம் வாங்கிக் கொள்கிற ஆசை வந்தது.

அவர்களும் பூர்வகாலத்தில் ப்ரம்மாவை நெருங்கக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். அதனால் அவரிடம் போய், 'உபதேசம் பண்ணுங்கள்' என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

மறுபடியும் ப்ரம்மா 'த' என்ற அதே சப்தத்தை மட்டும் சொன்னார்.

மனுஷ்யர்களுக்கும் தங்கள் குற்றம் உள்ளாக்குள் உறுத்திக் கொண்டிருந்ததால், தங்களுக்கு அத்யாவச்யமான உபதேசம் இன்னது என்று பளிச்செனப் புரிந்து கொண்டார்கள்.

‘அர்த்தம் தெரிந்ததா?’ என்று ப்ரம்மா கேட்டவுடன்,

‘தெரிந்து கொண்டோம் - ‘தத்த’ என்று உபதேசம் பண்ணியிருக்கிறீர்கள்’ என்றனர்.

‘தத்த’ என்றால் ‘கொடு’, ‘தானம் பண்ணு’ என்று அர்த்தம். ‘தத்தம் பண்ணுவது’, ‘தத்து கொடுப்பது’ முதலான வார்த்தைகள் வழக்கத்தில்கூட இருக்கின்றனவே!

‘ஆமாம், நீங்கள் ஸரியாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்’ என்று ப்ரம்மா மனுஷ்ய ஜாதியிடம் சொல்லி அனுப்பி வைத்தார்.

தேவர்களும் மனுஷ்யர்களும் உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டால் அஸுரர்கள் மட்டும் சும்மாயிருப்பார்களா? அவர்களும் ப்ரம்மாவிடம் வந்து உபதேசம் கேட்டார்கள். அவரும் பழைய படி அந்த ‘க்ரிப்டிக்’ (சுருக்கமான) ‘த’ உபதேசத்தையே பண்ணினார். ‘புரிந்ததா?’ என்று கேட்டார்.

அஸுரர்களும் உடனே, ‘புரிந்துவிட்டது - ‘தயத்வம்’ என்று உபதேசம் பண்ணிவிட்டீர்கள்’ என்றனர்.

ப்ரம்மாவும் ‘ஆமாம்’ என்றார்.

‘தயத்வம்’ என்றால் ‘தயையோடு இருங்கள்’ என்று அர்த்தம்.

இரக்கமில்லாதவர்களைத்தானே அரக்கர் என்று சொல்லியிருக்கிறது? கொஞ்சம்கூட தயாதாக்ஷிணயம் இல்லாத க்ரூர ஸ்வபாவம்தான் அஸுரர்களின் இயற்கை. அதனால் ‘த’வுக்கு இப்படி அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டார்கள்.

இடி இடிக்கிறபோது ‘த த த’ என்கிற மாதிரி சப்தம் கேட்கும். ‘தாம்யத - தத்த - தயத்வம்’ என்பதுதான் அந்த மூன்று ‘த’.

இது ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் வருகிற கதை.

நம் சங்கர பகவத் பாதாள் இதற்குப் பாஷ்யம் எழுதுகிற

போது, 'இங்கே தேவர், அஸுரர் என்று சொன்னதெல்லாமும் மனுஷ்யர்களுக்கு வேறல்லர். மனிதர்களிலேயே எல்லா நல்ல குணமும் இருந்தும் புலனடக்கம் இல்லாதவர்கள் தேவர்கள்; கொடுக்கிற ஸ்வபாவமேயில்லாமல் லோப குணத்தோடு இருப்பவர்கள் அசல் மனுஷ்யர்கள்; ஹிம்ஸை பண்ணிக் கொண்டு க்ருரமாக இருக்கிற மனிதர்களே அஸுரர்கள். ஆனதால் மூன்று உபதேசங்களும் நமக்கே ஏற்பட்டவை என்று தான் நாம் அர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

வாஸ்தவந்தான். ஆனாலும் இங்கே சொல்லியிருப்பதிலிருந்து மனிதவர்க்கத்துக்கு என்று ப்ரத்யேகமாக இருக்கிற பெரிய குறைபாடு லோபித்தனம்தான் என்று தெரிகிறது. இந்தரிய-மனோ நிக்ரஹம் பண்ணினவர்களாகவும், க்ருர ஸ்வபாவம் துளிக்கூட இல்லாமலும்கூட மனிதர்கள் தங்களை உயர்த்திக் கொண்டு விடலாம். ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்கள் கூடப் பொருளை எடுத்துக் கொடுப்பது, தானம் செய்வது என்றால் கொஞ்சம் பின்னேதான் நிற்கிறார்கள். பொருளில் பற்றை விடுவதுதான் மனுஷ்யனுக்கு மஹா கஷ்டமாக இருக்கிறது. இதனால்தான் மனிதனுக்கு முக்கியமாக 'தத்த-தானம் பண்ணு' என்று வேதத்தின் முடியில் இருக்கப்பட்ட உபநிஷத்தே உபதேசம் பண்ணுகிறது.

நம்மில் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தை உபதேசம் வாங்கிக் கொள்கிறோம். சிலர் (சிவ) பஞ்சாக்ஷரீ எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். சிலர் (நாராயண) அஷ்டாக்ஷரீ எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். இப்படியே (முருகனுக்கான) ஷடக்ஷரீ, ராம மந்த்ரம், க்ருஷ்ண மந்த்ரம், அம்பாள் மந்த்ரங்கள் என்று பல இருக்கின்றன. இவற்றை அவரவர் தங்கள் இஷ்டப்படி எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனாலும் நம் அத்தனை பேருக்கும், மனுஷ்ய ஜன்மா எடுத்த ஸகலருக்கும், வேத சிரஸான உபநிஷத்திலேயே உபதேசித்துள்ள மந்த்ரம் 'தத்த-தானம் பண்ணு; நல்ல கொடையாளியாக இரு' என்பதுதான். நம் இஷ்டம், இஷ்டமில்லை என்பதற்கெல்லாம் இடமில்லாமல், இது நமக்கு வேதம் போட்டிருக்கிற ஆக்ஷை! மற்ற மந்த்ரங்களை ஜபிக்க வேண்டும். இந்த 'தத்த' மந்த்ரத்தைக் காரியத்தில் பண்ணிக் காட்ட வேண்டும்.

இந்த உபதேசம் வருகிற ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் என்பது சக்ல யஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்தது. நாலு வேதங்களுக்குள் இன்று தேசம் முழுக்க ரொம்பவும் அனுஷ்டானத்திலிருப்பது யஜுர்வேதம்தான். அதில் சக்லம் (வெள்ளை), க்ருஷ்ணம் (கறுப்பு) என்று இரண்டு பிரிவு உண்டு. வடஇந்தியா முழுவதிலும் பெரும்பாலும் அனுஷ்டானத்தில் இருப்பது சக்ல யஜுஸ்; தென்னிந்தியாவில் ரொம்பவும் அனுஸரிக்கப்படுவது க்ருஷ்ணயஜுஸ். சக்ல யஜுஸைச் சேர்ந்த ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலிருந்து தானத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன். இதேமாதிரி க்ருஷ்ண யஜுஸில் உள்ள தைத்திரியோபநிஷத்திலும் (1.11.3) தானத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது.

அது என்ன சொல்கிறது? 'சிரத்தையோடு தானம் கொடுக்க வேண்டும். அசிரத்தையோடு கொடுக்கக் கூடாது' என்கிறது. ஸ்ரீயை (அதாவது செல்வத்தை)க் கொடுக்கும்போதே மனஸை ஸ்ரீயாக (லக்ஷ்மீகரமாக, மங்களமாக, ஸந்தோஷமாக) வைத்துக் கொண்டு கொடுக்க வேண்டும் என்கிறது. முகத்தைச் சுளிக்காமல் கொடுக்க வேண்டும். ஸ்ரீயின் (செல்வத்தின்) நிறைவுதான் 'ச்ரேயஸ்' என்பது. மனஸில் ஸ்ரீயுடன், மன மலர்ச்சியுடன் கொடுத்தால், இந்தத் தானத்தின் பலனாக 'ச்ரேயஸ்' கிடைக்கிறது. இன்னம் ஜாஸ்தி கொடுப்பதற்கு நம்மால் முடியவில்லையே என்று வெட்கத்தோடு கொடுக்க வேண்டும். ஹ்ரீயுடன் கொடு என்கிறது உபநிஷத். 'ஹ்ரீ' என்றால் வெட்கம், லஜ்ஜை என்று அர்த்தம். புருஷ ஸூக்தத்தில் பகவானுக்கு ஹ்ரீ, ஸ்ரீ (லக்ஷ்மி) என்று இரண்டு பத்னிகள் இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இங்கேயும் லக்ஷ்மியை அதாவது பொருளைத் தரும்போது, 'ஸ்ரீயோடு கொடு' 'ஹ்ரீயோடு கொடு' என்று சொல்லியிருக்கிறது. வெட்கம் இரண்டு காரணத்துக்காக. ஒன்று, இன்னும் ஜாஸ்தி தர முடியவில்லையே என்று; இரண்டாவது, தானம் பண்ணுவது வெளியிலேயே தெரியக் கூடாது என்ற கௌரவமான கூச்சம். வெளியில் தெரிந்தால் மற்றவர்களும் 'தேஹி' என்று பிடுங்குவார்களோ என்பதால் அல்ல. இவன் தர்மிஷ்டன் என்று நாலு பேருக்குத் தெரிந்து நம்மை ஸ்தோத்ரம் பண்ண ஆரம்பித்தால் நமக்கு அஹம் பாவம் வந்துவிடும். அது தானத்தின் பலனையெல்லாம் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்விடும்.

தானம் பண்ணிவிட்டு நாம் நம் பெயரைப் பேப்பரில் போட்டுக் கொள்ளாமல் இருக்கலாம். ஆனாலும், 'எப்படியாவது நாலு பேருக்கு நாம் தானம் பண்ணினதை நைஸாகத் தெரியப்படுத்த வேண்டும்' என்கிற எண்ணம் உள்ளூற இருந்தால் அதுவும் தோஷம்தான். அந்த நாலு பேர் நாம் தானம் பண்ணினதற்காக ஒரு பங்கு கொண்டாடினால், அதோடு 'பண்ணின தானத்தை வெளியிலேயே தெரிவிக்காமல் எத்தனை உத்தமமான குணம்!' என்று பத்து பங்கு ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவார்கள். மனஸுக்குள் நாம் இந்த ஸ்தோத்திரத்துக்கு ஆசைப்பட்டு விட்டால், பேப்பரில் போட்டுக் கொள்வதைவிட இதுவே பெரிய தோஷமாகிவிடும். ஆனாலும் இப்படியெல்லாம் ஆசை, கீசை தலைதூக்கிக் கொண்டுதானே இருக்கிறது? அது தலையைத் தூக்கவொட்டாமல் அழுத்தி வைக்க என்ன பண்ணலாம்? ஒன்று பண்ணலாம் என்று தோன்றுகிறது. அதாவது, 'தானம் வாங்குகிறவன் நமக்கு அன்னியன் இல்லை; நம்மவனேதான்' என்ற உணர்ச்சியை நன்றாக வளர்த்துக் கொண்டு விட்டால் கொடுத்ததை வெளியில் சொல்லவே தோன்றாது. நம் குழந்தைக்கு அல்லது நெருங்கிய பந்துக்களுக்கு நாம் ஏதாவது செய்தால் அதை வெளியில் விளம்பரம் செய்து கொள்வோமா? அதே மாதிரிதான் எவரும் நமக்கு பந்துதான். ஸகல ஜந்துக்களும் ஒரே பார்வதி பரமேஸ்வராளின் குழந்தைகள்தான். அதனால் நாம் 'தானம் கொடுக்கிறோம்' என்ற வார்த்தையைச் சொல்வது கூடத் தப்புதான். 'பகவான் நம்மைக் கொடுக்கும்படி வைத்தான். கொடுத்தோம்' என்று அடங்கி, பவ்யமாகக் கொடுக்க வேண்டும். எங்கே இதிலும் ஓர் அஹங்காரம் வந்துவிடுமோ என்று பயந்து கொண்டு கொடுக்க வேண்டும். 'பியா தேயம்' என்கிறது உபநிஷதம். 'பியா' என்றால், 'பயந்து கொண்டு' என்று அர்த்தம். ஸாதாரணமாக, வாங்குகிறவன்தான் பயந்து கொண்டு நிற்பான்; கொடுக்கிறவன் அதட்டிக் கொண்டு கொடுப்பான். வாஸ்தவத்தில் கொடுக்கிறவன்தான் பயப்பட வேண்டும் என்கிறது உபநிஷத். கடைசியாக, 'ஞானத்தோடு' கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிக்கிறது. 'ஸம்வித்' துடன் என்று சொல்கிறது. 'ஸம்வித்' என்றால் 'நிறைந்த ஞானம்'. கொடுக்கிறவன், வாங்கிக் கொள்கிறவன் இரண்டு பேர்வழிகளும் வாஸ்தவத்தில் ஒருவனேதான் என்ற அறிவுதான் அந்த 'ஸம்வித்'.

வேதத்தில் கொடையைப் பற்றி இவ்வளவு சொல்லியிருக்கிற மாதிரியே கீதையிலும் (அத்.17) பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் தானத்தில் மூன்று தினுஸு சொல்லியிருக்கிறார். ஒன்று ஸாத்விகம் - உத்தமமானது; இரண்டாவது ராஜஸம் - மத்யமானது; மூன்றாவது தாமஸம் - அதமமானது. துளிக்கூடப் ப்ரதி உபகாரத்தை எதிர்பார்க்காமல் தகுந்த பாத்திரத்துக்குத் தகுந்த இடத்தில், தகுந்த காலத்தில் தருவதுதான் 'ஸாத்வீகம்'. தானம் செய்வதால் கிடைக்கிற புண்ய பலனையும், தானம் வாங்கினவன் செய்கிற ப்ரதி உபகாரத்தையும் நினைத்துக் கொண்டு, பொருளில் பற்றுப் போகாததால் உள்ளுக்குள் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே கொடுக்கிற தானம் 'ராஜஸம்' என்ற வகையைச் சேர்ந்தது. பாத்திரமில்லாதவர்களுக்குத் தகாத இடத்தில், தகாத காலத்தில் அவமானப் படுத்திக் கொடுப்பது 'தாமஸம்'. இப்படி க்ருஷ்ண பரமாத்மா தானத்திலேயே distinguish (பாகுபாடு) பண்ணுகிறார்.

புராணங்களிலும் எங்கு பார்த்தாலும் தானத்தின் மஹிமை சொல்லியிருக்கிறது. இன்ன மாஸத்தில், இன்ன இடத்தில், இன்னாருக்கு இன்ன தானம் பண்ணினால் இன்ன பலன் என்று நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது - துலா மாஸத்தில் தானம் விசேஷம்; காங்காதீரத்தில் தானம் விசேஷம் என்கிறாற்போல. தர்ம சாஸ்த்ரங்களிலும், திருக்குறள், ஆத்திசூடி முதலான நீதி நூல்களிலும் அப்படியே ஈகையின் சிறப்பை விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஈகை, தானம் என்பதெல்லாம் என்ன? பரோபகாரத்தின் ஒரு ரூபம்தானே?

ஆனபடியால், 'ஹிந்து மதத்தில் பரோபகாரத்தைப் பற்றி ஒன்றுமில்லை - ஆசாரம், அனுஷ்டானம், பூஜை, யோகம், ஆத்மவிசாரம் இதுகள்தான் உண்டு' என்று நினைப்பது கொஞ்சம்கூட ஸரியில்லை!

விதி

விலக்கானவர்கள்

வைதிகக் குடுக்கைகள், மடிஸஞ்சிகள் என்று மற்றவர்கள் திட்டுகிற மாதிரி சிலர் ஜீவகாருண்யம் இல்லாமல் வெறுமே கர்மா, பக்தி என்று பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் அது ஸரியில்லைதான். ஆனாலும்கூட இவர்கள் உணர்ந்தாலும், உணராவிட்டாலும், இந்த யாக்யக்கும், திவஸம், தர்ப்பணம், பூஜை எல்லாமும்கூட, அததன் உள்ளர்த்தத்தைக் கவனித்தால் ஸோஷல் ஸர்வீஸ்தான். லோகத்தின் ஸமஸ்த ஜீவராசிகளுக்கும் சேஷமத்தை உண்டாக்கிக் கொடுப்பதுதான் யாக மந்த்ரங்கள், சடங்குகள் ஆகியவற்றின் தாத்தர்யம். இந்த லோகத்தில் உள்ள ஜீவராசிகளில் செத்துப் போன நம் பித்ருக்களும் எங்கேயோ பிறந்துதானே இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் எந்த இடத்தில், எந்த ரூபத்தில் பிறந்திருந்தாலும் அவர்களுக்கு சேஷம் உண்டாவதற்குத்தான் பித்ரு தேவதைகளுக்குத் தர்ப்பணாதி, சிரார்த்தம் முதலானதுகளைச் செய்கிறோம்.

லோக சேஷமத்துக்காகவேதான் பகவானைப் பூஜை பண்ணுவதும், 'ஜகத்ஹிதாய க்ருஷ்ணாய' உலகமெல்லாம் கஷ்டம் தீர்ந்து ஸந்தோஷமாக இருக்க ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவைப் ப்ரார்த்தித்துத்தான் பூஜையை ஆரம்பித்து, முடிக்கிற போது 'லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து' அதாவது, 'வையகமும் துயர் தீர்கவே' என்று முடிக்கிறோம்.

யோகம், ஞானம் என்று ஜனங்களையே விட்டுவிட்டு எங்கேயோ குகையில் உட்கார்ந்து கொண்டு மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறானே அவன் கதை என்ன? 'இப்படிப்பட்ட வனுக்குப் பிசைவு போடாதே. அவன் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்ன செய்கிறான்? ஸமுஹத்தைப் பிடுங்கித் தின்கிறான் (Parasite)' என்றெல்லாம்கூட இந்த நாளில் கோஷம் போடுகிறார்கள். ஆண்டி, பண்டாரம், ஸன்னியாஸி என்று கிளம்பியிருப்பவர்

களில் வேஷம் போடுபவர்களும் இருப்பார்கள்தான். அது வேறு விஷயம். ஆனால் வாஸ்தவமாகவே ஒருத்தன் ஆத்ம அபிவிருத்தி அடைவதற்காக ஏகாந்தமாக, ஸமுஹத்தை விட்டு, ஒரு தொழிலும் செய்யாமல் இருக்கிறான் என்றால் அவன் ஸமுஹத்துக்குப் பிரயோஜனம் இல்லாதவன்தானா?

இப்படி நினைப்பது முழுப் பிசகு. ஒவ்வொரு ஜீவனும் தன் மனஸைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு, அதை ஈச்வரனோடு ஈச்வரனாகச் சேர்த்துக் கரைக்கிற அளவுக்கு உயர்வதற்காகப் பாடுபடத்தான் வேண்டும். மற்ற ஜீவராசிகளுக்குச் செய்கிற பரோபகாரம்கூட அவர்களையும் கடைசியில் இப்படி ஆத்மார்த்தமாக உயர்த்தா விட்டால், அத்தனை உபகாரத்தாலும் ப்ரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையினால் நம்மில் ஒருத்தன் அப்படி உயரப் பாடுபடுகிறான் என்றால் அதுவே நமக்கு ஸந்தோஷம் தரத்தான் வேண்டும். நம் மாதிரி ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று கொண்டு கஷ்டப்படாமல், இதிலிருந்து தப்பிக்கிறதற்கு ஒரு தீரன் முயற்சி பண்ணுகிறான் என்றால், அவனைப் பார்த்து நாம் பெருமைதான் படவேண்டும். அவனுடைய சரீர யாத்திரை நடப்பதற்கு அத்யாவச்யமான ஸஹாயத்தை நாம் செய்து கொடுக்கத்தான் வேண்டும். அப்புறம் அவன் நல்ல பக்குவம் அடைந்து யோக ஸித்தனாக, அல்லது பூர்ண ஞானியாக ஆகிவிட்டான் என்றால், அதன் பின்னும் அவன் கார்யத்தில் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்று பண்ணவே வேண்டாம். தன்னாலேயே அவனிடமிருந்து ஜனங்களின் தாபங்களையெல்லாம் தீர்க்கிற சக்தி வெளிப்படும் - radiate ஆகும். ஜனங்களின் மனஸுக்குத் தாப சாந்தி உண்டாக்குவதைவிடப் பெரிய ஸமுஹ சேவை எதுவும் இல்லை. ஒரு மஹானின் தர்சனத்தால் கிடைக்கிற இந்தச் சாந்தி, விச்ராந்தி தற்காலிகமாக இருந்தால்கூட, அது பெரிய ஸோஷல் ஸர்வீஸ்தான். அப்படிப் பார்த்தால் எந்த ஸோஷல் ஸர்வீஸ்தான் சாச்வதமாயிருக்கிறது? எல்லாமே தற்காலிகம்தான். தர்ம ஆஸ்பத்திரி வைத்து ஒரு வியாதிக்கு மருந்து கொடுத்து ஸரி பண்ணினாலும் அப்புறம் இன்னொரு வியாதி வரத்தான் வருகிறது. அன்ன சத்திரம் வைத்து ஒருவேளை சாதம் போட்டால், அடுத்தவேளை பசிக்கத்தான் பசிக்கிறது. அதனால் இந்த லோகத்தில் எல்லாமே தற்காலிகம்தான்.

ஒருத்தன் பூர்ணத்வம் அடைந்து விட்டால் மற்றவர்களின் மனஸின் கஷ்டத்தைப் போக்குவது, அதைச் சக்தப்படுத்துவது தவிர, அவன் அவர்களுடைய லௌகிகமான வேண்டுதல் களைக்கூட நிறைவேற்றுகிற அனுக்ரஹ சக்தியும் பெற்று விடுகிறான்.

எந்த விதி (rule) இருந்தாலும், அதற்கு ஒரு விலக்கு (exception) இருக்கத்தான் செய்யும். அம்மாதிரி அத்யாத்ம மார்க்கத்தில் போகிறவர்களை - பக்தி, யோகம், ஆத்ம விசாரம் என்று தீவிரமாக இருக்கிறவர்களை - ஸோஷல் ஸர்வீஸில் இழுக்கக் கூடாது; அவர்களை 'பாரஸைட்' என்று திட்டக்கூடாது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

**தான எண்ணத்தையும்
தானம் செய்க**

வேதம் என்றாலே முதலில் ஞாபகம் வருவது யாகம் தான். யாகமும் த்யாகமும் ஒன்றுதான். இங்கிலிஷில்கூட யாகம், த்யாகம் இரண்டையும் 'ஸாக்ரிஃபைஸ்' என்றுதானே சொல்கிறார்கள்? ஆனதால், வைதிகம் என்பது தன்னலமே கருதுவது என்கிற அபிப்பிராயம் அடியோடு பிசகு. தன்னலத்தை முழுக்க த்யாகம் பண்ணுவதுதான் ஸநாதன தர்மத்தின் லக்ஷ்யம். இங்கே 'தர்மம்' என்பதே மதம். வேத தர்மம், ஹிந்து தர்மம் என்றாலே வேதமதம், ஹிந்து மதம் என்றுதான் அர்த்தம். இதே 'தர்மம்' பரோபகாரங்களில் ஒன்றான ஈகையாக நினைக்கப்படுவதை முன்பே சொன்னேன். அதனால் நம் மதமே பரோபகாரமானதுதான்.

யாகத்திலே நெருப்பில் வஸ்துக்களை, உடைமைகளைப் போட்டு த்யாகம் பண்ணினால் தேவ சக்திகளுக்கு ப்ரீதி உண்டாகிறது. அவர்கள் லோகத்துக்கு மழை, ஸூபிக்ஷம், நல்ல எண்ணம் எல்லாவற்றையும் அனுக்ரஹம் பண்ணுகிறார்கள்.

ஒருவன் தன் உடைமையை வேள்வித் தீயில் த்யாகம் பண்ணி இப்படி லோக சேஷமத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

சொத்து ஸ்வதந்திரங்களை நாமே வைத்துக் கொண்டு அனுபவிப்பதில் பெறுகிற ஸுகம் ரொம்பவும் தற்காலிகமானது. இந்தத் தற்காலிக ஸுகம் நித்ய ஸௌக்கியமான ஆத்மாபிவிருத்திக்கு ஹானியாகவும் ஆகிறது. ஆனால் இதே உடைமைகளை நாம் வைத்துக் கொண்டு அனுபவிப்பதைவிட, கொடுத்து அனுபவித்தால், இதுவே பரம ஆனந்தத்தைத் தருகிறது; சாச்வத ஸௌக்யத்துக்கும் வழிகோலுகிறது. இதனால்தான் உபநிஷத்துகளில் முதலாவதான 'ஈசாவாஸ்ய'த்தில் முதல் மந்த்ரத்திலேயே, 'த்யாகம் பண்ணி அனுபவி' என்று சொல்லியிருக்கிறது. காந்திகூட இதில்தான் தம்முடைய பிலாஸஃபி முழுக்க இருக்கிறது என்று சொல்லி, இந்த உபநிஷத்தைத் தலைக்கு மேலே வைத்துக் கொண்டு சிலாகித்து வந்தார்.

கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் த்யாகம். அதைத்தான் வேதம் எங்கே பார்த்தாலும் வற்புறுத்துகிறது. எந்தக் கர்மாவும் செய்து முடிக்கும்போது, 'நான்தான் கர்த்தா என்பதால் இதன் ப்ரயோஜனம் முழுதும் எனக்கே வந்துவிடப் போகிறதே; அப்படி என் ஒருத்தனுக்கு மட்டும் பலன் கிடைத்துவிடக்கூடாது' என்கிற பரம த்யாக புத்தியில் 'ந மம' - 'எனதில்லை; எனக்கில்லை' என்று அதன் பலனை லோக சேஷமார்த்தம் த்யாகம் பண்ணச் சொல்கிறது நம்முடைய மதம்.

மற்ற வஸ்துக்களைக் கொடுத்துவிட்டு, 'நான் கொடுத்தேன்' என்ற எண்ணத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டே இருந்தால் இந்த அஹங்காரமானது த்யாகத்தாலும் தானத்தாலும் கிடைக்கிற ஆத்மாபிவிருத்தியை அப்படியே ஏப்பம் விட்டு விடும். த்யாகம் பண்ண வேண்டும்; அதைவிட முக்யமாக த்யாகம் பண்ணினேன் என்ற எண்ணத்தையும் த்யாகம் பண்ணிவிட வேண்டும்.

மஹாபலி நிறையக் கொடுத்தான்; வாரி வாரிக் கொடுத்தான். ஆனால் தான் கொடுக்கிறோம் என்ற அஹங்காரத்தை

அவன் பகவானுக்குப் பலி கொடுக்கவில்லை. இதனால்தான் பகவானே அவனிடம் இந்த அஹங்காரத்தை யாசகமாகப் பிபற்று, அஹங்கார நாசத்துக்கு அடையாளமாகத் தலையிலே கால் வைத்தான்.

‘ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பண்ணுகிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு வெளியில் ஏதேதோ பண்ணிக் கொண்டு அஹங்காரத்தைக் கரைக்காமல் இருந்தால் இவனுக்கும் பிரயோஜனமில்லை; இவனுடைய ஸர்வீஸால் லோகத்துக்கும் பிரயோஜனமிராது. தற்காலிகமாக ஏதோ, நன்மை நடந்ததுபோல் படாடோபமாகத் தெரியலாம்; ஆனால் அது நின்று நிலைத்து விளங்காது.

புறாவின் த்யாகம்

‘என்பும் உரியர் பிறர்க்கு’ என்று குறள் சொன்ன மாதிரி, தங்களுடைய ஸர்வத்தையும் பரோபகாரமாக த்யாகம் பண்ண வேண்டும். சிபியின் கதை எல்லோருக்கும் தெரியும். ஒரு புறாவுக்காகத் தன் சரீரத்தையே, ப்ராணனையே த்யாகம் செய்ய முற்பட்ட மகாபுருஷன் அவன். நம் மதத்தில் ஜீவகாருண்யத்துக்குத் தந்திருக்கிற முக்யமான ஸ்தானத்துக்குச் சிபி கதை ஒன்றே போதும். வேத பூமியான இந்தப் பாரத பூமியின் விசேஷம் மனுஷ்யனுக்காக மட்டுமில்லாமல் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கும், பூச்சி பொட்டுகளுக்கும் கூட ஷேமத்தைக் கோரி த்யாகம் பண்ணச் சொல்வது; இதில் இன்னொரு பக்கம், இந்த மண்ணின் விசேஷத்தால் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கும் கூட இப்படிப்பட்ட பரோபகார சிந்தனையும், த்யாக புத்தியும் இருப்பதாகச் சொல்கிற புராண விருத்தாந்தங்களைப் பார்க்கிறோம். புறாவுக்காக த்யாகம் செய்த சிபியைப் பற்றிச் சொன்னேன்.

புறாக்களே செய்த பரம த்யாகத்தைக் 'கபோத உபாக்யானம்' சொல்லுகிறது. 'கபோதம்' என்றால் புறா என்று அர்த்தம். 'உபாக்யானம்' என்றால் சின்னக் கதை என்று அர்த்தம். இந்தப் புறாக்களின் கதை மனஸை ரொம்பவும் உருக்குவது.

வேடன் ஒருத்தன் இருந்தான். அவன் காட்டிலே வலைவீசி ஒரு பெண் புறாவைப் பிடித்தான். அப்போது ஒரே இடியும் மழையுமாக வந்தது. இந்தப் புறாவும் அதன் ஜோடியான ஆண் புறாவும் வஸித்த மரத்தடியிலேயே அவன் ஒண்டிக் கொண்டான். மழை நின்றபோது நல்ல இருட்டாகி விட்டது. ஒரே குளிர் வேறு. வேடனால் அங்கிருந்து புறப்பட முடிய வில்லை. குளிரில் உடம்பெல்லாம் நடுங்க அங்கேயே ஒடுங்கி உட்கார்ந்து விட்டான்.

இதைப் பார்த்த மரத்தின் மேலிருந்த ஆண் புறா தன்னுடைய ப்ரிய பத்னியைப் பிடித்த பாபி நன்றாக அவஸ்தைப் பட்ட்டும் என்று நினைக்கவில்லை. நேர் மாறாக, நம் தேசத்தின் விருந்தோம்பல் பண்பு முழுதும் அந்தச் சின்ன பசுதியிடம் திரண்டு வந்துவிட்டது. 'நாம் வஸிக்கிற மரத்தின் கீழ் இவன் வந்துவிட்டான். அதனால் இவன் நம் வீட்டுக்கு வந்துவிட்ட மாதிரி. அதிதி தேவோ பவ - 'விருந்தாளியைத் தெய்வமாக நினை' என்பது வேத ஆக்ஷௌ. எனவே, இந்த 'அதிதிக்குத் தன்னாலான ஒத்தாசையைச் செய்ய வேண்டும்' என்று நினைத்தது.

முதலில், குளிரில் நடுங்குகிறவனுக்குக் கணப்பு மூட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தது. தன் கூட்டையே பிரித்து, அதிலிருந்த காய்ந்த குச்சிகளை வேடனுக்கு முன்னால் கொண்டுவந்து போட்டது. தன் வீடு போனாலும் ஸரி, அவனுக்கு ஸெகர்யம் பண்ணித் தர வேண்டும் என்ற உத்தம மான எண்ணம்.

'சிகிமுகி' கல் என்று ஒன்று உண்டு. 'சிக்கிமுக்கி' என்று பேச்சு வழக்கில் சொல்லுகிறார்கள். 'சிகி' என்றால் நெருப்பு என்று அர்த்தம். 'சிகை' உள்ளதெல்லாம் 'சிகி'தான். சிகையை விரித்துக் கொண்டு ஆடுகிற மாதிரிதானே நெருப்பு ஜ்வாலை நாக்குகளை நீட்டிக் கொண்டு கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது?

‘முகம்’ என்றால் வாய். வாயில் நெருப்பை உடைய கல்தான், அதாவது தேய்த்தால் நெருப்பை உமிழ்கிற கல்தான் ‘சிகிமுகி’.

இப்படிப்பட்ட சிகிமுகிக் கற்களைப் புறா தேடிக் கொண்டு வந்து போட்டது.

வேடன் அவற்றை ஒன்றோடொன்று தட்டி நெருப்பு உண்டாக்கி, அந்த நெருப்பில் சுள்ளிகளைப் பற்ற வைத்துக் குளிர் காய்ந்தான்.

தனக்குப் புறா இத்தனை உபகாரம் செய்ததும் வேடனுடைய க்ருர ஸ்வபாவம்கூட மாறி மனஸ் இளகிவிட்டது. தான் பிடித்திருந்த அதனுடைய பேடையை விட்டுவிட்டான்.

‘விருந்தோம்பல் என்றால் முக்யமாக அதிதிக்குச் சாப்பாடு போடுவதுதான். இந்த வேடன் இங்கே நம் விருந்தாளியாக வந்துவிட்டுப் பட்டினி கிடந்தால் அதனால் நமக்கு மஹா பாபம் ஏற்படும். இவனுடைய பசியை ஆற்றுவதே நம் முதல் தர்மம்’ என்று பெண் புறா நினைத்தது.

அவனுடைய ஆஹாரத்துக்காக அது வேறு எங்கேயோ போய்த் தேடவில்லை. தானே இருக்கும்போது வேறு ஆஹாரம் தேடுவானேன் என்று நினைத்தது. உடனேயே கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல், பரம ஸந்தோஷத்தோடு, அந்த அக்னியில் தானே விழுந்து ப்ராணத்யாகம் பண்ணி விட்டது. நெருப்பில் வெந்து பக்வமான தன்னை அவன் புணிக்கட்டும் என்ற உத்தம சிந்தை.

இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதனுடைய ஜோடிப் பசுவும் அந்த நெருப்பிலேயே விழுந்து தன்னை வதக்கிக் கொண்டது.

‘என்பும் உரியர் பிறர்க்கு’ என்ற மாதிரி இப்படி உயிரையே தந்தாவது இன்னொருத்தருக்கு உபகரிக்க வேண்டும் என்ற தத்வத்தை நம் மத க்ரந்தங்களிலெல்லாம் நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது.

யமனும் அஞ்சினான்

அதிதியைத் தெய்வமாக நினைப்பது, அவனைக் கவனிக் காவிட்டால் தெய்வக்குற்றம் செய்த மாதிரிப் பயப்படுவது, இதெல்லாம் நம் மதத்தின் முக்யமான அம்சங்களாகும். யமன் என்றால் நாம் எல்லோரும் கதிகலங்குகிறோம். அப்படிப்பட்ட யமனே கதிகலங்கி விட்டதாகக் கடோபநிஷத்தில் ஒரு கதையில் வருகிறது. அவன் யாரிடம் பயப்பட்டான்? ஒரு சின்ன பிராமணப் பிள்ளையிடம்தான் பயப்பட்டான்! ஏன் பயப்பட்டான்? இந்தப் பையன் யமனுடைய க்ருஹத்துக்கு வந்து, மூன்று நாட்கள் எதுவும் சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடந்து விட்டான்! (அவன் ஏன் வந்தான் என்பது வேறு கதை.) அதிதியொருவன் அலக்ஷயப்படுத்தப்பட்டால் அது மஹா அபசாரமாகுமே என்றுதான் ஸாக்ஷாத் யமனே பயந்து விட்டான். ஸர்வலோகத்தையும் நடுங்கச் செய்கிறவன் இந்த வாண்டுப் பயலிடம் நடுங்கிக் கொண்டு வந்து, 'என் க்ருஹத்தில் நீ மூன்று ராத்திரி சாப்பிடாமல் இருந்துவிட்டாய். இதனால் எனக்குத் தோஷம் உண்டாகாமல் இருக்க உனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன் அப்பா. ஒவ்வொரு நாள் பட்டினி இருந்ததற்கும் ஈடாக ஒவ்வொரு வரம் வீதம், என்னிடம் நீ மூன்று வரம் வாங்கிக்கொள்' என்று ப்ரார்த்தித்ததாக உபநிஷத் சொல்கிறது.

இங்கெல்லாம் 'பரோபகாரம்' என்று செய்கிறபோது இருக்கக்கூடிய 'ஸுபீரியாரிடி' மனப்பான்மை இல்லாமல், உபகாரத்துக்குப் பாத்திரனாகிறவனிடம் பயந்து பயந்து தாழ்ந்து, தெய்வத்துக்குப் பூஜை செய்கிற மாதிரி அவனுக்கானதைச் செய்வதையே பார்க்கிறோம்.

பரோபகாரத்தில் ஒரு முக்யமான அங்கமான ஈகையில்

சிறந்தவர்களை நம் தர்மத்தில் தலைக்குமேல் வைத்துக் கொண்டு கொண்டாடுகிறோம். எத்தனையோ துர்க்குணங்கள் இருந்தால்கூட கர்ணன் போன்றவர்களைக் கொடைக்காகவே போற்றுகிறோம்!

தமிழ்நாட்டு வள்ளல்கள்

தமிழ் தேசத்திலும் வள்ளல்கள் என்று இவர்களைத் தெய்வத்துக்கு ஸமானமாகக் கொண்டாடுகிற வழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறது. 'கடையெழு வள்ளல்கள்' என்று பாரி, அதியமான் முதலான ஏழு பேரை சிலாகித்துச் சொல்லியிருக்கிறது.

காரி, பாரி, ஓரி என்றெல்லாம் ஏழு பேரைக் கடைஏழு வள்ளல்கள் என்பார்கள். பாரி வள்ளல் முல்லைக்கொடி படருவதற்காகத் தன் தேரையே கொடுத்த கதை எல்லோருக்கும் தெரியும். இன்னொருத்தன் (பேகன்) மயில் குளிரில் நடுங்குகிறதே என்று தன் உத்தரீயத்தையே எடுத்து, அதற்குப் போர்த்தினானாம்.

அதியமானுக்கு சிரஞ்ஜீவித்வத்தைத் தரக்கூடிய நெல்லிக் கனி கிடைத்தது. 'நாம் சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து என்ன ஸாதிக்கப் போகிறோம்? அவ்வைப் பாட்டி இருக்கிறாளே, ஸதாவும் லோக ச்ஷேமத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு ஊர் ஊராக ஓடி குழந்தைகளுக்கு உபதேசம் செய்து வருகிறாளே, அவள் திடகாத்திரத்தோடு எத்தனை ஆயுசு இருந்தாலும் அதுதான் லோகத்துக்கு நல்லது' என்று அவன் நினைத்து. அவளுக்கே அந்த நெல்லிக்கனியைத் தானம் பண்ணி விட்டான்.

'அதியமான் பண்ணியது புத்திசாலித்தனமாக இருக்கிறது; ஆனால் முல்லைக்குத் தேராவது? மயிலுக்கு எங்கேயாவது குளிருமா? அதற்குப் பட்டுப் பீதாம்பரத்தைப் போர்த்த

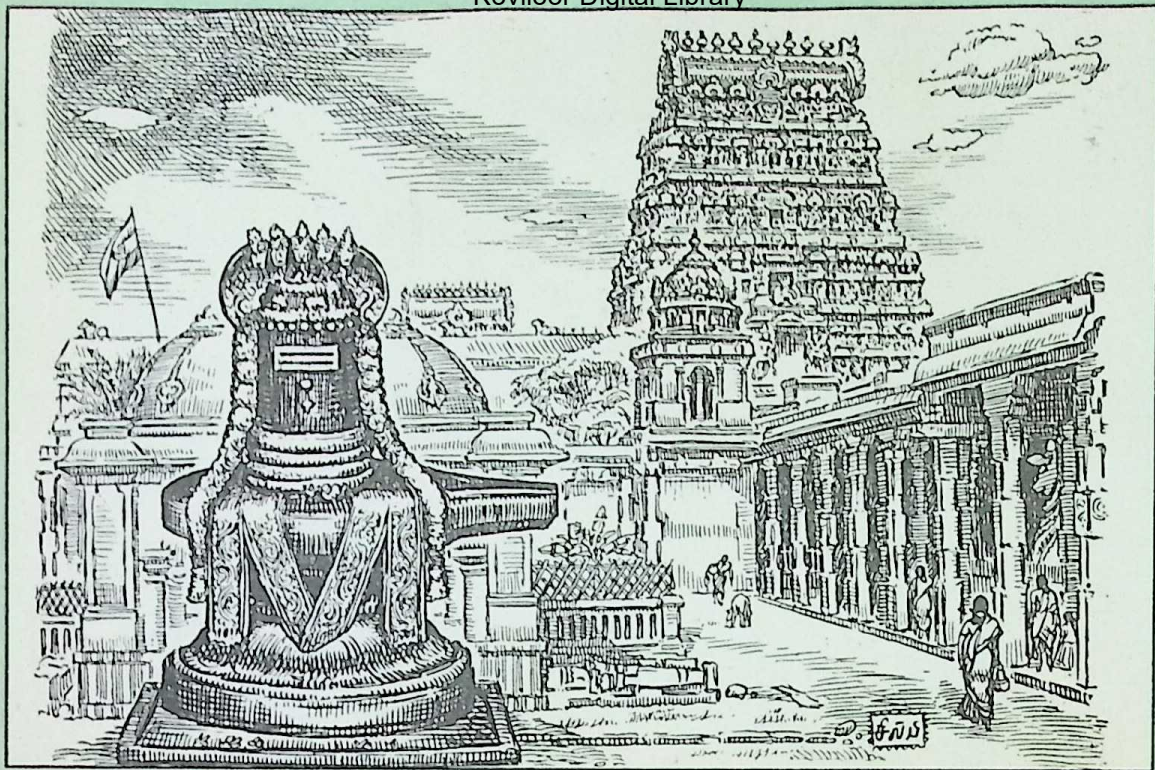
வாவது? இதெல்லாம் புத்தி இல்லாத கார்யமாக அல்லவா இருக்கிறது? என்று கேட்கலாம். என்னைக் கேட்டால், இப்படி புத்திக்கு வேலையே இல்லாமல் முட்டாள்தனம் மாதிரிகூடத் தோன்றுகிற கார்யங்களைச் செய்வதுதான் நிஜமான அன்பை, நிஜமான த்யாகத்தைக் காட்டுகிறது என்பேன். அன்பு பீறிக் கொண்டு வருகிறபோது முளையினால் அதற்கு நியாய - அநியாயங்கள் பார்க்க முடியாது. இப்படித்தான், நாயன்மார் களைப் பார்த்தால் பெண்டாட்டியையே ஒருத்தர் தானம் பண்ணினார். இன்னொருத்தர் பிள்ளையையே கறி பண்ணிப் போட்டார் என்கிறபோது, இதெல்லாம் மூடத்தனம், உணர்ச்சிக் கட்டுப்பாடில்லாத கார்யம் என்று சொல்லக் கூடாது. அவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட த்யாக சிந்தனை இருந்தது என்பதுதான் முக்கியம். முளையால் ஸமாதானம் சொல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணமே இல்லாமல் உருட்டிப் புரட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்ட த்யாகம்தான் நிஜமான த்யாகம் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

இம்மாதிரி ஆவேசமாகப் பரோபகாரம் பண்ணின பெரிய வர்கள் நம் தேசத்தில் ஆதிகாலத்திலிருந்து அவிச்சின்னமாக (தொடர் முறியாமல்) வந்துகொண்டேயிருந்திருக்கின்றார்கள்.

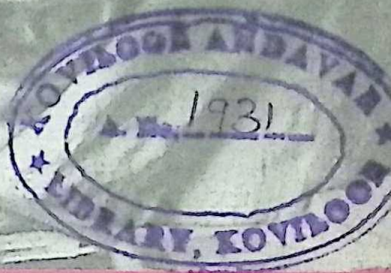
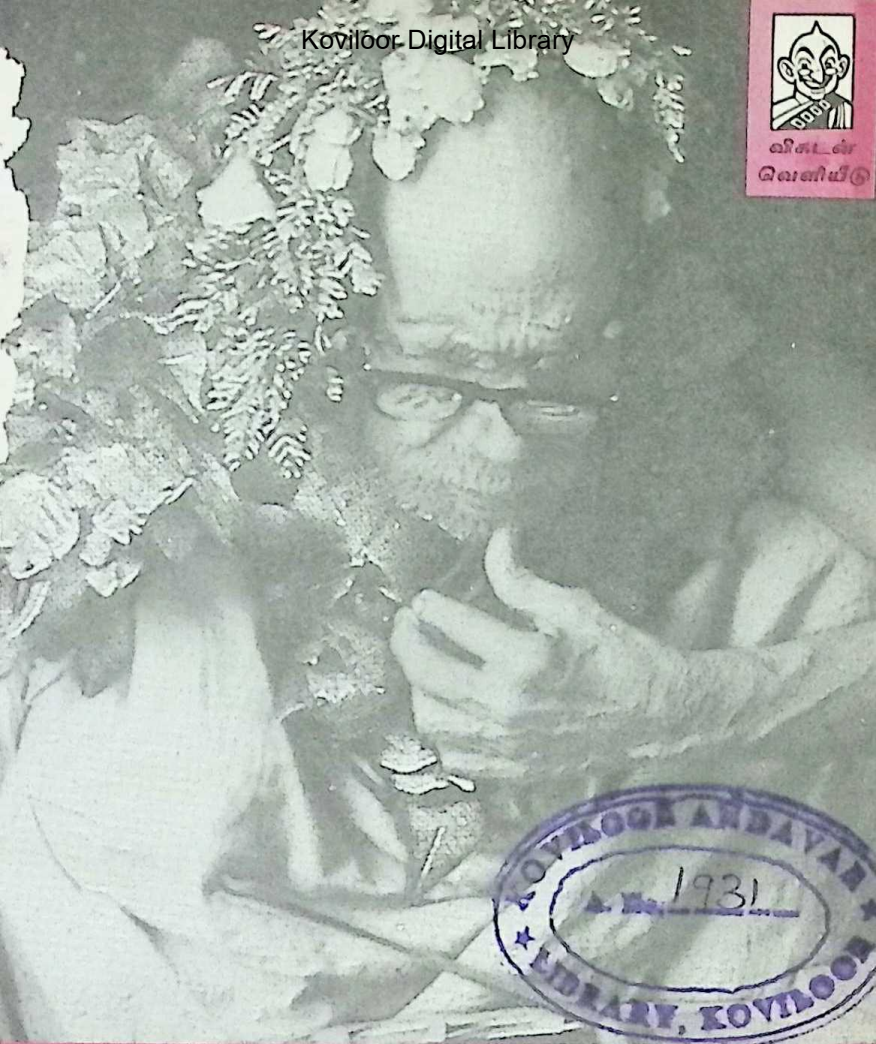
அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனி வாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திருவிடைமருதூர் - ஸ்ரீ ஜோதிர்மயமாகலிங்கம்

அருள் உறை

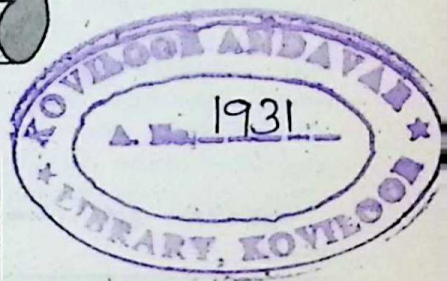

ஐகற்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் ஊர

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வாணி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து நொருக்கப் பட்டது.

ஆசனத் திட்டம்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

ஸனாதன தர்ம
ஸாரம்

வைதிக தர்மத்துக்கு ஸாரமாக இருப்பது பஞ்ச மஹர் யக்ஞங்கள் என்ற ஐந்து வேள்விகள். இவற்றில் 'ப்ரம்ம யக்ஞம்' என்பது வேதம் ஒதுதல், 'ஓதுவித்தல். இதுவே நிஜமான வித்யா தானமாகிய பெரிய பரோபகாரம். 'பித்ரு யக்ஞம்' என்பது முன்னமே சொன்னாற்போல் மூதாதை களுக்குச் செய்யும் தர்ப்பணம். 'தேவ யக்ஞம்' என்பது ஈசுவர ஆராதனம். இதுதான் மற்ற எல்லா தான தர்மங்களுக்கும் பூர்த்தி ஸ்தானம். 'பூத யக்ஞம்' என்பது நாயும், காக்கையும் உள்பட எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் பலி போடுவது. 'ந்ரு யக்ஞம்' என்பது அதிதியை உபசாரம் பண்ணுவது, பஞ்ச மஹாயக்ஞங்களைப் பார்த்தால் நம் வேத மதத்தைப் போல் பரோபகாரத்தைக் கார்யத்தில் கட்டாயமாக விதித்திருக்கிற மதம் வேறு இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. ஸ்ருஷ்டியில் ஒரு பிரிவைக்கூட விடாமல் உபகாரம் பண்ணி வைப்பது பஞ்ச மஹா யக்ஞம்.

இது தவிரப் 'பூர்த்தம்' என்ற பெயரில் ஸோஷல் ஸர்வீஸைப் பற்றித் தர்ம சாஸ்திரங்களில் நிறையச் சொல்லி இருக்கிறது!

பூர்த்த தர்மம்: பலர் கூடிப் பொதுப்பணி

பூர்த்தம் காதாதி கர்ம யத் என்று ஸம்ஸ்கிருத டிக்ஷனரி யான அமரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. 'காதம்' முதலான கர்மாக்கள் பூர்த்தம் ஆகும் என்று அர்த்தம்.

காதம் என்றால் வெட்டுவது; அதாவது குளமோ, கிணறோ, வாய்க்காலோ வெட்டி உபகாரம் பண்ணுவது. சாஸ்த்ரங்களில் விசேஷித்துச் சொல்லியிருக்கிற இந்தப் பூர்த்த தர்மத்தை மறந்ததால்தான் ஜலக்கஷ்டம் (Water scarcity) என்று ஓயாமல் அவஸ்தைப் படுகிறோம். அந்தக் காலத்தில், இந்தக் கார்யம் ரொம்பவும் முக்யமாகக் கருதப்பட்டதால்தான் நாம் கூப்பிட்டு ஒருத்தன் வரவில்லை என்றால், 'அவன் அங்கே என்ன வெட்டிக் கொண்டிருக்கிறானோ?' என்று கேட்கிற வழக்கம் வந்திருக்கிறது. அதாவது அவன் வெட்டிக் கொண்டிருந்தால் மட்டும் நாம் எத்தனை அவஸரத்தில் கூப்பிட்டாலும் வராமலிருக்கலாம் என்று அர்த்தமாகிறது!

இப்போது வெட்டுகிற கார்யம் போய், தூர்ப்பதுதான் முக்யமான கார்யமாக இருக்கிறது. குழாயில் தண்ணீர் நின்று விட்டாலோ அல்லது பூச்சியும் புழுவுமாகக் குழாய் ஜலம் வரும்போதோ, 'ஏண்டா குளத்தைத் தூர்த்தோம், கிணற்றை முடினோம்?' என்று துக்கமாக வருகிறது.

முன்பெல்லாம் ஒரு குளம் என்றால் வாய்க்கால்கள், வடிகால்கள் என்றெல்லாம் போட்டு வெகு சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வார்கள். கிணறு என்றால் இழுக்கத் தெரிந்த மனுஷ்யனுக்கு மட்டும்தான் அது ப்ரயோஜனமாகும். குளமானாலோ

வாயில்லா ப்ராணிகளுக்கும் காக்காய், குருவி முதற்கொண்டு
ஸகலஜீவராசிகளுக்கும் அது பயன்படும்.

பாதை போடுவது ஒரு தர்மம். வருஷம் வைப்பது
இன்னொரு தர்மம். புதிதாக வைப்பதோடு, இருக்கும் வருஷங்
களை வெட்டாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். புதிதாக
வைக்கிற செடிக்கு தினம் ஜலம் விட்டு, அது வருஷமாக
வளரப் பண்ண வேண்டும். 'வனமஹோத்ஸவம்' என்று
இன்றைக்குப் பெரிய மனுஷ்யர்கள் வந்து செடி நட்டுவிட்டு,
நாளைக்கே அதற்கு ஜலம்விட ஆள் இல்லாமல் அது பட்டுப்
போனால் என்ன ப்ரயோஜனம்? இதுமாதிரி டெமான்ஸ்ட்
ரேஷன், வெளிவேஷம் நமக்கும் உதவாது; லோகத்துக்கும்
உதவாது. இதற்குப் பதில் யாருக்கும் தெரியாமல் ஒருத்தன்
ஏதோ ஓர் ஒற்றையடிப்பதையில் உள்ள முள்ளை, கண்ணா
டியை அப்புறப்படுத்தி வந்தால், அதுவே மற்றவர்களுக்கு
வழியைச் சுத்தி பண்ணுவதோடு இவனுக்கும் சித்த சுத்தியைக்
கொடுத்துவிடும்.

ஒவ்வோர் அவயவத்தாலும் ஏற்படக்கூடிய தோஷத்தைப்
போக்கிக் கொள்ள அந்த அவயவத்தாலேயே செய்யக் கூடிய
புண்ய கர்மாக்கள் இருக்கின்றன. குப்பைத் தொட்டியான
மனஸைச் சுத்தம் பண்ண அந்த மனஸாலேயே த்யானம்
செய்ய முடிகிறது. கண்டதைப் பேசுகிற நாக்கைச் சுத்தப்
படுத்திக்கொள்ள அந்த நாக்காலேயே பகவந்நாமாவைச்
சொல்ல முடிகிறது. குயுத்தி எல்லாம் பண்ணும் மூளையை
சுத்தமாக்கிக்கொள்ள அந்த மூளையாலேயே தத்வ ஆராய்ச்சி
பண்ண முடிகிறது. இப்படியே, இந்தச் சரீரத்தால் - கையா
லும், காலாலும், உடம்பாலும் - எத்தனையோ தப்புத்
தண்டா பண்ணுகிறோமல்லவா? அதை இந்தச் சரீரத்தாலேயே
தான் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். சரீரப் பிரயாசை
யாலேயே பண்ணிக் கொள்ளும் இந்தச் சுத்திதான் பொதுக்
கார்யங்களான பூர்த்த தர்மங்கள் - ஸோஷல் ஸர்வீஸ் -
அத்தனையும். சரீரப் பிரயாசையாலேயே இது சித்த சுத்தியை
யும் தரக் கூடியது. ஏனென்றால் சரீரத்தால் செய்கிற இந்தக்
காரியங்களுக்கு மூலமாகப் பரோபகாரம் என்ற எண்ணம் நம்
சித்தத்தில் இருப்பதுதான்.

தயை என்பது ஒவ்வொருவர் மனஸிலும் இருக்க வேண்டிய உயர்ந்த குணம். அந்தத் தயைக்கு உருக் கொடுக்கும்படியான ஒரு கார்யத்தை சரீரத்தினாலும் அவசியம் செய்ய வேண்டும்.

★ ★ ★

விநோபா 'சிரம்தான்' (சீரம தானம்) என்று சொல்லி வருகிறாரே, இதைத்தான் பூர்த்த தர்மம் என்று நம் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. வாரத்தில் ஒரு நாளாவது இந்தச் சரீரக் கைங்கர்யத்தை ஸகல ஜனங்களும் பண்ண வேண்டும் என்பது என் ஆசை. யாராகயிருந்தாலும் வாரத்துக்கு ஒரு நாள் ஹாலிடே (விடுமுறை) இருக்கிறதல்லவா? அன்றைக்கு லோகோபகாரமாக சரீரத்தால் ஒரு பொதுப்பணி செய்ய வேண்டும். மனப் பூர்த்தியுடன், அல்லது மனப் பூர்த்திக்காக, பூர்த்த தர்மம் பண்ண வேண்டும்.

அவரவருக்கும் எத்தனையோ குடும்பக் கார்யங்கள் இருக்கும் என்பது வாஸ்தவம்தான். இந்தக் கார்யங்களை லீவு நாளில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றுதான் வைத்திருப்பார்கள். ஆனாலும் இதோடுகூட பார்வதீ-பரமேச்வரரான பெரிய லோகக் குடும்பத்துக்கும் தன்னாலானதை ஒரு 'ட்யூட்டி' (கடமை) யாகச் செய்யத்தான் வேண்டும். இதற்காக அதையும் விடக்கூடாது. அதற்காக இதையும் விடக்கூடாது. கொஞ்ச நேரமாவது இந்தப் பரோபகாரப் பணி புரிய வேண்டும்.

சரீரக் கைங்கர்யம் உடம்புக்கே ஒரு நல்ல exercise (அப்யாஸம்). அதோடு பரோபகாரமாகப் பண்ணுகிறபோது மனஸுக்கும் அலாதியான உத்ஸாஹம் இருக்கும். முடிவில் சித்த கத்தியைத் தரும்.

ஸங்கமாகச் செய்ய வேண்டும். உதிரி உதிரியாக அவரவர்கள் செய்வதைவிட எல்லோரும் சேர்ந்து செய்தால் ஜாஸ்தி உபகாரம் பண்ண முடியும்.

அதுவும் இந்தக் கலிகாலத்தில் பலர்கூடிப் பண்ணுவது தான் பலன் தரும் - கலெள ஸங்கே சக்தி: என்றே

வசனமிருக்கிறது. முன் யுகங்களில் individual - ஆக ஒவ்வொருவருக்கும் தேஹ, மனோ சக்திகள் அதிகமிருந்தன. இப்போது அது போய்விட்டது. அதனால்தான் நாமும் பார்த்திருக்கிறோம்; எல்லாம் mass movement-களாகவே (வெகுஜன இயக்கங்களாகவே) இருப்பதை. அனேகமாக, 'கலி' என்றாலே சண்டை, சச்சரவு என்று அர்த்தமிருப்பதற்குப் பொருத்தமாக இந்த ஸங்க சக்தி மறியல், 'ஒழிக' ஊர்வலம் நடத்துவது, ரயிலைக் கொளுத்துவது முதலான காரியங்களுக்குத்தான் பிரயோஜனப்படுகிறது!

இந்த ஸங்க சக்தியை இனிமேலாவது நாம் நல்லதற்கு channelise பண்ணி ஸமுஹப் பணிகளை விருத்தி செய்ய வேண்டும்.

ஸங்கமாகச் சேர்ந்து தொண்டு செய்கிறவர்களுக்கு அத்யாவசியமாயிருக்க வேண்டிய யோக்யதாம்சங்கள்: அவர்களுக்குக் கட்டுப்பாடு (நியமம்) ரொம்பவும் தேவை. எடுத்துக் கொண்ட வேலையில் கொஞ்சம்கூடப் பொறுப்பு குறையக் கூடாது. ஸத்தியமும், அந்தரங்க சுத்தமும் இதேபோலத் தேவை. அன்போடு மதுரமாகப் பேசவும், பழகவும் வேண்டும். பணத்தைக் கையாளுவதில் அப்பழுக்கில்லாதவர்கள் என்ற நம்பிக்கையை உண்டு பண்ணக் கூடியவர்களாக இருக்கணும். நியாயமாக ஸந்தோஷப்படுபவர்களிடம் பொறுப்பில்லாமலோ பொறுமையிழந்தோ பதில் சொல்லக் கூடாது. அதே ஸமயத்தில் அனேக ஸந்தேஹப் பிராணிகள் ஏதாவது 'ருமர்' கிளப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்களே என்பதற்காக, 'நமக்கென்னத்துக்கு ஊரான் பாடு?' என்று பொதுத் தொண்டை விட்டுவிடவும் கூடாது. அதாவது ஸ்வயமான அவமானங்களை பாராட்டிக் கொண்டிராத மனப்பான்மை வேண்டும். நகரமானால் ஒரு பேட்டையில் இருப்பவர்களெல்லாம் சேர்ந்து செய்யலாம். கிராமமானால் நாலு கிராமத்து ஜனங்கள் ஒன்றுகூடிப் பண்ணலாம்.

ந ஹி ஜானபதம் து:கம் ஏக: சோசிதம் அர்ஹதி என்று ஒரு வசனம் இருக்கிறது. 'ஊர்க் கஷ்டத்தைப் பற்றி ஒருத்தன் விசாரப்பட்டுப் பிரயோஜனமில்லை' என்று இதற்கு அர்த்தம்

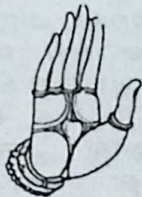
பண்ணிக் கொண்டு, நம் மதத்தில் ஸமுஹ ஸேவா உணர்ச்சியே இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். இது ஸரியில்லை. வாஸ்தவத்தில் இதன் அர்த்தம் இப்படியில்லை. 'ஏக: ஒருத்தன்' என்ற வார்த்தைதான் இங்கு முக்யமானது, தனி ஒருத்தனாக இருந்து கொண்டு ஊர்க் கஷ்டத்தைப் பார்த்துவிட்டு இவனும் அவர்களோடு சேர்ந்து அழுவதில் பிரயோஜனம் இல்லை. பலபேராகச் சேர்ந்து அந்தக் கஷ்டத்தை நிவ்ருத்தி பண்ணக் கார்ய ரூபத்தில் முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதே இதன் அர்த்தம். ஒன்று, வெறுமே விசாரம் மட்டும் படக்கூடாது; கார்யத்தில் இறங்க வேண்டும். இரண்டாவது, தனியாகப் பண்ணினால் எடுபடாது. பலர் ஸங்கமாகச் சேர வேண்டும்.

பிறத்தியானைக் கஷ்டப்படுத்தியாவது ஸ்வய கார்யத்தை ஸாதித்துக் கொள்வதென்பதே பொதுக் குணமாக உள்ள நாம், இப்படிப் பலருக்குமான கார்யத்தைப் பலரோடு சேர்ந்து ஸ்வய சிரமத்தைப் பாராமல் அன்பினால் ஒன்றுபட்டுச் செய்கிறபோது அடைகிற தூய ஆனந்தம் தனியானது. கார்யம் நிற்கிறதும் நிற்காததும் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அதைச் செய்யும்போது பலர் ப்ரேமையில் ஒன்றுகூடும் இன்பம் இருக்கிறதே, அதுவே ஒரு பெரிய பயன்!

பூர்த்த தர்மத்தில் தீர்த்த தர்மத்தை விசேஷமாகச் சொன்னேன். ரொம்ப ஜலக் கஷ்டமுள்ள இடத்தில் கிணறு, குளம் வெட்டுவதை ரொம்பவும் பெரிய தர்மமாக ஆதிநாளிலிருந்து சிலாகித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. இப்போது ராஜஸ்தான் ஸ்டேட்டில் சேர்ந்துவிட்ட ராஜபுதனம் ஒரே பாலைவனப் பிரதேசம் அல்லவா? அங்கே ஏழெட்டு மைலுக்கு ஓர் இடத்தில் தான் எவனாவது ராஜாவோ பிரபுவோ கிணறு வெட்டியிருப்பான் ரொம்ப ஆழத்தில், ஆதிசேஷன் தலைவரைக்கும் என்பார்களே, அப்படிப் பாதாளம் வரைக்கும் தோண்டிக் கொண்டே போய்த்தான் இப்படி அபூர்வமாக எங்கேயாவது கிணறு வெட்டியிருக்கும். அந்தக் கிணற்றுக் கட்டைகளில் இந்த மஹாப் பெரிய தர்மத்தை இன்னான், இன்ன ராஜா காலத்தில் பண்ணினான் என்கிற details எல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் கல்வெட்டுகளாகப் பொறித்திருக்கும். நம்முடைய ஹிஸ்டரி, கல்ச்சர் இவற்றை 'ஷேப்' பண்ணுவதற்கு ரொம்பவும் உதவி

யாயுள்ள இந்தக் கல்வெட்டுகளுக்கு 'வாபீ ப்ரசஸ்தி' என்று பேர். 'வாபீ' என்றால் கிணறு; 'ப்ரசஸ்தி' என்றால் புகழ் மொழி. இப்போதும் ராஜஸ்தானியர்களான மார்வாரிகள் - அவர்களுக்கு ஜலக்கஷ்டம் நன்றாகத் தெரியுமாதலால் - கிணறு வெட்டும் தர்மத்தில் விசேஷமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

கிராமப் புறங்களில் எல்லாரும் சேர்ந்து குளம் வெட்டலாம். இருக்கிற குளங்களைத் தூர் வாரிச் சுத்தம் பண்ணலாம். பெரியவன்-சிறியவன் என்றில்லாமல் எல்லோரும் சேர்ந்து பண்ணுவது முக்யம். கோடஸ்வரனானாலும், பெரிய பண்ணைக்காரனானாலும், அவனும் மண்வெட்டிக் கொண்டு வந்து போட வேண்டும். சாஸ்த்ரங்களில் அப்படித்தான் எழுதியிருக்கிறது. அஸ்திவார்க்கல் நாட்டுவது, டேப் வெட்டுவது முதலானதுகள் சாஸ்த்ரத்தில் இல்லை. எத்தனை பெரியவனானாலும் அவனும் வாஸ்தவமாகவே உடம்பு வேர்க்க மற்றவர்களோடு ஸரி ஸமமாகப் பூர்த்த தர்மம் பண்ண வேண்டும்; ரதோத்ஸவத்தில் எல்லா ஜாதிக்காரர்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வடம் பிடித்து இழுக்கிற மாதிரித்தான் இதுவும்.

**தெய்வப் பணியும்
மக்கட் பணியும்**

ரதோத்ஸவத்தை விட்டுவிட்டு ஸோஷல் ஸர்வீஸுக்கு வாருங்கள் என்று சொல்வது தப்பு. நமக்கு இரண்டும் வேண்டும். இப்போதெல்லாம் தெய்வ கார்யத்தை விட்டுவிட்டு ஸமுஹ ஸேவை செய்ய வேண்டும் என்பவர்கள் திருமூலர் திருமந்திரத்தை மேற்கோள் காட்டுகிறார்கள்.

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க் கொன்றியில்
படமாடக் கோயில் பகவற்கதாமே

என்ற திருமந்திரத்தை quote செய்கிறார்கள்.

‘மக்களுக்குச் செய்கிற தான தர்மங்கள் பகவானுக்குப் பண்ணுகிற பூஜையாகும்’ என்று இதற்கு அர்த்தம். ஸ்ரீமத் பாகவத்திலும் பகவான் லோகத்தை எல்லாம் பகவத் ஸ்வரூபமாகப் பார்த்து சேவை செய்வதும் பூஜைதான் என்கிறார்.*

இப்படிச் சொன்னதால் பூஜை கூடாது, உத்ஸவம் கூடாது என்று அர்த்தமில்லை. பரோபகாரம் பண்ணி ஜனங்களுக்கு சாப்பாடும், துணியும் மற்ற ஸௌகர்யங்களும் கிடைக்கிற மாதிரிச் செய்துவிட்டு, அவர்கள் தின்று தின்று என்றைக்கோ ஒருநாள் பரமார்த்த ஸத்யத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமலே சாகிற மாதிரி விட்டுவிட்டால் என்ன பிரயோஜனம்? திருமூலரோ, க்ருஷ்ணனோ இப்படி விட்டுவிட வேண்டும் என்று அபிப்ராயப்படுகிறவர்கள் அல்ல. சாச்வத பிரயோஜனம் பகவானைக் காட்டிக் கொடுப்பதுதான். இந்தச் சரீரம் உள்ளபோதே அவனைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்த உடம்புக்கு சோறு போட்டு, இதற்கு வியாதி வந்தால் சிகித்சை பண்ணி, அறிவை வளர்க்கும்படியான கல்வியைத் தந்து உபகாரம் பண்ணுவதெல்லாம். ஆலய தர்சனம், உத்ஸவாதிகள் முதலியவற்றை நன்றாக அனுபவித்துப் பயன் அடைவதற்குத்தான் மற்ற ஸோஷல் ஸர்வீஸ் எல்லாமே. ‘நாஸ்திகனுக்கு வைத்யம் பண்ணி ஆயுளை நீடிக்கப் பண்ணினால் அவன் மேலும் நாஸ்திக பாபத்தை வருத்தி செய்துகொள்ள இடம் தருவதாக ஆவதால் அவனுக்கு வைத்யம் பண்ணாதே’ என்று ஆயுர்வேத சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனபடியால் மக்கள் பணியெல்லாம் அந்த மக்களை பகவானிடம் சேர்ப்பதற்குத்தான். அதனால், எல்லோருமாகச் சேர்ந்து ஆலயத் திருப்பணி செய்தால், மெய் வருந்தி ஒரு கோயிலுக்கு மதில் கட்டினால், அதுதான் ஜனங்களுக்கான மஹா பெரிய சிரமதானம்.

ஆத்மார்த்தமாகவே பல ஸமுஹ ஸேவைகள் உண்டு. உதாரணமாக, மஹான்களுடைய நூல்கள், மஹான்களைப் பற்றிய நூல்கள், புராணங்கள், ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்கள், துதிப் பாடல்கள் முதலியவற்றை அச்சிட்டு ஜெயிலில் இருக்கிறவர்

* 2-ம்: கபில அவதாரத்தில் உபதேசம் (111.29)

களுக்கும் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறவர்களுக்கும் இலவசமாகக் கொடுப்பது ஒரு பெரிய பரோபகாரம். அந்தந்த அதாரிடி (நிர்வாகிகள்) அனுமதித்தால் இந்த இடங்களில் மத ஸம்பந்தமான பேச்சு, பஜனை, காலக்ஷேபம் இதெல்லாம் நடத்தலாம்.

தொண்டின் உட்பயன்கள் : 'திரு'ப்பணி

இதனாலெல்லாம் என்ன பெரிய பிரயோஜனம் வந்து விடப் போகிறது என்று நினைக்கக் கூடாது. ராமாயண அணில் நமக்கெல்லாம் முன்னுதாரணம். அத்தனாம் பெரிய ஸேது பந்தனத்தில், 'நாம், அல்ப ஜந்து, என்ன பெரிய ஸஹாயம், பண்ண முடியும்?' என்று அது நினைத்ததா? அது பண்ணின சேவை ராமருக்கு என்ன உபகாரம் பண்ணிற்றோ பண்ண வில்லையோ, அதற்குப் பெரிய உபகாரம் பண்ணிவிட்டது - ஸ்ரீராமனின் கருணையை, கர ஸ்பரிசத்தை ஸம்பாதித்துத் தந்து விட்டது. இப்படி 'நாம் என்ன பண்ணிக் கிழிக்கப் போகிறோம்?' என்று ஒதுங்கியில்லாமல், நம்மாலான தொண்டு செய் தால், மற்றவருக்கு நம்மால் நல்லது நடந்தாலும் நடக்கா விட்டாலும் நமக்கு ஈசுவரப் பிரஸாதம் கிடைத்துச் சித்த சுத்தி லபித்துவிடும்.

ராமாயண அணில் மாதிரி இரண்டு பேரை என் life time-ல் நினைக்கிறேன். (1944 பிப்ரவரியில்) காஞ்சீபுரத்தில் காமா கூதிக்குப் பெரிசாகக் கும்பாபிஷேகம் பண்ணின்போது, திருநெல்வேலியில் ஏதோ சின்னக் கடை வைத்திருந்த ஒருவர், 'என்னால் இதற்குமேல் பண்ணச் சக்தி இல்லையே' என்று மனஸாற வருத்தப்பட்டு நீளமாக எனக்கு ஒரு கடிதாசு எழுதி, ஒரு ரூபாய் மணியூட்டர் பண்ணியிருந்தார். இதேமாதிரி இளை யாத்தங்குடியில் ரொம்பப் பெரிசா முதல் ஸ்தஸ் (1962-ல் நடைபெற்ற ஆகம-சில்ப-வ்யாஸ பாரத-கிராமகலா-வித்வத்-

ஸதஸ்) நடத்தினபோது மெட்ராஸிலிருந்து ஒருத்தர் ஐந்து ரூபாய் அனுப்பி வைத்து, பெரிய டொனேஷன்களோடு கூட இந்த அல்பக் காணிக்கையையும் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார். பெரிய டொனேஷனெல்லாம் மறந்து போனாலும், அந்த ஒரு ரூபாயும், இந்த அஞ்சு ரூபாயும் என் மனஸை விட்டுப் போகவேயில்லை!

முன்னேயே நான் திரும்பத் திரும்பச் சொன்ன மாதிரி நம்முடைய தானம், தொண்டு இவற்றால் மற்றவர்கள் லாப மடைந்தாலும், அடையா விட்டாலும் நம்முடைய மனஸின் அஹங்காரம் நிச்சயமாகக் குறையும். ஸங்கமாக எல்லாரும் சேருவதால் ஸமுஹத்தில் நல்ல ஸௌஜன்யம் உண்டாகும். எல்லாரும் சேர்ந்து குளம் வெட்டினால், அப்போது கொஞ்சம் கொஞ்சம் நம் அஹம்பாவத்தையும் வெட்டி எடுக்கிறோம். குளத்தில் ஜலம் வருவதைவிட நம் நெஞ்சில் ஈரம் வருகிறதே, அது போதும். இந்த ஈரம் அன்பு, அருள், பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை நாம் உணருவதற்குப் பிரயோஜனமாகும். 'பகவானிடத்தில் பக்தி வர வேண்டும். அவனருள் கிடைக்க வேண்டும்' என்றால் எப்படி வரும்? பரோபகாரம் பண்ணி மனஸ் பக்குவமானால்தான் நிஜ பக்தி வரும். ஈசுவரானுகரஹமும் வரும்.

அனாதைக் குழந்தைகளின் ஸம்ரக்ஷணை, திக்கற்ற ஏழைகளுக்கு ஸேவாஸதனம் வைப்பது, ப்ராணி வதையைத் தடுப்பது, பசு வளர்ப்பது, பசிக் கஷ்டம் யாருக்கும் வராமல் உபகரிப்பது என்றிப்படி எந்தெந்த விதத்தில் முடியுமோ அப்படி நம் அன்பை, வெறும் பேச்சாக இல்லாமல், கார்யத்தில் காட்டினால், பரமேசுவரனின் அன்பு நமக்கும் கிடைக்கும்.

ஈசுவரானுகரஹம் எங்கேயும் ப்ரவாஹம் மாதிரி ஓடிக் கொண்டேதான் இருக்கிறது. ஆனால் நம் மனஸ் கல்லாக இருந்தால், கல்லுக்குள் ஜலம் ஊறாத மாதிரி அனுகரஹத்தை நம்மால் தெரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. அதுவே ஒரு துணியை வெள்ளத்தில் போட்டால் அது தானே விரிந்து ஜலத்தை இழுத்துக் கொள்கிறது. துணியை வெளியே இழுத்துப் பிழிந்தால் ஜலம் கொடுக்கிறது. கல் மனஸைப் பரோபகாரத்தில் இப்படி லேசாகத் துணி மாதிரி ஆக்கிக் கொண்டால் எப்போதும் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கிற அனுக்கிரஹத்தை நன்றாக

உறிஞ்சிக் கொள்ளலாம். ஜீவனுக்குச் செய்கிற பெரிய உபகாரம் அவனுக்குக் கருணாமூர்த்தியான ஈசனிடம் பிடிப்பு ஏற்படுத்தித் தருகிற திருப்பணிதான்.

பணி என்றால் ஸர்வீஸ். ஸ்கூல் வைப்பது, ஆஸ்பத்திரி கட்டுவது, ஜல வஸ்தி பண்ணித் தருவது எல்லாம் ஸர்வீஸ் தான். நாம் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் - ஸமுஹப் பணி - என்றாலே இதுகளைத்தான் நினைக்கிறோம். ஆனால் இந்தப் பணியெல்லாம் இறை பணியில் கொண்டு சேர்த்தால்தான் நிறைவுள்ளதாகும் என்று நமக்குப் புரிய வைக்கிறதற்காகத்தான் ஈசுவர ஸம்பந்தமான பணிக்கே 'திரு' என்று அடைமொழி கொடுத்து 'திருப்பணி' என்று பேர் வைத்திருக்கிறார்கள். 'திருப்பணி' என்கிற வார்த்தை, எல்லா ஸர்வீஸுக்கும் உச்சி அதுதான் என்று அர்த்தம் கொடுக்கிறது.

ஏழை இந்தியாவிலுள்ள இத்தனை பிரம்மாண்டமான கோயில்களைச் சம்பளத்துக்காக ஜனங்கள் கட்டவில்லை. ராஜாக்கள் கோயில் கட்டின தொழிலாளிகளுக்கு நிறையக் கொடுத்தது வாஸ்தவம். ஆனால் இவர்கள் ஸர்வீஸாகத்தான் செய்தார்கள். இவர்களுடைய காலக்ஷேபம் நடக்க வேண்டும் என்று ராஜா தானாகப் பொருள் கொடுத்தான். அந்த நாள் ஸொஸைட்டியின் ஸெட்-அப், எகானமி. எல்லாமே வேறே. ஜனத்தொகை குறைச்சல். சோற்றுக்கும், துணிக்கும், ஜாகைக்கும் கஷ்டமேயில்லை. அத்யாவசியங்கள் தவிர லக்ஷரிகள், ஸினிமா, அது இது என்று செலவுமில்லை. இன்றைக்கு மாதிரி ஃபாக்டரிகளும், டாம்களும் கட்ட வேண்டிய அவசியம் ராஜாங்கத்துக்கு இல்லை. ஸைன்யத்தை வைத்து ரக்ஷிக்கிற ஒரு செலவு தவிர, மற்றபடி Welfare State என்று இப்போது ஸமுஹ அபிவிருத்திக்குச் செலவழிக்கிற அனேகச் செலவினங்கள் ராஜாவுக்கு இல்லை. அதனால் இன்றைக்கு உள்ள ஃபாக்டரி, டாம் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து வைத்துக் கோயில் கோயிலாகக் கட்டினான். புதிதாகக் கட்டுவது, பழசை விஸ்தரிப்பது என்று ஜனங்களுக்கு ஓயாமல் வேலை கொடுத்து, சம்பளமும் கொடுத்து வாழ வைப்பதற்குக் கோயில் திருப்பணிதான் முக்யமாக நடந்து வந்தது. இதனால் வேலை செய்கிற ஜனங்களின் மனஸும் ஈசுவர பரமாகப் போனதில் அவர்கள் நல்ல பக்தியோடு, சாந்தர்களாக இருந்து

வந்தார்கள். தேசமே சேஷமமாக இருந்தது. வெறும் பணியாக இல்லாமல் திருப்பணியாக இருந்ததால், 'ரைட்' கேட்பது, 'ஸ்ட்ரைக்' பண்ணுவது என்பதெல்லாம் இல்லாமல், மனப் பூர்வமாக உழைத்தார்கள். கார்யம் ஒழுங்காக நடந்து, இன்றைக்கும் லோகமே பிரமிக்கும்படியாக, எங்கே பார்த்தாலும் கோயிலும் கோபுரமுமாக இருக்கிறது. இப்போது இத்தனை ஜனங்கள், என்ஜினீயரிங் முன்னேற்றம் எல்லாம் இருந்தும் அவற்றைப் பழுதுபார்க்கக்கூட நமக்கு சக்தியில்லை!

'மக்களுக்குச் செய்வதே மஹேசனுக்குச் செய்வது' என்று வெறும் வாய்ப் பேச்சாகச் சொல்லிக் கொண்டு, மஹேசனை மறந்து இப்போது கார்யங்களைப் பண்ணும்போது என்ன ஆகியிருக்கிறது? தெய்வ ஸம்பந்தமில்லாமல் பணியைக் கத்தரித்து விட்டிருப்பதால், நல்ல குறிக்கோளோடு பண்ணுவதெல்லாமே அனர்த்தங்களைக் கொண்டு வந்து விடுகிறது!

பழைய நாளில் பக்தியால் தேசத்தில் கன்னியாகுமரியிலிருந்து காஷ்மீர் வரை எல்லா ஜனங்களும் ஏகோபித்திருந்ததால், வடக்கே கோயில் கட்டுகிறார்களா, தெற்கே கோயில் கட்டுகிறார்களா என்று சண்டை போடாமல், வடக்கத்திக்காரன் தென்தேசத்துக் கோயில்களுக்கும், தெற்கத்திக்காரன் வடதேசக் கோயில்களுக்கும் போனான். இப்போதோ ராஜாங்கம் எந்த டாம் கட்டட்டும், எந்த ஃபாக்டரி வைக்கட்டும், உடனே அத்தனை ஸ்டேட்காரர்களும், தங்கள் தங்கள் ஸ்டேட்டில்தான் அதைக் கட்ட வேண்டும் என்று சண்டைக்கு ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

எல்லோருக்கும் படிப்பு என்று சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். நல்ல எண்ணத்தில்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால், 'தெய்வ ஸம்பந்தமே இருக்கக் கூடாது; அப்படியிருந்தால் நம் ஸெக் யூலரிஸத்துக்கு (மதச்சார்பின்மைக்கு)க் களங்கமாய்விடும்' என்று நினைத்து வெறும் அறிவு வ்ருத்தியை மட்டும் படிப்பினால் உண்டாக்கித் தருகிறார்கள். இதனால் படிப்பறிவில்லாவிட்டால் ஸாது ஜனங்களாக இருக்கக் கூடியவர்களுக்கும், ஃபோர்ஜரி, மாதிரி அனேகத் தப்புத் தண்டாக்களையும், புத்திசாலித்தனத்தால் செய்யக்கூடிய அனேக ஒழுங்கீனங்களையும் கற்றுக் கொடுத்ததாகவே ஆகிறது.

எங்கே பார்த்தாலும் ஆஸ்பத்திரி என்று வைத்து, அதே ஸமயத்தில் மதானுஷ்டானத்தாலேயே உண்டாகிற கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமல் ஜனங்களை அவிழ்த்து விட்டிருப்பதாலும் அனர்த்தங்கள் உண்டாகின்றன. 'குடிக்கலாம் எதை வேண்டுமானாலும் தின்னலாம். 'அபார்ஷன்' மாதிரி இன்னும் பெரிய தப்புகளும் பண்ணலாம் - இதனாலெல்லாம் கெடுதி வராமல் வைத்யம் பண்ணிக் கொண்டு விடலாம்' என்று ஜனங்களுக்குத் துணிச்சல் கொடுத்துப் போகிறது.

ஸமுஹ நலன் என்று கிராமம் கிராமமாக பாங்குகள் வைத்து தாராளமாகக் கடன் தருகிறார்களென்றால், உடனே அதை வாங்குவதற்கு எத்தனை பொய் - பித்தலாட்டம் உண்டோ அத்தனையிலும் ஜனங்களை இழுத்து விடுவதாகவும் ஆகிறது. இப்படிப் பலபேர் அப்ளிகேஷன் போடுவதில், சிலருக்குத்தான் ஸாதகமாகிறது என்கிறபோது, அதிகாரிகளின் லஞ்ச ஊழல், பராபகூம் எல்லாம் சேர்கிறது.

தப்பிப் போனவர்களுக்கு ஸகல வசதிகளுடன் ஸேவா ஸதனம் வைக்கிறதென்பதே, மனக்கட்டுப்பாடு போதாதவர்களை இன்னமும் தளர்ந்து கொடுக்கத் துணிச்சல் அடையுமாறு செய்யலாம்.

ஆகையால் தெய்வப் பணியை விட்டுவிட்டு தேசப் பணி, மக்கட்பணி என்று புறப்படுவது தப்பு!

இதிலே நமக்கெல்லாம் வழிகாட்டினவர் அப்பர் ஸ்வாமிகள். 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்ற அவர் என்ன செய்தார்? 'பாடும் பணி'யினால் ஸகல ஜனங்களின் நெஞ்சமும் உருகி பரமேச்வரனுடம் சேருமாறு பண்ணி வைத்தது அவர் செய்த வாக் கைங்கர்யம். அது தவிரச் சரீரக் கைங்கர்யமாக, ஓர் உழவாரப் படையை வைத்துக் கொண்டு கோயில் கோயிலாய்ப் போய் அங்கே பிராகாரத்தில் முளைத்திருந்த புல்லைச் செதுக்கிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். உலகத்திலுள்ள ஜீவர்களுக்குச் செய்கிற தொண்டிலேயே, உலக ஜீவர் எல்லோருக்கும் அம்மையப்பனான பரம்பொருளுக்குச் செய்கிற தொண்டையும் சேர்த்து, ஜனங்களின் உய்நெறிக்கு உபகாரம் பண்ணியதே அப்பரின் பெருமை.

அப்பர் காட்டிக் கொடுத்தபடி அம்மையப்பரிடம் பக்தி வைத்து, எல்லோரும் அந்த ஒருவனின் குழந்தைகள் என்கிற அன்பில் ஒன்றுபட்டுச் சேர்ந்து ஸேவை செய்கிறபோதுதான் த்வேஷம், கட்சிச் சண்டை, ஏமாற்று, வெறும் நடிப்பான 'இண்டக்ரேஷன்' (ஒருமைப்பாடு) இவை இன்றி, களங்கமில்லாத பரிசுத்த ஒற்றுமையும், உத்ஸாஹத்தோடு உழைக்கிற மனப்பான்மையும் ஏற்படும். பெரிய பெரிய கார்யங்களை யெல்லாம் ஸுலபமாக ஸாதிக்கலாம். அந்தச் சூழ்நிலையிலேயே ஆனந்தத்தின் ஸுகந்தத் தென்றல் வீசும். கெட்டதுகளின் வாடையே அங்கு தலை காட்டாது.

ஆசாரங்களையும், தர்ம சாஸ்த்ரக் கட்டுப்பாடுகளையும் விட்டு விலகிவிலகிப் போகிறதுதான் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்றில்லாமல், அவற்றில் இன்னம் கிட்டே கிட்டே போய் ஒட்டிக்கொள்கிற மாதிரித் தெய்வ ஸம்பந்தத்துடன்தான் தேசப்பணி செய்ய வேண்டும்.

தங்களுக்கும், ஸமுஹத்துக்கும் ஒன்று செய்து கொள்வதற்கு முன்னால், பகவானுக்கு எல்லாரும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டும். தீபாவளி என்றால் தாங்கள் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்வது, புது வஸ்த்ரம் கட்டிக் கொள்வதோடு ஏழை பாழைகளுக்கும் எண்ணெய், சியக்காய், துணி கொடுக்க வேண்டும். அது மட்டும் போதாது. எல்லோரும் சேர்ந்து கோயிலில் உள்ள அறுபத்து மூவர் உள்பட எல்லா மூர்த்திகளுக்கும் தைலம் சார்த்தி, புது வஸ்த்ரம் அணிவிப்பதில்தான் கொண்டாட்டத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும். இப்படியே பொங்கல் என்றால் அவரவர் வீட்டுக்குச் சுண்ணாம்பு அடித்து சுத்தப்படுத்துவதோடு, வசதியில்லாதவர்களுக்கும் இந்த உதவியைப் பண்ணுவதோடு, வசதியுள்ளவர், வசதியில்லாதவர் எல்லாருமே ஒன்று கூடிப் பக்கத்திலுள்ள ஆலயங்களில் களை பிடுங்கி, தேய்த்து மெழுகி அலம்பிவிட்டு, பொக்கை பொறைகளை அடைக்க வேண்டும்.

இப்போது நமக்கு உள்ளே இருக்கிற அழுக்கும் முள்ளும் தான் கோயிலில் அழுக்காகவும் முள்ளாகவும் ரூபம் எடுத்திருக்கிறது. கோயிலில் செதுக்கி, மெழுகி சுத்தப்படுத்துகிறபோது நம் மனஸின் முள்ளையும் அழுக்கையும் அகற்றித் துப்புரவாக்

கிக்கொண்டு விடுவோம். அப்போது நம் மனஸே தங்கமாகி விடும். அந்தக் கனகஸபையில் அன்பே உருவான சிவம் வந்து குடிக்கொண்டு, நாம் ஆலயமாகி விடுவோம்.

நடமாடும் மனிதருக்குச் செய்வதே படமாடும் பரமனுக்குச் செய்ததாகும் என்று சொல்லும் அதே திருமூலர் முதலில் ஈசுவரனுக்குப் பத்ர அர்ச்சனையைச் சொல்லிவிட்டு அப்புறம் தான் பசுவுக்குப் புல், பிற்பாடு (இப்போது நான் பிடியரிசித் திட்டம்* என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேனே அம்மாதிரி) ஏழை ஜனங்களுக்கு ஒரு கவளம் அன்னம் இவற்றைச் சொல்லி விட்டு முடிவாக, இப்படிச் கையால் பொருளாக உபகாரம் பண்ணா விட்டாலும், வாயாலாவது ஸகலரிடமும் மதுரமாகப் பேசி உபகாரம் பண்ண வேண்டுமென்று சொல்கிறார்.

யாவர்க்குமாம் இறைவர்க்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுவுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு(கு) இன்னுரை தானே.

ஆக ஈசுவர ஸேவையில்லாமல் மனுஷ்ய ஸேவை என்பதில்லை.

ஸமுஹ ஸேவையும் தெய்வப்பணியும் கைகோத்து நடக்க வேண்டுமென்றுதான் ஸ்ரீ ம. த. தொண்டு ஸபை என்பதாக மத ஸம்பந்தமாகத் துண்டுப் பிரசுரம் போடுபவர்களையும் பொதுத்தொண்டு செய்யும் ஸ்ரீமத முத்ராதிகாரிகளோடு சேர்த்து விட்டது.

‘பகவான் நம்மைக் கண் திறந்து பார்க்க வேண்டும்’ என்று எல்லோரும் குறைப்பட்டுக் கொள்கிறோம். கருணைக் கடலான ஈசுவரன் கண்ணைத் திறந்து பார்த்துக் கொண்டேதான் இருக்கிறான். ஏன் அவன் நாம் இஷ்டப்படுகிற மாதிரி நமக்கு ஸௌபாக்யங்களைத் தரவில்லை என்றால், நாம் கண்ணைத் திறந்து லோகத்தின் கஷ்டங்களைப் பார்த்து அது நிவ்ருத்

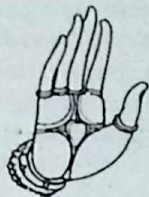
* அருள் உரை, 6-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பரோபகாரம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

தியாவதற்கு நம்மாலான உபகாரத்தைப் பண்ணாமலிருப்பதால்தான். நம் மனஸ் மற்றவர்களிடம் தயையால் நிரம்பினால், உடனே கருணையே உருவமான ஈசுவரனும் நமக்கு தயை புரிவான். ஆனதால், கண்ணைத் திறந்து பார்க்க வேண்டியது நாம்தான்; பகவானல்ல!

கண்ணைத் திறந்து பல தினுஸாகக் கஷ்டப்படுபவர்களுக்கும் பார்த்து நம்மாலானவரையில் அதை நிவ்ருத்தி பண்ண வேண்டும். அது மட்டும் போதாது. அவர்கள் தங்கள் கண்ணைத் திறந்து கொண்டு, இத்தனை கஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் எவன்தான் மூலகாரணமோ எவனுடைய கருவி மாத்திரமாகவேதான் நாம் தொண்டு செய்வதெல்லாமோ - அவனைப் பார்த்து, இந்தக் கஷ்டம் ஸுகம் எல்லாவற்றையும்விடப் பெரிசு அவனை அடைவதுதான் என்று உணரும்படியாகப் பண்ண வேண்டியதே நம்முடைய தலையாய பணி.

நம் மதத்தில் பொதுத்தொண்டு உண்டா என்று கேட்பவர்கள் கேட்டுவிட்டுப் போகட்டும். நான் சொல்கிறேன்: இப்போது நம் மதத்துக்கே தொண்டால்தான் வேலி போட்டு இதைவிட்டு எவரும் போகாதபடி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஹிந்துமதம் வேலி இல்லாத தர்காஸ்து நிலம் மாதிரிக் கிடக்கிறது. இந்த நிலைமை மாறி இந்த மதத்தைக் கவனிக்க மனுஷ்யர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற நம்பிக்கையை உண்டு பண்ண வேண்டும். ஸ்வய மரியாதையுடன் நம் மதத்தில் இருக்கலாம் என்று ஸகல வகுப்பினருக்கும் நம்பிக்கையை உண்டு பண்டுவது, எல்லோரும் ஸங்கமாகக் கூடிச் செய்கிற பொதுத் தொண்டுதான். இந்தத் தொண்டுகளை அப்புறம் சொல்கிறேன். இப்படி ஸகல ஹிந்துக்களும் சேர்ந்து தொண்டு செய்வதே நம் மதத்துக்கு வேலியாகி, இது 'தர்காஸ்து' நிலமில்லை என்று ஆகும். 'நம்முடைய சொந்த மதம்' என்ற அபிமானம் எல்லா வகுப்பாருக்கும் உண்டாகி விடுமாதலால் வேறு யார் வேண்டுமானாலும் இதிலிருக்கிறவர்களை ஸ்வாதீனம் பண்ணிக் கொள்ளலாம் என்ற நிலைமை போகும். மதமாற்றம் ஏற்படாமல் ஹிந்துக்களின் நிலைமையை மாற்ற நாம் எதிர் பிரசாரம் பண்ணிச் சண்டை உண்டாக்க வேண்டியதில்லை. நம்முடைய அசட்டையும், கடினமும் போய் நாம் மனமாற்றம் அடைந்து நம் ஜனங்களையெல்லாம் பரோபகாரத்தில்

அணைத்துக் கொண்டாலே மதமாற்றம் நின்று போய்விடும். இதுதான் ஹிந்து ஸமுஹத்தை ஹிந்து ஸமுஹமாகவே வைத்துக் காப்பாற்றுவதற்கு சாந்தமான வழி. மதத்துக்காக உள் நோக்கத்தோடு (ulterior motive-ஓடு) நாம் பரோபகாரம் பண்ணாமல் அன்பின் நிறைவுக்காகவே பண்ணி, side by side மதத்தையும் ரக்ஷிக்க வேண்டும். எனக்கு உபகாரம் பண்ணிப் பூர்ணகும்பம் கொடுத்து மாலை போடுவதைவிட இப்படி ஹிந்துக்கள் அனைவரும் தொண்டினால் ஒன்று சேர்ந்து மதத்தை ரக்ஷித்துத் தருவதுதான் எனக்கு நீங்கள் பண்ணுகிற பெரிய உபகாரம், உபசாரம் எல்லாமும!

முத்ராதிகாரித் திட்டம்

ஒருத்தன் ஸரியானபடி ஸனாதன தர்மத்தைப் புரிந்து கொண்டு, அனுஷ்டித்துக் காட்டினால் அவனுடைய ஆசாரம், அனுஷ்டானம், விரதம், ஸம்பாத்யம் முதலான எதுவுமே தன்னலனுக்காக இல்லை. ஆனால் இந்த உயர்ந்த தத்துவம் - வெறும் தத்வமாகப் புஸ்தகத்திலும் மூளையிலும் மட்டும் இருந்து கொண்டிருக்காமல் வாழ்க்கையிலே பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த தர்மம் - எப்படியோ பிற்காலத்தில் வீணாகி விட்டது. இதை மறுபடி புத்துயிருட்ட வேண்டும். இந்த உத்தேசத்தோடுதான் 1940-லிருந்து 'முத்ராதிகாரிகள்' என்று தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் அனேகமாக எல்லா கிராமங்களிலும் நம் மடத்திலேயே ஒவ்வொருத்தருக்கு அதிகாரம் தந்து அவர் முயற்சியில் ஜனங்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து பொதுநலப் பணிகள் செய்ய ஏற்பாடு செய்தோம். அதிலே பூர்த்த தர்மம் என்று மேலே சொன்ன குளம், கிணறு வெட்டுகிற காரியங்களோடு, இந்த தர்மமெல்லாம் பூர்த்தியாகிற பகவத் கைங்கர்யங்களாகிற தேவாலயப் பாதுகாப்பு, ஏகாதசி புராண படனம்

முதலியனவும் நன்றாக நடந்து வந்தன. கோயில் கோபுரங்களிலும், மண்டபங்களிலும் முளைத்திருக்கும் மரம், செடிகளைப் பிடுங்குவது, பிராகாரத்தில் நெருஞ்சிமுள் முதலானதுகளை அப்புறப்படுத்துவது முதலான கார்யங்கள் தேவாலயப் பராகாப்பாகச் செய்யப்பட்டன.

ஹிந்துவாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு பசவுக்காவது ஒரு பிடி புல் கொடுக்க வேண்டும்; தோட்டம் உள்ள எல்லோரும் அதில் கொஞ்சமாவது மாட்டுக் கேற்ற அகத்திக்கிரை போட வேண்டும் என்றெல்லாம் ஏற்பாடு செய்து அதன்படியே ரொம்பப் பேர் நடத்தி வந்தார்கள். மாட்டுக்கு ஒரு பிடி என்பதை 'கோ க்ராஸம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதிலிருந்துதான் இங்கிலீஷில் புல்லுக்கு 'க்ராஸ்' என்று பேர் வந்ததோ என்னவோ? மேய்ச்சல் நிலமெல்லாம் குடியமைப்பாயும், தார் ரோடாயும் மாறி வருவதால் நம் கொல்லையிலேயே துண்டு இடமிருந்தால் அதில் ஆத்தி, அறுகு வைத்து, கால்நடைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

இதற்கெல்லாமாவது கொஞ்சம் செலவு, த்யாகம் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. இதுகூட இல்லாமல், நம் அகத்தில் கறிகாய் முதலியவற்றை நறுக்கும்போது தோலை வீணாகத்தானே போடுகிறோம்? அப்படிப் போடாமல், சிலர் வீடு வீடாகப் போய் இந்தத் தோலை எல்லாம் 'கலெக்ட்' பண்ணி மாடுகளுக்குப் போட ஏற்பாடு பண்ணினோம். நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிச் சொல்லி அனேக இடங்களில் இந்தக் கார்யம் நடந்தது. இப்போதும் கூடப் பல இடங்களில் தொடர்ந்து நடக்கிறது.

உண்டி வாயிலே மெகானிகலாகப் பணத்தைப் போடுவது பெரிசில்லை. அதுவும் இப்போது இருக்கிற inflation-ல் எவரும் ஏதோ கொஞ்சம் உண்டியில் போட்டுவிட்டுப் போய்விடலாம். அதுவும் பண்ண வேண்டியதுதான். ஆனாலும் இப்படி மெக்கானிகலாக உண்டி வாயில் போடுவதைவிட, ஒரு செலவும் நமக்கு இல்லாமலே கறிகாய்த் தோல்களை நேரே உயிருள்ள ஒரு பசுவாய்க்குப் போட்டு, அது தின்பதைப் பார்த்தால், இதில் நமக்குக் கிடைக்கிற உள்ள நிறைவே அலாதி என்று தெரியும்.

ஸேவையிலே இதுதான் முக்யமான அம்சம்; அதில் பணமும் உழைப்பும் பேசுவதைவிட ஜீவனோடு ஜீவன் பேச வேண்டும்.

ஸேவை செய்கிறவர்கள் ஸங்கமாக ஒன்று கூடும்போது இப்படி உயிர்த் தொடர்பு ஏற்படுவது மட்டுமின்றி, ஸேவைக்குப் பாத்திரமாகிறவர்களையும் நேரே தங்களோடு தொடர்பு படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஒரே ஈசுவரன்தானே இத்தனை ஜீவன்களுமாகியிருப்பது? ஜீவலோகத்துக்குச் சொரிகிற அன்பினால், ஸேவையால் அந்த ஈசுவரத்வத்தை அனுபவித்து அவனுக்கு வழிபாடாகவே இதைச் செய்வதுதான் ஸேவையின் ஸாரம்.

கறவை நின்ற மாடுகளை அடிமாட்டுக்காக விற்காமல் ஜீவிய கால்மவரை அவற்றைக் காப்பாற்ற வழி செய்ய வேண்டியது நம் ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ள கடமை - தாயாருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைக்கு ஸமதையான கடமை. பகவத் ஸ்ருஷ்டியிலேயே தன் கன்றுக்கு வேண்டியதை விட உபரியாக மற்றவர்களுக்கென்று பாலைச் சுரக்கிற பசு நமக்கெல்லாம் தாயார்தான்.

ஆஃப்கானிஸ்தான் மாதிரியான துருக்க ராஜ்யங்களில் கூடப் பல வருஷங்கள் முன்பே கோஹத்தியை ban செய்திருக்கிறார்கள். நம் தேசத்தில் பிரிட்டிஷ்காரர்கள் இதில் வேண்டுமென்றே மதத்வேஷங்களைத் தூண்டி விட்டிருந்தார்கள். எந்த ஸர்க்கார் இருந்தாலும், எந்தச் சட்டம் வந்தாலும், வராவிட்டாலும் பசுக்கள் கசாப்புக் கடைக்குப் போகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது நம் புனிதமான கடமை என்று நாம் இருந்தோமானால் கோமாதாவுக்கு ஹானி இல்லை. இதிலே நம் குஜராத்தி, மார்வாரிகளைப் பார்த்து அவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். கோபால கிருஷ்ணன் வாஸம் பண்ணின பிரதேசமானதால் போலிருக்கிறது; இவர்களுக்கு கோரக்ஷணத்தில் அலாதிப் பற்று இருக்கிறது.

முன்காலங்களில் 'பசுமடம்' என்று வைத்து நம் கிராமமெல்லாம் போஷிக்கப்பட்ட இந்தத் தர்மத்தில் பிற்பாடு நாம் சிரத்தை இழந்து விட்டோம். ஆனால் பிஞ்சரபோல், கோசாலா என்று வைத்து இந்த வடக்கத்திக்காரர்கள் எத்தனை

வாத்ஸல்யத்தோடு, பசுக்களைப் பராமரிக்கிறார்கள்?

கோ வதை கூடாது என்று சட்டம் பண்ணிவிடலாம். ஆனால் கறவைக்கும் உழவுக்கும் பிரயோஜனமில்லாத மாடுகளைப் பராமரிக்க மக்களான நாம் தக்க ஏற்பாடு பண்ணாவிட்டால், அவை வயிறு காய்ந்து குற்றயிரும் குலை உயிருமாகக் கஷ்டப்பட வேண்டித்தான் வரும். கோரகூணம் என்பது ஜீவகாருண்யத்துக்கு ஜீவகாருண்யம்; அதுவே ஒரு பெரிய லக்ஷ்மி பூஜையும் ஆகும்.

குளம் வெட்டும் பணி

முதலில் நான் சொன்ன மாதிரி, நானே கிராமம் கிராமமாகப் போய் இந்தக் காரியங்களை emphasize செய்தபோது, நல்ல response இருந்தது. அதுவும், இவற்றில் குளம் வெட்டுகிற கைங்கர்யத்தைப் பார்க்கும்போது எனக்கே ரொம்ப நிறைவாக இருந்தது. கூலிக்கு வேலையாக இல்லாமல் அன்புப் பணியாக இது நடக்க வேண்டும் என்றுதான் ஏற்பாடு. ஆனால் ரொம்பவும் ஏழைகளாக இருக்கப்பட்ட குடியான ஜனங்களுக்குச் சாப்பாடு போடுவது என்று வைத்திருந்தோம். இருந்தாலும், அனேக இடங்களில் அந்தப் பரம ஏழைகள்கூடத் தாங்களே சோறு கட்டிக் கொண்டு வந்து உத்ஸாஹத்தோடு குளம் வெட்டியதைப் பார்க்கிறபோது, 'நம் தேச ஏழைகளுக்கு இன்னம் நல்ல பண்புகள் போகவில்லை; நாம்தான் அதை ஸரியாகக் கார்யத்தில் கொண்டு வரவில்லை' என்று தெரிந்தது. ரதோத்ஸவம் மாதிரி பெரிய பெரிய மிராசுதாரிலிருந்து அந்த மிராசில் கடைசியாக நிற்கிற பண்ணையாள் வரையில் ச்ரௌதிகளின் பத்தினியிலிருந்து புல்லுக் கட்டுக்காரி வரையில் - எல்லாரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பூர்த்த தர்மம் செய்தது கண்கொள்ளாக்

காட்சியாக இருந்தது. 'அப்புறம் நடக்கிற பரோபகாரம் இருக்கட்டும்; இப்போது இப்படி ஸமுஹம் முழுக்க ஐக்யமாகச் சேர்ந்திருக்கிறதே, இதுவே போதும்' என்று இருந்தது. ஒரு தடவை, நல்ல பெளர்ணமி ராத்திரி. அந்த நிலா வெளிச்சத்திலே மாயவரத்துக்குக் கிட்டே இப்படித்தான் ஸகல ஜனங்களும் ஒரு மனஸாகச் சேர்ந்து குளம் வெட்டினார்கள். நானே போய்க்கூட இருந்து பார்த்துக் கொண்டேன். வெட்டுவது ஜில்லென்று குளம்; சந்திரிகையும் ஜில்லென்று வர்ஷித்துக் கொண்டிருந்தது; தொண்டு ரூபமாக அத்தனை உள்ளங்களும் ஜில்லென்று அன்பை வர்ஷித்துக் கொண்டிருந்தன. இப்போது நினைத்தாலும் நெஞ்சு குளிக்கிறது. அப்புறம் நான் நூறாயிரம் கார்யத்தை வைத்துக் கொண்டு எங்கெங்கோ சுற்றப் போனதில் அவர்களுக்கு உத்ஸாஹம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து விட்டது. இதை விட்டுவிட்டுப் போனது என் தப்புத்தான்.

தஞ்சாவூர், ஜில்லாவில் மாத்திரம் இரண்டாயிரம் ஸங்கங்கள் போல் நிறுவி, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு முத்ராதிகாரியையும் உபமுத்ராதிகாரியையும் தொண்டர்களையும் நியமனம் பண்ணியிருந்தோம். தாலுகா கமிட்டி, கோட்டகக் கமிட்டி, கிராமச் சங்கம் என்று இதை மூன்றாகப் பிரித்திருந்தோம். (நாலு கிராமம் சேர்ந்து ஒரு கோஷ்டம், அல்லது கோட்டகம் என்று வைத்திருந்தோம்.) பட்டணங்களில் தெருவுக்கு ஒரு முத்ராதிகாரிகூடப் போட்டோம். அனேகமாகத் தஞ்சாவூர் ஜில்லா கிராமங்களில் எல்லாம் மடத்துக்கென்றே பட்டய மான்யம் என்று ஒரு துண்டு நிலம் இருக்கும். அவற்றின் வருமானத்தை எல்லாம் முத்ராதிகாரிகளிடமே ஒப்படைத்து இந்த ஜீவாத்ம கைங்கர்ய தர்மங்களைப் பண்ணச் செய்தோம். சுமார் 5000 தொண்டர்கள் சேர்ந்து, ரொம்ப ஈடுபாட்டோடு பணிகள் செய்து வந்தார்கள். ஸூர்யோதயத்திலிருந்து ஸூர்யாஸ்தமனம் வரை, பெளர்ணமியால் ராத்ரி பூராவும் ஊர்ஜனங்கள் எல்லாரும் ஏக மனஸாக பகவந் நாமாவைச் சொல்லிக் கொண்டு குளம் வெட்டியது இப்போதுகூடக் கண் முன்னால் நிற்கிறது.

ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இருக்கிறவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தது மட்டுமில்லை. நாலு நாலு கிராம ஜனங்களாகச் சேர்ந்து ஒரு வருஷம் ஒரு கிராமத்தில் குளம் வெட்ட வேண்டும்; இருக்கிற

குளத்தைத் தூர் வார வேண்டும்; அடுத்த வருஷம் இவர்கள் அந்த நாளில் இன்னொரு கிராமத்தில் இந்தப் பணியைச் செய்ய வேண்டும்; அதற்கடுத்த வருஷம் மூன்றாவது கிராமத்தில், அதற்கும் அடுத்த வருஷத்தில் நாலாவது கிராமத்தில் பண்ண வேண்டும் என்று வைத்ததால் கோட்டக ஜனங்களுக்குள்ளே ஒற்றுமை, ஒத்துழைப்பு உண்டானதோடு, அது தற்காலிகமாய் இருந்து பிசுபிசுத்து விடாமல், நாலு வருஷமாவது உயிரோடு நீடித்து வந்தது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் நாலு ஐந்து மாஸம் ஜலம் இருக்காது. ஆதலால் 'காதம்' என்கிற இந்தக் குளம் வெட்டுகிற பணிக்கு நிறைய அவசியம் உண்டு. சேரியிலும் வெட்ட வேண்டும். இன்னம் ஜனங்களுக்கு என்றே இல்லாமல் ஆடு மாடுகளுக்காகவும் ஊருக்கு வெளியில் மேய்ச்சல் பூமியில் வெட்ட வேண்டும் என்றெல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணி அப்படியே நடந்து வந்தது. வெயிலில் கஷ்டப் படுகிற வாயில்லா ஜீவனங்களுக்குத் தண்ணீர் கைங்கர்யம் செய்வது உத்தமமான தர்மம்.

சாஸ்திரத்தில், குளிக்கப் போகிற ஒவ்வொருவனும் குளத்திலிருந்து நாலு கை மண் அள்ளிப் போட்டுவிட்டுக் குளிக்க வேண்டும் என்று ஸூக்ஷ்மமாகச் சொல்லியிருக்கிற ஸவல்ப தர்மத்தைப் பின்பற்றினால் ஜலக் கஷ்டம் எவ்வளவோ குறையும்.

கோனேரி ராஜபுரத்தில் ஒரு பிராமணக் குடும்பம். அவர்கள் எங்கே குளம் வெட்டினாலும் அதற்குப் பாதிப் பணம் கொடுப்பார்கள். ஆனால் ஒரு கண்டிஷன் சொல்வார்கள். அதாவது, குளத்துக்கு ஒரு பக்கம் படித்துறை கட்டாமல், நிலத்தையே தரை மட்டம் வரை சரித்துவிட வேண்டும் என்பார்கள். ஏனென்றால், ஆடு மாடுகளுக்குப் படிகளில் ஸௌகர்யமாக இறங்கிவந்து நின்று ஜலம் குடிக்கத் தெரியாது. எனக்கு ஆசை, ஹரிஜனங்களும் குடியான ஜனங்களும் நம்ம மடத்துப் பிரதிநிதிகளாகக் கோட்டகம் தோறும் கால்நடைகளுக்கென்று குளம் வெட்ட வேண்டும் என்று!

பட்டுக்கோட்டை தாலுகா தவிர ஜில்லா முழுக்க இப்படி நிறையச் செய்தோம். பட்டுக்கோட்டையில் ஒவ்வொரு வீடுமே ஒரு காடாக இருக்கும். இடுப்பளவு வெட்டினாலே ஜலமும்

வந்துவிடும். ஒரு பண்ணையார் வீடு என்றால், பண்ணையாள் வீடு உளபட எல்லாம் அந்த வேலிக்குள்ளே இருக்கும். அதனால் அவனவன் மாட்டுக்கு ஜலம் உள்ளேயே கிடைக்கும். இதனால் அங்கே மட்டும் 'காத'த் திருப்பணி செய்யாமல் எல்லோருமாக சேர்ந்து ரோடு போட்டார்கள்.

பொதுவாக, முத்ராதிக்காரிகள் திட்டத்தில் மாஸத்தில் இரண்டு ஏகாதசியும் புராண படனம், வருஷத்தில் ஒரு கோட்டகத்தில் ஒரு குளம் வெட்டுவது என்ற இரண்டும் நன்றாக நடைபெற்றன.

பிற்பாடு ஸமுஹத்துக்கு ஒரு நன்மை கிடைப்பது; பிற்பாடு இந்த மாதிரி உழைப்பே ஒருத்தனுக்கு சித்தசுத்தி தருவது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அப்போதே இம்மாதிரிக் கார்யங்கள் பல ஜனங்களை ஜாதி, 'ஸ்டேட்டஸ்' சண்டைகளில்லாமல் ஒரு குடும்பமாகச் சேர்த்து வைத்ததைப் பார்த்ததிலிருந்து தனித்தனியாகப் பரோபகாரம் செய்வதைவிடப் பலர் சேர்ந்து ஸங்கமாகச் செய்வது ரொம்ப விசேஷமானது என்று தெரிந்தது. கழகம், கம்யூனிஸம் எல்லாவற்றுக்கும் பெரிய மாற்று மருந்து; கொஞ்சங்கூட அரசியல் வாதையே இல்லாத பொது நலப் பணிதான் என்றும் தெரிந்தது.

பலர் சேர வேண்டும் என்பதற்காக இதை ஒரு அஸோஸியேஷன் என்று சொல்லி ரிஜிஸ்டர் பண்ணி, சேர்மன், ஸெக்ரடரி, கவர்னிங்பாடி அது இது என்று சொல்லிக் கொண்டு, 'ஸ்தானங்கள்', அதற்காக சண்டை போட்டி என்று ஆக்கிவிடக் கூடாது. ப்ரோபகாரத்தின் பெரிய பலனான அஹம்பாவ நாசமே இதனால் அடிபட்டுப் போய்விடும். அதனால் இதிலே 'ஆஃபீஸ்' எதையும் உள்ளே விடக்கூடாது.

வார வழிபாடு

‘வார வழிபாட்டுச் சங்கம்’ என்று ஊருக்கு ஊர் இருக்க வேண்டும் என்று நான் ஓயாமல் சொல்லி வருவது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். வாரத்தில் ஒரு நாள் ஜனங்களையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துக் கோயிலில் வழிபாடு நடத்த வேண்டும் என்பதுதான் இதன் நோக்கம். இதர மதஸ்தர்கள் அத்தனை பேரும் இதை யாரும் சொல்லாமலே தாங்களாகச் செய்து வருகிறார்கள். இதன் பிரத்யக்ஷ சக்தியால்தான் அவர்களுக்குப் புது ஸ்வதந்திர சேதம் முதற்கொண்டு கிடைக்கிறது; நமக்கோ லோகம் முழுக்க ஏற்கெனவே இருந்த கௌரவமும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டிருக்கிறது! நம் ஜனங்கள் எல்லாரும் வாரத்தில் ஒரு நாளாவது ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் கோணா மாணாவையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, பகவானிடம் கொஞ்சம் மனஸைக் கரைத்தால்தான் இந்தத் தேசத்துக்கு ஏதாவது நல்லது பிறக்க முடியும் என்றுதான் ‘வார வழிபாட்டுச் சங்கம்’ நிறுவச் சொல்லி அனேக இடங்களில் ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள். இவர்களே மேலே சொன்ன மற்ற பரோபகார, ஜீவாத்ம கைங்கர்யப் பணிகளையும் எடுத்து நடத்த வேண்டும். தனி ஆர்கனைஸேஷன் எதுவும் வேண்டாம்.

மாயவரத்திலிருக்கிற திருப்பாவை - திருவெம்பாவைக் குழு இம்மாதிரி அனேகப் பணிகளைத் திட்டம் போட்டுச் செய்து வருகிறது. அதன் முக்ய நோக்கம் பாவை மஹாநாடு நடத்துவதும், பாவைப் புஸ்தகங்களைப் பள்ளிக்கூடப் பசங்களுக்கு ஃப்ரீயாக டிஸ்ட்ரிப்யூட் செய்து பரீக்ஷை பண்ணி, ப்ரைஸ் தருவதும்தான். இவற்றோடுகூட (1) ஜெயில் கைதிகளுக்குப் பக்தி நூல்கள் கொடுப்பது; அவர்களை பஜனை பண்ண வைப்பது, (2) ஆஸ்பத்திரி நோயாளிகளுக்குப் பிரஸாதமும், ஸ்தோத்ரப் புஸ்தகங்களும் விநியோகிப்பது, (3) ஸத்ஸங்கம் யார் ஏற்படுத்தித் தெரிவித்தாலும் அவர்

களுக்கு மத ஸம்பந்தமான பிரசுரங்கள் அனுப்புவது, (4) அனாதைப் பிரதே ஸம்ஸ்காரம் பண்ணுவது, (5) வெட்ட வெளியில் கோயிலில்லாமல் இருக்கிற மூர்த்திகளுக்கும், இடிந்து பாழான கோயிலிலுள்ள மூர்த்திகளுக்கும் கொட்டகை போட்டு, அங்கே, பூஜைக்கு ஏற்பாடு பண்ண முடியாவிட்டாலும், ஓர் அகலையாவது ஏற்றி வைக்கப் பண்ணுவது, (6) கோயில் நந்தவனங்களைப் பராமரிப்பது, (7) பசுக்களுக்கு மேய்ச்சல் திடல் வளர்ப்பது; அதுகள் சொறிந்து கொள்ளக் கல் நாட்டுவது, (8) சுமைதாங்கி நாட்டுவது, (9) வார வழிபாடு என்கிறேனே, அதன்படி, பிரதிவாரமும் ஒரு கிழமையில் பகவந் நாம பஜனையுடன் உள்ளூரிலோ, வெளியூரிலோ அருகேயுள்ள ஒரு கோயிலுக்குப் போய்ப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணி கோபுர வாசலில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் நாழி மௌனம், த்யானம், நாம ஸ்மரணம், ஸங்கீர்த்தனம், பிரவசனம் முதலியன பண்ணுவது - என்று பல காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்.

‘வாரத்தில் ஒரு நாள் கூட்டு வழிபாடு, வாரத்தில் ஒரு நாள் பொதுப்பணி என்றால் எப்படி முடியும்? ஒரு நாள் தானே ‘லீவ்’ இருக்கிறது’ என்று கேட்பீர்கள். அந்த ஒரு நாளிலேயே தான் இரண்டையும் சேர்த்துச் செய்யச் சொல்கிறேன். தெய்வப்பணி, ஸமுஹப்பணி இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் செய்ய வேண்டும்.

முதலில் கோயில் வாசலில் எல்லா ஜனங்களும் சேர்ந்து வழிபட்டு, அத்தனைபேரும் அந்த ஒரே பராசக்தியின் குழந்தைகளாகச் சேர்ந்து பகவந் நாமத்துடனேயே கோயிலைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கொண்டு போய்க் குளம் வெட்டுவதையோ, ரோடு போடுவதையோ, நந்தவனம் வளர்ப்பதையோ செய்ய வேண்டும். வேலையெல்லாம் முடிந்த பின்னும் கோயிலுக்கே திரும்பி வந்து, ‘உன் க்ருபையால் இன்றைக்குக் கொஞ்சம் பாபத்தைக் கழுவிக் கொள்ள முடிந்தது; சரீரம் எடுத்ததற்குப் பயனாக ஓர் உபகாரம் பண்ண முடிந்தது’ என்று நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். கொஞ்சம் பஜனை - ஒரு பத்து நிமிஷம் இருந்தால்கூடப் போதும் - கொஞ்சம் உபன்யாஸம் நடத்திவிட்டு எல்லாரும் கலைய வேண்டும். அறுபத்திமூவர் அல்லது ஆழ்வாராதிகள் அல்லது

பக்த விஜயத்தில் வரும் மஹான்கள் இவர்களைப் பற்றிய உபன்யாஸமாக இருந்தால், நம் மாதிரி மனிதர்களாக இருந்தவர்களே எப்படியெல்லாம் த்யாகத்தாலும், ப்ரேமையாலும் தெய்வமாக உயர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று மனஸில் ஆழப் பதியும்!

**செலவு விஷயம்;
ஜாக்ரதை தேவை!**

செலவுக்கு என்ன செய்வதென்றால், பணக்காரனைத்தான் நம்பிக் கொண்டிருப்பது என்றில்லாமல், அவனவனும் ஒரு காலணாவாவது கொடுக்க வேண்டும். பணக்காரனும் சரீரத்தால் உழைக்க வேண்டும்; ஏழையும் திரவியத்தால் துளி உதவி பண்ண வேண்டும். இதுதான் நிஜமான த்யாகம். பணக்காரனை அதிகப் பணம் கேட்கவே கூடாது என்று எனக்கு அபிப்பிராயம். காரணம் சொல்கிறேன்.

யோசித்துப் பார்த்தால் பணக்காரன் பாடுதான் ரொம்பக் கஷ்டம் என்று தோன்றுகிறது. அந்தஸ்து (status), பேர் இவற்றுக்காக அவன் அனேகக் கார்யங்களை இஷ்டம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. இது ஒவ்வொன்றுக்காகவும் தண்டம் அழ வேண்டியிருக்கிறது. பெரிய மனுஷன் என்று தெரிய வேண்டுமானால் அதற்கு அனேக 'கிளப்'களில் மெம்பராக வேண்டும். அதற்காக 'ஸப்ஸ்கிரிப்டர்' செலவுகள், அப்புறம் ஏதாவது இரண்டு ஸ்கூல் காலேஜிலாவது என்டோமென்ட் வைத்து ப்ரைஸ் கொடுக்கச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இதற்கப்புறம் டைட்டில், கியட்டில் வாங்குவதற்காக, (நேரே அப்படித் தெரியாமல்) பல தினுஸுகளில் செலவு செய்ய வேண்டும். கார், பங்களா, டிரஸ், பொழுது போக்குச் செலவுகள் வேறு. இவனுடைய கம்பெனியோ பண்ணையோ நன்றாக நடக்க வேண்டுமே, அதை உத்தேசித்து வெளியில் சொல்லக்

கூடியதும் சொல்லக் கூடாததுமாகப் பலவிதங்களில் செலவு செய்ய வேண்டும். இது ஓரளவுக்குக் கடமை மாதிரியே ஆகி விடுகிறது. இதெல்லாம் போதாது என்று (அரசியல்) கட்சிகள் வேறு டொனேஷனுக்கு வருகின்றன. அதிலும் இவனுக்கு வாஸ்தவத்திலேயே ஒரு கட்சியிடம்தான் அபிமானம். அது இருந்தால்தான் தனக்கு நல்லது என்று தோன்றினால்கூட அதற்கு மட்டும் டொனேஷன் கொடுப்பதோடு போக மாட்டேன் என்கிறது. இவனுக்குப் பிடித்தாலும் பிடிக்காவிட்டாலும், ஒரு ஸமயத்தில் யாரிடம் நிர்வாஹம் இருக்கிறதோ, அவர்கள் இவன் தலையில் கை வைக்காமலிருப்பதற்காக அந்தக் கட்சிக்கும் நிறையக் கொடுத்துத் திருப்திப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. இன்னும் அகத்தில் கல்யாணம், கார்த்திகை, ஃபீஸ்ட், அது இது என்றும் வாரிவிட வேண்டியிருக்கிறது. வரிகள் வேறு! செலவு செய்வதற்கும், தானம் (gift) பண்ணுவதற்கும்கூட வரி கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது! இந்த நிலையில் பாவம், மனஸாற இவன் எந்த நல்ல பணிகளுக்குக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறானோ, அதற்குத்தான் ரொம்பக் குறைச்சலாகக் கொடுக்கும்படியாக ஆகிறது. பேர், புகழ் மாதிரியான ஸமாசாரங்கள், 'பிஸினஸ் இன்ட்ரஸ்ட்' முதலானதுகள் அத்யாவச்யமாகி விடுகின்றன. 'இப்படி இருக்க வேண்டாமே' என்று நாம் சொல்லிப் பிரயோஜனமில்லை. நாமே அந்தப் பணக் காரனாக இருந்தாலும் இப்படித்தான் செய்வோம். இம்மாதிரி வேண்டாததற்குச் செலவழித்துவிட்டு, வேண்டியதற்குச் செலவு செய்ய முடியாதபோது, அவனுக்கே guilty ஆகத்தான் இருக்கும். 'இந்த ஸமயத்தில் நாம் வேறு போய் அவனிடம் யாசகம் கேட்டு அவனைக் கஷ்டப்படுத்துவானேன்? தனக்குப் பிடித்த கார்யத்துக்கே 'மனஸாறக் கொடுக்க முடியாத பரிதாபமான ஸ்திதியில் அவனைக் கொண்டுபோய் நாம் வைப்பானேன்?' என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

ஸமுஹக் கார்யங்கள் என்றால் எத்தனையோ இருக்கின்றன. ஆனால் இந்தக் கார்யங்களுக்கு பேட்ரனாக இருக்கக் கூடிய பணக்காரர்கள் யார் என்று பார்த்தால் ஒவ்வொரு ஊர் அல்லது பேட்டையிலும் ஒரு பத்து, பன்னிரண்டு பேர்தான் இருப்பார்கள். இவர்களிடமே ஒவ்வொரு கார்யத்துக்கும் புஸ்தகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினால் அவர்களும் தான்

என்ன செய்வார்கள்? ஒன்று, வேண்டா வெறுப்பாகக் கொடுப்பார்கள். அல்லது விருப்பம் இருந்தும் கூட நிறையக் கொடுக்க முடியவில்லையே என்று துக்கப்படுவார்கள்.

நமக்கும் யோசனை வருகிறது; அந்தப் பணம் கணக்கில் வந்ததா, வராததா; கணக்கில் வராதது என்றால் அந்த மாதிரிப் பணத்தை தர்மத்துக்குப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளலாமா என்றெல்லாம் யோசனை வருகிறது.

ஆனதால், பணக்காரர்களை நம்பித்தான் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்று வைத்துக் கொள்ளவே கூடாது. அவர்களாகவே காதில் விழுந்து கூப்பிட்டுக் கொடுத்தால் தாராளமாகவே வாங்கிக் கொள்ளலாம். நாமாகப் போய் பிடுங்கி எடுக்கக் கூடாது என்று தோன்றுகிறது.

இதில் இன்னொன்றுகூட. சில பணக்காரர்களே அதிகப் பங்கு செலவு ஏற்கிறார்கள் என்றால் அதனாலேயே அவர்களுக்கு ஸங்கத்தில் அதிக 'ரைட்' உண்டாகிவிடும். அவர்களுக்கு மற்றவர்கள் பவ்யப்படும்படியாக ஆகும். எதிலும் அவர்கள் சொல்லுவதுதான் முடிவு என்றாகிவிடும். இது கூடாது!

பொதுவாகவே பணத்தின் 'டச்' (ஸ்பரிசம்) வந்து விட்டால் அதோடு ஒரு காரியத்தில் அனேகக் கெடுதல்களும் வந்துவிடும். பொதுத்தொண்டு செய்யப் புறப்படுகிறவர்கள் பண விஷயத்தில் ரொம்பவும் ஜாக்ரதையாயிருக்க வேண்டும். நல்ல ஆதரவு திரவிய ஸஹாயமாகவும் நம் கார்யத்துக்குக் கிடைத்தால்கூட அதனால் over-enthusiastic ஆகி (அதீத உத்ஸாஹம் அடைந்து), இப்போது இந்தியா கவர்மென்ட் செய்கிற மாதிரி ambitious planning (அதி ஆசைத் திட்டம்) போட்டு நிறையப் பணம் 'கலெக்ட்' பண்ண ஆரம்பிக்கக் கூடாது. இப்படி ஆரம்பித்தால் அதற்கு ஒரு முடிவே இருக்காது. இதனாலே பரோபகாரம் என்கிற, அன்பு எண்ணத்தையும், அதில் அங்கமாகச் செய்கிற தேவாலய கைங்கர்யங்களின் பக்தி எண்ணத்தையும் கூட 'வசூல் எண்ணம்' முழுங்கிவிடும். எப்போது பார்த்தாலும் ரசீது புஸ்தகமும் கையுமாக அலைவதும், 'பேப்பர்காரர்களைப் பிடித்து அப்பீல்

பண்ணலாமா, அட்வர்டைஸ்மென்ட் பிடித்து ஸாவனீர் போடலாமா?' என்பதே சிந்தையாகத் தவித்துக் கொண்டிருக்கும்படியும் ஆகும். நிறையப் பணம் சேர்ந்து அதைக் கையாள வேண்டியிருக்கும்போது நாமே எப்படி மாறிப் போய்விடுவோமோ என்ற பயம் ஸதாவும் இருக்கணும். அதுவுமில்லாமல், ரொம்பவும் பணம் சேர்த்தால் ஊரிலிருப்பவர்களுக்கும் அது ஸரியாகப் பிரயோஜனமாகிறதா என்ற ஸந்தேஹம் எழும்பும். இதோடு கூட, சற்றுமுன் சொன்ன மாதிரி, இஷ்டமில்லாதவனையும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி வாங்குவதும், இப்படி வாங்கி விட்டதால் அப்புறம் அவனிடம் பந்தப்பட்டு நிற்பதும் நம் பணியையே அசுத்தம் செய்துவிடும். ஆனதால் எந்த நல்ல காரியமானாலும் 'அதி'யாக அதைக் கொண்டு போய் விடாமல், அவசியத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டு, செட்டும் கட்டும் சிக்கனமுமாகவே அதற்கான வரவு - செலவுகளை நிர்வஹிக்க வேண்டும்.

பொதுத் தொண்டுக்கு மூல பலம் பணம் இல்லை, ஐக்கப்பட்ட மனம்தான் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பணம் கொடுத்தவன் என்று எவனையும் பிரகடனப்படுத்தி, அதனால் அவனுடைய புண்யபலன் போய்விடும்படியாகச் செய்து விடக்கூடாது. திருப்பூந்துறை அய்யனார் கோயிலில் குளம் வெட்டினபோது பணம் வசூலித்து, கூலிகொடுத்து, 'காமகோடி பத்திரிகையிலும் நன்கொடைக்காரர்களின் பெயரைப் போட்டு விட்டார்கள். அடுத்த 'இஷ்யூ'விலேயே (இதழிலேயே) நான், கொட்டை எழுத்தில், 'இனிமேல் இப்படிப் பண பலத்தில் பண்ணாமல், ஆட்களின் அன்பு பலத்திலேயே பண்ண வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அப்படிப் போட்டோம்' என்று நாகுக்காக மன்னிப்பு, பச்சா தாபம் தெரிவிக்கிற மாதிரி 'பப்ளிஷ்' பண்ண வைத்தேன்.

திரவியம், தேஹம் இரண்டாலும்...

கால் காக ஐவேஜியில்லாமல்தான் சிவன் ஸமீபத்தில் இருந்திருக்கிறார். ஆனால் அவர் பெயரிலேயே 'அன்னதான்' என்பது ஒட்டிக் கொள்கிற மாதிரி, மஹா ஷேத்திரங்களில் நடந்த மஹோத்சவங்களிலெல்லாம் லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்களுக்கு முட்ட முட்ட விருந்துச் சாப்பாடு போட்டிருக்கிறார். பரம த்யாகியாக இருந்து கொண்டு, கட்டின துண்டோடு ஊர் ஊராகப் போய் இவர் தனிகர்களை, மிராசுதார்களை, பண்ணையார்களைப் பார்த்து, 'இத்தனை மூட்டை அரிசி அனுப்பு; இத்தனை தாக்குப் புளி அனுப்பு' என்று சொன்னால் அதை ஒரு பாக்யமாக, ஆக்ஞையாக நினைத்து அவர்களும் அனுப்பி விடுவார்கள். உதஸவத்துக்கு வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வயிறாற அன்னதானம் பண்ணி விடுவார். ஆனால் அவர் தாம் மாத்திரம் இந்த விருந்துச் சாப்பாட்டைத் தொடவே மாட்டார். ஏதோ கொஞ்சம் பழையதைத்தான் நாலு வாய் உருட்டிப் போட்டுக் கொள்வார். அதனால்தான் அவர் சாமான்களைக் கொடுத்த தனிகர்களுக்கு பவ்யப்படாமல் இருக்க முடிந்தது. அவர்கள் இவரிடம் கை கட்டிக்கொண்டு நின்றார்கள். பரோபகாரம் என்று வரும்போது பணத்தைக் காட்டி ஒரு ஸுப்பிரீயாரிட்டி ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியம் என்பதற்காகச் சொன்னேன்.

பணக்காரர்கள் பரம த்யாகிகளாக, தர்மகர்த்தாக்கள் (trustees) மாதிரி, தங்கள் பணத்தை ஸமுஹக் காரியங்களுக்காகத்தான் பிரயோஜனப்படுத்த வேண்டும் என்பதே நம் தர்மம். மனு, திருவள்ளுவர் நாளிலிருந்து காந்திவரை இப்படித்தான் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். இது வாஸ்தவத்தில் நடந்தால் கம்யூனிஸம், ரிவல்யூஷன் எதுவுமே இல்லாமல் லோகமெல்லாம் ஸந்தோஷமாக, சாந்தமாக இருக்கும்.

இதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாமல் போகவில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் தாங்களாகத் தர்ம சிந்தையை வளர்த்துக் கொண்டு, பிரியப்பட்டு, உபகாரம் செய்யத்தான் நாம் தூண்டுதலாகப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டுமே தவிர, அவர்களைப்போய் நிர்ப்பந்தப்படுத்த வேண்டாம் என்று தோன்றியதால் சொன்னேன். பாதி ஸீரியஸாகவும் பாதி விளையாட்டாகவும் சொன்னேன்.

இன்னொன்றுகூட நான் விளையாட்டாகச் சொல்வதுண்டு. பொதுக் கார்யம் செய்கிறவர்கள் இப்போது முதலில் இன்னின்னார் நிறைய உதவக்கூடும் என்று 'லிஸ்ட்' போட்டுக் கொண்டு அந்த வரிசைப்படி கலெக்ஷனுக்குப் போகிறார்கள் அல்லவா? இதில் அனேகமாக ஏமாற்றங்கள்தான் உண்டாகின்றன. நாம் ரொம்பவும் தாராளமாகக் கொடுப்பான் என்று நினைக்கிறவனுக்கு ஏதாவது சிரமமிருக்கிறது, அல்லது மனஸில்லை. கையை விரித்து விடுகிறான். அல்லது மூக்கால் அழுதுகொண்டு சுஷ்கமாகக் கொடுக்கிறான். உடனே நமக்குப் பணியிலேயே உத்ஸாஹம் குறைந்து விடுகிறது. அந்த ஆசாமியைத் தூற்ற ஆரம்பிக்கிறோம். இதற்குப் பதிலாக நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால், யாரார் நன்கொடை தர மாட்டார்கள் என்று தோன்றுகிறதோ அவர்களை ஒரு லிஸ்ட் போட்டுக் கொள்ளுங்கள். முதலில் இப்படிப்பட்டவர்களைப் போய்ப் பாருங்கள். அவர்கள் கையை விரித்து விட்டால் அதற்காக நமக்கு மனஸ் தளரப் போவதில்லை. ஏனென்றால் இது நாமே எதிர்பார்த்ததுதானே? மாறாக அவர்கள் ஏதோ கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம், சில ஸமயம் அள்ளியும் கொடுக்கலாம். இப்படிக் கொடுக்க நேரிட்டால் நமக்கு உத்ஸாஹம் கரை கடந்துவிடும். பணியில் இன்னும் தீவிரமாக இறங்குவோம். இப்படி என் வார்த்தைப்படி, கொடுக்காமல் இருக்கக் கூடியவர்களின் லிஸ்டைப் போட்டுக் கொண்டு முதலில் அவர்களிடம் வசூலுக்குப் போய், அப்புறம் கொடுக்கக் கூடியவர்களைப் பார்த்தவர்கள், பிற்பாடு என்னிடம் வந்து 'சைகாலஜிகலாக' இதில் தங்களுக்கு ரொம்பவும் திருப்தியும், உத்ஸாஹமும் உண்டானதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். யாசகக் கலையில் இப்படிப் பல 'ட்ரிக்கு'கள் இருக்கின்றன.

நான் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால், ஏழையோ,

பாழையோ, சமுஹத்தில் உள்ள அத்தனை பேரும் ஒரு காலணா அரையணாவாவது போட்டு எல்லோருமாகச் சேர்ந்தே பொதுக் காரியங்களுக்கான செலவுகளை ஏற்க வேண்டும். பணக்காரன் பணம் மட்டும் கொடுத்துவிட்டு, சரீரத்தால் உழைக்காமல் இருந்தான் என்று இருக்கக் கூடாது. ஏழை சரீரத்தால் மட்டும் உழைத்துவிட்டுப் பணம் கொடுக்காமல் இருந்தான் என்றும் இருக்கக் கூடாது. பணக்காரன் ரூபாய் தருவதும், ஏழை சரீர கைங்கர்யம் செய்வதும் பெரிய த்யாகமில்லை. பணக்காரன் ஏழைகளோடு வந்து நின்று கொண்டு மண்வெட்டி எடுத்து வெட்ட வேண்டும்; ஏழை தன் கூழுக்கு ஒரு மிளகாய் வாங்கிக் கொள்வதற்குப் பதிலாக காலணா டோனேஷன் கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் பெரிசு. ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பண்ணும்போதே பண்ணுகிறவர்கள் மனஸில் உயர்ந்து வளர வேண்டுமானால் செலவு, உழைப்பு இரண்டிலுமே ஒவ்வொருத்தனுக்கும் பங்கு இருக்க வேண்டும். சிரமதானத்துக்கு பலஹீனர்கள் மட்டும் எக்ஸ்ப்ஷன் (விதிவிலக்கு).

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பிராமணர். இரண்டே இரண்டு தென்னை மரம் உள்ள பூமிதான் அவருக்கு ஆரம்பத்தில் இருந்தது. அதில் தானே மண்வெட்டி பிடித்து வேலை பண்ணினார். சாஸ்த்ரப் பிரகாரம் பண்ண வேண்டியது எதையும் இதற்காக விட்டுவிடவில்லை. காலையில் எழுந்து அக்னி ஹோத்ரம், பூஜை எல்லாம் செய்வார். அப்புறம் மண் வெட்டியும் கையுமாகப் போய் வேலை ஆரம்பித்து விடுவார். அந்த வேலை முடிந்த அப்புறம் மாத்யான்ஹிக ஸ்நானம் செய்து, பாக்கி கர்மானுஷ்டானங்களும் பண்ணிவிட்டுச் சாப்பிடுவார். இப்படித் தன் கையாலேயே உழைத்து இரட்டைத் தென்னை மர பூமியைத் தென்னந் தோப்பாகவே மாற்றி விட்டார். பசங்களுக்கு இப்படி நல்ல பூ ஸ்திதி தேடி வைத்தார். நல்ல விருத்தாப்யம் வந்த பிற்பாடும், எண்பது எண்பத்தைந்து வயஸு வரைக்கும் கூடத் தோப்புக்குத் தினமும் போய்த் தன் கையால் வெட்டி, கொத்தி வேலை செய்வதை அவர் நிறுத்தவில்லை. இப்போது திரவிய செளகர்யம் ஏற்பட்டு, இவர் உழைத்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்று இல்லா விட்டாலுங்கூட, 'இந்தக் கார்யம்தானே நமக்கு இத்தனை

அபிவ்ருத்தியைத் தந்தது? இதை விடப்படாது' என்று சரீர உழைப்பில் பக்தி விச்வாஸம் வைத்துச் சாகிறவரை பண்ணி வந்தார்.

அவர் சொந்த நிலத்தில் வேலை செய்து அடைந்த ஸந்தோஷத்தைவிட ஜாஸ்தியாகவே பொதுத் தொண்டுகளில் சரீரத்தைச் சிரமப்படுத்தி வேலை பண்ணுவதில் நிறைவு கிடைக்கும். பண்ணிப் பார்த்தால் தெரியும்.

கொஞ்ச நேரமாவது குளம் வெட்டுவது, ஆலயத்தில் நந்தவனம் வைப்பது என்கிற மாதிரி ஏதோ ஒன்றில் தேஹத்தை ஈடுபடுத்த வேண்டும். கொஞ்சம் காசாவது இம் மாதிரி கார்யங்களுக்குச் செலவழிக்க வேண்டும். ஏழை வித்யார்த்திக்கு ஒரு பலப்பம் வாங்கிக் கொடுக்கலாம்; நாலு பிச்சைக்காரர்களுக்குக் கூழ் வார்க்கலாம்; மோர்த் தண்ணி யாவது நம் செலவில் கொடுக்கலாம்.

எந்த ஆஃபீஸானாலும் ஃபாக்டரியானாலும் வாரத்தில் ஒரு நாள் லீவ் இருக்கிறதல்லவா? பள்ளிக்கூடம், கோர்ட்டு முதலியவற்றில் வாரத்துக்கு இரண்டு நாள் லீவ்கூட இருக்கிறது. இந்த லீவ் நாட்களெல்லாம் பொதுத் தொண்டுக்கு என்றே பகவான் கொடுத்திருப்பது என்று நினைத்து, கூட்டாகச் சேர்ந்து ஸேவை செய்ய வேண்டும். மனஸ் மட்டும் இருந்துவிட்டால், செய்வதற்கு எத்தனையோ பணிகள் இருக்கின்றன.

ஜாதி அம்சமில்லாத ஸேவை தேவை

நான் சொன்ன அனேகப் பரோபகாரப் பணிகளுக்குப் பணம் வேண்டும், உழைப்பு வேண்டும். அதோடு மத ஸம்பந்தமான விஷயம் தெரிந்தவர்கள் வேண்டும். அவர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்ததை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். பஜனை பண்ணத் தெரிந்தவர்கள் மற்றவர்களையும் கூட்டி, பகவந்நாமாவைப் பாடப் பண்ண வேண்டும்.

இப்போது ஊருக்கு ஊர், பேட்டைக்குப் பேட்டை பஜனை கோஷ்டி இருக்கிறது. இந்தக் கோஷ்டிக்காரர்களே வார வழிபாட்டையும் மற்ற பரோபகார கார்யங்களையும் எடுத்து நடத்த வேண்டும். சிரத்தையாக உழைக்கக் கூடியவர்கள், பண விஷயத்தில் நாணயமாக இருக்கக் கூடியவர்கள், இவர்கள் சுத்தமானவர்கள் என்று ஸமுஹத்துக்கு நம்பகமாக இருக்கிறவர்கள் ஒரு பத்துப் பேர் அங்கங்கே சேர்ந்து விட்டால் போதும். ஊர், உலகத்தில் ஒரு குறைவில்லாமல் பொதுநலக் கார்யங்கள் ஜாம் ஜாம் என்று நடந்துவிடும்.

பணியில் சேர்கிறவர்கள், பணியால் பயனடைகிறவர்கள் (beneficiaries) இரண்டிலும் 'ஜாதி' என்ற அம்சமே இருக்கக் கூடாது. பணக்காரன் - ஏழை, படித்தவன் - படிக்காதவன் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து செய்கிற முறையில் இது ஒன்றிலாவது நேராகவோ, மறைமுகமாகவோ 'கம்யூனல் ரெப்ரஸெண்டேஷன்' (ஜாதிவாரிப் பிரதிநிதித்வம்) இல்லாமல் கார்யம் நடக்க வேண்டும்.

ஜாதிகளையெல்லாம் ஒன்றாக்க வேண்டும் என்று ஆரம்பித்தால்தான் சண்டை ஜாஸ்தியாகிறது! ஆரியன் - திராவிடன் பேதமில்லை என்று சொல்லி ஸௌஜன்யத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்தோடு ஆரம்பித்தால்கூட,

உடனே இதற்கு ஹிஸ்டாரிகலாக (சரித்திர பூர்வமாக), என்னாலிகலாக (இன-இயல் ரீதியில்) ஆக்ஷேபணைகள் வந்து ஒரே வாதச் சண்டையாகிறது. ஆனதால் வாதத்தால் ஒற்றுமையை ஸ்தாபிக்க யத்தனம் செய்யாமல், ஒற்றுமைக் காகப் பாடுபடுகிறோம் என்கூட இல்லாமல், இப்படிப் பல பொதுக்கார்யங்களை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு எல்லோரும் சேர்ந்து அவற்றைச் செய்தாலே தன்னால் ஒற்றுமையும் அன்பும் ஸௌஜன்யமும் உண்டாகி விடும்!

ஜீவனோபாயத் தொழிலை தர்ம உபாயமாக்குக!

ஸங்கமாகச் செய்வதோடு தனித்தனியாக அவரவரால் முடிந்த உபகாரங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஸர்க்கார் உத்யோகம், கம்பெனி உத்யோகம் என்றிராமல் ஸ்வதந்திரமாக அனேகம் பேர் எதை வ்ருத்தியாக (ஜீவனோபாயத் தொழிலாக) வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ, அதையே ஸம்பாத்யமில்லாமல், கொஞ்சம் இலவசமாகவும் செய்ய வேண்டும் என்பது என் ஆசை. முடிகிற தொழில்களில் உத்யோகஸ்தர்கள்கூட ப்ஃர் ஸர்வீஸ் பண்ண வேண்டும்.

யல்லபஸே நிஜ கர்மோபாத்தம்
வித்தம் தேந விநோதய சித்தம்

என்று ஆசார்யாள் (பஜகோவிந்தத்தில்) சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, 'தனக்கென்று ஏற்பட்ட தொழிலால் என்ன ஸம்பாதிக்கிறாயோ, அதனால் (உடம்பை வளர்த்துக் கொள்வது மட்டுமின்றி, தானதர்மங்கள் பண்ணி) உள்ளத்தையும் உயர்த்திக்கொள்' என்கிறார்.

இது ஒரு 'ஐடியல்'. இது அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதே.

அவரவர் தொழிலே இதில் ஆத்மாபிவிருத்திக்குப் பிரயோஜனமாகிறது. ஆனால் இப்போது காலத்தின் கோளாறில், அனேகத் தொழில்களிலேயே தவிர்க்க முடியாமல் பாபமும் தோஷமும் வந்து சேருகிறதே! 'ஸோஷல் லைஃபி'ன் எல்லா அம்சங்களிலும் கலிதோஷம் 'கரப்'ஷனாக (லஞ்ச ஊழல்) வந்து புகுந்து கொண்டு இப்படி ஆக்கியிருக்கிறதே! இப்படியாக, ஸம்பாதித்த திரவியத்திலேயே தோஷமும் கொஞ்சமாவது ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறபோது, இந்தத் திரவியத்தால் தானதர்மம் செய்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? அதுவே tainted money யாகவும் (களங்கமுற்ற பணமாகவும்) கொஞ்சமாவது இருக்கிறதே! ஆசார்யான் அருள் மனஸோடு, உனக்கான தொழிலைப் பண்ணுவதில் ஸம்பாதி; அதிலே தப்பு இல்லை; ஆனால் ஸம்பாத்தியத்தை ஆத்ம ச்ரேயஸுக்குப் பிரயோஜனமாக்கிக் கொள்' என்றபோது, இப்படி அதிலேயே ஒரு கரப்ஷன் அம்சம் வந்து சேரும் என்று நினைத்திருக்க மாட்டார். இந்தத் தோஷத்துக்கு எனக்கு ஒரு பரிஹாரந்தான் தோன்றுகிறது. அதாவது அவரவர் தொழிலுக்குரிய ஸம்பாத்தியத்தைப் பெறுவதில் தப்பில்லை என்று ஆசார்யான் சொன்னாலும், இப்போதைய கரப்ஷன் 'ஸெட்-அப்'பில் அவரவரும் கொஞ்சமாவது, ஸம்பாத்தியமே இல்லாமல், தகுந்த பாத்திரத்துக்காக ஃப்ரீ ஸர்வீஸ் பண்ணுவதுதான் பரிஹாரம் என்று நினைக்கிறேன். தொழிலால் ஸம்பாதித்து அப்புறம் அந்த ஸம்பாத்தியத்தால் தானதருமம் பண்ணுவதோடுகூட, தொழிலையே ஸம்பாத்தியமில்லாமலும் கொஞ்சம் இலவசமாகச் செய்யவேண்டும் என்கிறேன். ஒரு தொழிலில் ஏற்படுகிற கரப்ஷன்-களங்கத்துக்குப் பிராயச்சித்தமாக அந்தத் தொழிலையேதான் கொஞ்சம் தியாகமாக, பரோபகாரமாகச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். கரப்ஷன் ஸம்பந்தமே யில்லாமல் சுத்தமாகத் தொழில் செய்கிறவர்களும் அதை ஓரளவாவது திரவிய லாப அம்சமே கலக்காமல் உபகாரமாகப் பண்ணினால் அத்தனைக்கத்தனை புண்ணியந்தான்!

நீ ஒரு டாக்டரா? நீ ஃபீஸ் வாங்கிக் கொண்டு வைத்யம் பண்ணுவதும் பரோபகாரம்தான். ஆனால் இதில் உனக்கே ஸ்வயோபகாரமான ஆத்மசுத்தி கிடைக்காது. அதுமட்டுமில்லை. தவிர்க்க முடியாமல் சில பேர் 'ஸிக் லீவ்' கேட்கிற

போது, நீ பொய் ஸர்டிபிகேட் தரும்படி ஆகியிருக்கலாம். இப்படியே பொய்யாக 'மெடிகல் ஃபிட்டென்ஸ் ஸர்டிபிகேட்'டும் சில பேருக்குக் கொடுத்திருப்பாய். இதனாலெல்லாம் ஆத்மா சுத்தி பெறாதது மட்டுமில்லாமல் அதில் புது அழுக்கும் படிந்திருக்கும். த்யாக ஸேவைதான் இந்த அழுக்கை அலம்பிவிட முடியும். ஆகையால் தினமும் ஒரு ஏழைக்காவது இனாமாக வைத்யம் பண்ணு. உன் ஜன்மாவில் ஒருவனுக்காகவது, வீட்டில் கற்றுக் கொடுக்கக் கூடிய அளவில் நீ பழகிய வைத்ய முறையைக் கற்றுக் கொடு. அவன் அதை முடிந்த வரையில் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளட்டும்.

நீ யாரப்பா? வக்கீலா? ஸரி. மாஸத்துக்கு ஒரு கேஸாவது தர்ம் நியாயமுள்ளதாகப் பார்த்து, தகுந்த பாத்திரத்துக்காக ஃப்ரீயாக நடத்து. அதே மாதிரி ஒரு வியாஜ்யமேனும் கோர்ட்டுக்கு வெளியிலேயே ராஜியாகும்படிப் பண்ணு. வக்கீல் தொழிலில் ஏற்படுகிற தப்புகளால் உனக்குப் பாபமுண்டாகாமல் தப்பிக்க இப்படிப் பரோபகாரம் பண்ணு. பாபம் போவது மட்டுமின்றி, இந்த மாதிரிச் சில வருஷம் நியமனத்துடன் செய்து வந்தாயானால், உனக்குப் பப்ளிக்கில் நல்ல பெயர் ஏற்படும். அந்த நல்ல பெயரினாலும் அனேக பொதுநலக் காரியங்களுக்கு உதவி பண்ணிப் புண்யம் ஸம்பாதிக்கலாம்.

நீ ஒரு ஸங்கீத வித்வான் என்றால் தர்மக் கச்சேரி பண்ணி ஒரு பணிக்குப் பணம் வசூலாக உதவலாம். எழுத்தாளனானால் ஸமய ஸ்தாபனங்களுக்காக ஸத் விஷயங்கள் கொஞ்சம் இலவசமாக எழுதிக் கொடுக்கலாம். புஸ்தக பப்ளிஷர் என்றால் ஏழை மாணவர்களுக்குப் புஸ்தகங்கள் இலவசமாகத் தரலாம்; அல்லது உத்தமமான க்ரந்தங்கள் ஒன்றிரண்டையாவது (ஃப்ரீயாக இல்லாவிட்டாலும்) அடக்க விலைக்கு விற்கலாம். ஸத் விஷயமாக துண்டுப் பிரசுரங்கள் இனாமாகவே அச்சிட்டு வினியோகிக்கலாம். இப்படி எந்தத் தொழிலானாலும் அதை வருத்தி (vritti) க்காக இல்லாமல் ஆத்ம அபிவிருத்தி (vridhi)க்காகவும் ஓரளவு பிரயோஜனப்படுத்த வேண்டும்.

'நான் ரொம்பவும் ஸாதாரணப்பட்ட டைப்பிஸ்ட் ஆச்சே!' என்கிறாயா? பரவாயில்லை. உன்னாலும் தொழில் ரீதியில்

மற்றவர்களைவிடவுங்கூட அதிகமாகவே பரோபகாரம் பண்ண முடியும். உத்யோகமில்லாமல் எத்தனை ஏழைப் பசங்கள் திண்டாடுகிறதுகள்? அவர்களில் ஆறு மாஸத்துக்கு ஒரு பையன்வீதம் ஓரளவு 'ஒர்க்கிங் நாலெட்ஜ்' பெறுகிற மாதிரி டைப் அடிக்க ட்ரெயின் பண்ணு. இந்த உதவியை இனாமாகப் பண்ணு. இதனால் அவர்களுக்கு ஆயுள்காலம் பூராவுக்கும் ஜீவனோபாயம் கிடைக்க வழி ஏற்படும். அவர்களுடைய நன்றியும் வாழ்த்தும் உன்னை இம்மையிலும் மறுமையிலும் ரக்ஷிக்கும்.

இப்படி அவரவரும் ஏதாவது ஒரு தினுஸில் தனித்த முறையில் தங்கள் தொழிலைக் கொண்டு உபகாரம் பண்ண முடியும். கார்யத்தால், திரவிய்த்தால் ஒன்றுமே பண்ண முடியா விட்டாலும், குறைந்த பசும் திருமுலர் சொன்னாற் போல், 'யாவர்க்கும் இன்னுரை' என்றபடி ப்ரியமாகப் பேசிக் கஷ்டத்தில் ஆறுதல் தருகிற உதவியையாவது பண்ணுங்கள்.

ரிடையர்

ஆனவர்களுக்கு...

'நாங்கள் 'ரிடையர்' ஆன கிழங்களாச்சே! தொழிலை விட்டு விட்டவர்களாச்சே! எங்களால் என்ன உதவி பண்ண முடியும்?' என்கிறீர்களா? உங்களால் முடியாதா? உங்களால் தான் ஜாஸ்தி முடியும் என்று உங்களைத்தான் இத்தனை நாழி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் உங்களைப் பட்டுப் போன மரம் என்று நினைக்க வேண்டாம். மனஸ் வைத்தால் நீங்கள்தான் இந்தத் தேசத்தை தேவலோகமாக்கக் கூடிய கல்பக விருக்ஷங்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். தெய்வ பலத்தை நம்பி மனோபலத்தோடு கார்யம் செய்தால், அதுவும் தனக்காக இல்லாமல், உலகத்துக்காகச் செய்தால் கிழத்தனத்தின் பலஹீனமும் ஓய்ச்சலும் இல்லாமல் யுவர்களைவிட உத்ஸாஹ மாகப் பண்ணலாம். கிழவன் நானே சொல்கிறேன்.

மற்றவர்கள் ஆஃபீஸ் காரியம் போக மிஞ்சிய கொஞ்சம் போதில்தான் பொதுத்தொண்டு பண்ண முடியுமென்றால் ரிடையரான நீங்களோ, ஃபுல் டைமும் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பண்ணுகிற பாக்யம் பெற்றிருக்கிறீர்கள். ஆஃபீஸுக்குப் போய் வந்த காலத்தில் உங்களுக்குக் குடும்பப் பொறுப்பும் அதிகம் இருந்தது. இப்போது அதுகளைக் கூடியவரையில் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்குப் பதில் பொது ஜனங்களுக்காகப் பொறுப்பு எடுத்துக் கொண்டு புண்யம் ஸம்பாதிக்க வேண்டும். அனேகமாக ரிடையர் ஆகிற வயஸில் ஒருத்தனுக்கு நேர் பொறுப்பு உள்ள பிள்ளைகளின் படிப்பு, பெண்ணின் விவாஹம் முதலான கார்யங்கள் முடிந்திருக்கும். அதற்குப் புறமும் பேரன் படிப்பு, பேத்தி கல்யாணம் என்றெல்லாம் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டேயிருந்தால் அதற்கு முடிவே இருக்காது. ரிடையரானவர்களும் குடும்ப விசாரம் என்று அழுது கொண்டிருந்தால், மற்றவர்களும் இதையே நினைத்துக் கொண்டு ப்ரலாபிக்க வேண்டியதுதான். ஓரளவு வயஸான பிற்பாடாவது விவேக வைராக்யாதிகளைப் பழக வேண்டாமா? கொஞ்சமாவது வானப்ரஸ்தாச்ரமிகளைப் போல, வீட்டுப் பொறுப்புகளை அடுத்த தலைமுறைக்கு விட்டு விட்டுத் தங்கள் தங்கள் ஆத்மாவை கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். உத்யோக காலம் முடிந்தபின் சொந்த பிஸினஸ் பண்ணலாமா, ஃபாக்டரி வைக்கலாமா, ஃபார்ம் வைக்கலாமா, எக்ஸ்டென்ஷனுக்கு 'ட்ரை' பண்ணலாமா என்று தவித்துக் கொண்டிருக்காமல், தன்னைக் கடைத்தேற்றிக் கொள்வதற்கான வழிகளைத் தேட வேண்டும். ஸ்வயோபகாரமில்லாமல் பரோபகாரமில்லை என்றேனே! அதனால், இதற்கு முன்னால் தெரிந்து கொள்ளாத வேத சாஸ்த்ரங்களை இப்போதாவது தெரிந்து கொண்டு, அவற்றின்படி (இதுவரை பண்ணாத) அனுஷ்டானங்களை இப்போதாவது பண்ண ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

இதெல்லாம் பண்ணினாலும் உச்சிப்பொழுதுக்கு அப்புறம் நிறைய அவகாசம் இருக்கும். அதில் பரோபகாரங்கள் பண்ண வேண்டும்.

இருக்கிற ஓய்வை நன்றாகப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொண்டு ஸத் விஷயங்களைத் தாங்கள் படித்தும் கேட்டும்

தெரிந்து கொள்வதோடு மற்றவர்களுக்கும் அவற்றை எடுத்துச் சொல்வது பெரிய உபகாரம்.

அது தவிர நீங்கள் எந்தத் தொழில் செய்தீர்களோ, அதை நாலு ஏழை இளைஞர்களுக்கு ஃப்ரீயாகச் சொல்லிக் கொடுத்து அந்த உத்யோகத்துக்கான பரீட்சைகளுக்கு அவர்கள் போகிறதற்கு உதவி செய்யுங்கள். கொஞ்சம் வசதியாகப் பென்ஷன் வாங்குகிறவர்களாயிருந்தால், இப்படி வித்யா தானம் செய்வது மாத்திரமில்லாமல், அவர்களில் ஓரிரண்டு பேருக்காவது அன்னதானமும் சேர்த்துப் பண்ணுங்கள். சொந்தக் குடும்பத்துக்கு சொத்துச் சேர்த்து வைத்தால் மட்டும் போதாது. வெளி மனுஷ்யாள் இரண்டு பேர் வயிறும் குளிரப் பண்ணுங்கள். இப்படி ஆதரவில்லாதவர்களுக்கு அன்னம் போட்டு ஆதரிக்க ஆரம்பித்து விட்டால், ஸமுஹத்திலேயே திருட்டு, புரட்டு எவ்வளவோ குறையும். இல்லாமையால்தான் (வசதியிருக்கிறவர்களுக்கு மனமில்லாமையாலுந்தான்!) அனேகர் ஏமாற்றுக்காரர்களாகவும் திருடர்களாகவும் ஆகிறார்கள்.

ஆசாரத்தைக் காக்க உதவி

நான் சொல்கிறது எல்லாருக்கும்தான் என்றாலும், பிராமணர்களில் வசதியுள்ள பென்ஷனர்களுக்கு இதைக் குறிப்பாகச் சொல்கிறேன். மற்ற ஸமுஹங்களில் நிராதரவான இளைஞர்களை ஆதரிக்க அந்தந்த ஸமுஹத்தில் வசதியுள்ள வர்கள் நிரம்ப ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறார்கள். பிராமணர்களுக்குத்தான் அந்த 'ஸ்பிரிட்' இல்லை. காலேஜ் அட்மிஷன், உத்யோகம் பெறுவது எல்லாவற்றிலுமே கம்யூனல் ஜீ.ஓ. வந்த நாளாகப் பிராமணப் பசங்கள் அதிகக் கஷ்டதசையில் இருக்கிற இப்போதும் அந்த ஸமுஹத்தில் ஸௌகர்யமுள்ளவர்கள்

இதைக் கவனிக்காமலிருப்பது நியாயமில்லை.

ஒரு காலத்தில் பிராமணப் பசங்களை காலேஜ் அட்மிஷன், அப்பாயின்ட்மெண்ட் எல்லாவற்றிலும் ஸர்க்கார் கழித்துக் கட்டுவதைப் பார்த்து நான் சந்தோஷப்பட்டதுகூட உண்டு. ஆமாம், ஸந்தோஷந்தான் பட்டேன்! ஏனென்றால், 'இவன் தனக்கான வேத வித்யையையும், எளிய வாழ்க்கையையும் விட்டுவிட்டுப் பணமே குறியாக துராசாரத்தில் இறங்கியிருப்பதற்கு இந்த இங்கிலீஷ் படிப்பும், உத்யோகமும் தானே காரணம்? இவனாக இதுகளை விடாவிட்டாலும், மற்றவர் களும் ஸர்க்காரும் சேர்ந்து இவனுக்கு இதுகள் கிடையாது என்று விரட்டி அடிப்பதால், இப்போதாவது வேறு வழியில்லை என்று அத்யயனத்துக்குத் திரும்பி, உள்ளதே போதும் என்று தத்ருபனாக பிராமண லக்ஷணப்படி கிராமத் தோடு இருந்து கொண்டு ஸிம்பிளாக வாழ ஆரம்பிப்பானல்லவா?' என்று மனப்பால் குடித்துத்தான் ஸந்தோஷப் பட்டேன்!

ஆனால் நடந்தது என்ன என்றால், இவனுக்கு மேல் படிப்பில்லை, அழுக்குப்படாத உத்யோகமில்லை என்றதும், இவன் தன் ப்ராசின ஜீவித முறைக்குத் திரும்பாமல், இன்னும் படு மோசமாகத் துராசாரத்திலேயே இறங்க ஆரம்பித்துவிட்டான். ஸினிமாவில் சேர்வது, மிலிடரியில் சேர்ந்து மது-மாம்ஸாதி களைச் சாப்பிடுவது, ஹோட்டலில் சேர்ந்து கொஞ்சம்கூட ஆஹார சுத்தமில்லாமல் தின்பது என்றெல்லாம் ஆரம்பித்து விட்டான். இதைப் பார்த்த பின்தான் எனக்கு இதைவிட இவனை வேறு விதத்தில் இங்கிலீஷ் படிப்பும் லௌகீகமான தொழிலும் பெறும்படிப் பண்ணிவிட்டு, அதோடு கூடத்தான் முடிந்த மட்டும் பிராமண தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கச் செய்ய வேண்டும் என்று தோன்றியிருக்கிறது. இதில்தான் பென்ஷனர் களின் ஸஹாயத்தைக் கேட்கிறேன்.

முதலில் பிராமணன் தலையில் கைவைத்தது, பரவிப் பரவி இப்போது 'ஃபார்வர்ட் கம்யூனிடீஸ்' என்று பேர் வைக்கப் பட்ட செட்டிமார், முதலியார், பிள்ளைமார் என்று ஒவ்வொரு ஸமுஹமாகக் காலேஜ் அட்மிஷன், ஸர்க்கார் உத்யோகம் எல்லாவற்றிலும் பின்னால் தள்ளப்படுவதில் முடிந்திருக்கிறபடி

யால், இவர்கள் எல்லோரும் எதிர்காலத் தலைமுறைகள் விஷயத்தில் விழிப்போடு ஏற்பாடு செய்யத்தான் வேண்டும். பின் தங்கிய வகுப்பினர் என்பவர்களுக்கும் நம்மாலான ஸகல உபகாரமும் செய்ய வேண்டும். பரோபகாரத்தில் மேல் ஜாதி கீழ் ஜாதி என்கிற எண்ணமே தப்பு என்பதுதான் நம் motto-வாக (லக்ஷிய வாசகமாக) இருக்க வேண்டுமாயினும், இந்தப் படிப்பு, உத்யோகம் ஆகிய விஷயங்களில், சில வகுப்பாருக்கு உரியதையும் புறக்கணித்து ஸர்க்காரே பிற்பட்ட வகுப்பாருக்கு அதிகப்படிச் சலுகை காட்டுவதால்தான், இந்த விஷயத்தில் மட்டும் நான் கொஞ்சம் கம்யூனல் - பேஸிஸில் (வகுப்பு அடிப்படையில்) பேசியாக வேண்டியிருக்கிறது. Depressed என்று சொல்கிறார்களே, அந்தத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை நியாயமாக முன்னேற்றுவதை நான் ஆக்ஷேபிக்கவில்லை. ஆனால் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு செய்கிற காரியங்கள் மற்றவர்களை depress பண்ணித் தாழ்த்தி வைப்பதாக ஆகிற போது, இவர்கள் தாங்களாகவே மேலே எழும்புவதற்கு முயற்சி பண்ண வேண்டும் என்கிறேன். இந்த இனத்தில் மட்டும் தங்கள் வகுப்புக்குத் தனியாக உபகாரம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறேன்.

அதாவது ஸர்க்காரும் கைவிட்டு, சொந்த ஸமுஹத்திலும் போதிய ஆதரவு இதுவரை பெறாத பிராமணப் பசங்களுக்குக் குறிப்பாகவும், மற்ற முன்னேறிய வகுப்பினர் எல்லோருக்குமே பொதுவாகவும் இந்த ஸமுஹங்களைச் சேர்ந்த பென்ஷனர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ட்யூடோரியல் காலேஜ் வைத்துப் பலவிதமான தொழில்களும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். பென்ஷனர்கள் தங்களுக்குச் சம்பளம் வாங்கிக் கொள்ளாமல் இவற்றில் ஆசிரியர்களாகச் சொல்லிக் கொடுத்தால் விசேஷம். ஆனாலும், ஒரு காலேஜ் என்று நடத்தினால் இதரச் செலவுகள் maintenance charges ஆகும்ல்லவா? அதனால் அவசியச் செலவுக்கு மட்டும் கட்டுப்படி ஆகிறமாதிரி குறைச்சல் ஃபீஸ் வாங்கலாம். இதன் மூலம் முன்னேறியதாகச் சொல்லப்படும் ஜாதிக்காரப் பிள்ளைகள், இவ்வளவு தூரம் தங்களை பஹிஷ்கரிக்காத ஸென்ட்ரல் ஸர்வீஸ், பாங்கு, கம்பெனிகள் ஆகியவற்றில் வேலைக்குப் போவதற்கோ, ஸ்வதந்திரமாக ஒரு தொழில் செய்து பிழைத்துப் போகவோ வழிசெய்ததாகும். ட்யூடோரியல் காலேஜில்

படித்தால் அப்புறம் ப்ரைவேட்டாக அனேக யுனிவர்ஸிடி களில் பரிசுஷ எழுதி டிகிரி வாங்கலாமல்லவா? ரெகுலர் காலேஜ்களில்தான் ஸர்க்கார் ஸீட் ரிஸர்வேஷன் வைத்து இவர்களை விரட்டுகிறதே! அதனால்தான் இந்த யோசனை.

பல துறைகளில் அனுபவஸ்தர்களான பெரியவர்கள் ரிடையராகி ஓய்வில் இருக்கிறீர்களல்லவா? நீங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கணிதம், ஃபிஸிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி, மற்றும் புது ஸயன்ஸ்கள், என்ஜினீயரிங், அக்கவுண்டன்ஸி இன்னம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிற அனேக டெக்னாலஜிகல் ஸப்ஜெக்ட்கள், தொழில்துறை ஸப்ஜெக்ட்கள், வீவிங் (நெசவு) போன்றவை கூடத்தான்-ஸங்கீத வாத்யங்கள் வாசிப்பதைக் கூடச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் - இந்த எல்லாவற்றிலும் பயிற்சி தருவதற்குப் பிரைவேட்டாக ட்யூட்டோரியல் காலேஜ் ஆரம்பி யுங்கள்.* போதகர், போஷகர் இரண்டாகவும் இவற்றில் பணிசெய்து இரட்டிப்புப் புண்யம் பெறுங்கள். கற்ற வித்யையை, உங்களுக்கு இத்தனை நாள் ஸம்பாத்யமும் இப்போது பென்ஷனும் வாங்கிக் கொடுக்கிற வித்யையை, தினம் ஒரு மணி இரண்டு மணி பிறருக்கு உபகாரமாகச் சொல்லித் தரக் கூடாதா? இதனால் ஒரு பெரிய ஸமுஹப் பிரச்னை தீரவும் உதவி செய்ததாகிறது.

வெறுமனே தொழிலுக்கான படிப்பாக 'மாத்திரமல்லாமல், இந்த ட்யூடோரியல் காலேஜ்களில் அவரவர் குலாசார முறைப் படிக்க கொஞ்சம் ஸமயக் கல்வியும், அனுஷ்டான போதனையும் கூடக் கொடுக்கலாம்.

(இந்த ஸமயக் கல்வி போதனையில் பிற்பட்ட வகுப்புக் காரர்களுக்கும் முன்னேறிய வகுப்புக்காரர்கள் ஏற்பாடு செய்து தர வேண்டும். ஸர்க்காரின் ஏற்பாட்டில் அவர்களுக்குத் தெய்வ பக்தி உண்டாக்க எதுவுமில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் அவர்களுக்காகப் போராடுவதாகச் சொல்லிக் கொள்கிற நாஸ்திகக் கட்சிகளின் வலையிலும் அவர்கள் விழப் பார்க்கிறார்கள். இதே ஸமயத்தில் அவர்களைப் படிப்பு, பதவி, இவற்றிலும்

* கம்ப்யூட்டர் சகாப்தம் பிறப்பதற்குமுன் கூறியது. எனவே அந்தப் பயிற்சியையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தாக்கிவிட்டு, உரிமை ஸ்ட்ரைக், ஒத்துழையாமை என்றெல்லாம் வேறு சொல்லிக் கொடுப்பதால், தலைமுறை தலைமுறையாக அவர்களுக்கு வந்திருக்கிற ஸ்வபாவமான பக்தியும், அடக்கப் பண்பும் மறைந்து போய் அவர்கள் தறிகெட்டுப் போகும்படியான நிலை உண்டாகியிருக்கிறது. ஆனபடியால் அவர்களையும் தெய்வத்தின் பக்கம் திருப்ப வேண்டிய கடமை ஐன ஸமுதாயம் முழுவதற்குமே இருக்கிறது. அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்.)

இங்கே என்ன சொன்னேன் என்றால், ஸம வாய்ப்பு இழந்து விட்டவர்களுக்காக வைக்கிற ட்யூட்டோரியல் காலேஜ்களில் அவரவர் குலாசாரப்படி ஸமயக் கல்வி, அனுஷ்டானங்களையும் போதிக்கலாம் என்பது. இப்போது லோகம் இருக்கிற இருப்பில், இதைக் 'கம்பல்ஸரி'யாகப் பண்ணினால், இம்மாதிரிக் காலேஜில் சேர வருகிறவர்களே குறைந்து போய் விடுவார்களோ என்று பயமாயிருக்கிறது! ஆனபடியால் இதை 'ஆப்ஷன்'லாக வைக்கலாம். கட்டாயப் பாடமாக இல்லாததாலேயே 'இதில் என்னதான் இருக்கு? பார்ப்போமே!' என்று பலருக்கு ஆர்வம் ஏற்பட்டு இஷ்டப் பாடமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

காளைப்பருவத்தில் ஆஹார சுத்தி இல்லாமல் கண்டபடிச் சாப்பிட்டு மாணவர்கள் மனஸ் விகாரப்படுவதைத் தடுப்பதற்காக, இந்தக் காலேஜ்களில் சாஸ்திர ஸம்ப்ரதாயப் படியான ஹாஸ்டல்களும் வைக்கலாம்.

ஆஹார சுத்தி ஆத்ம சுத்திக்கே அஸ்திவாரம் மாதிரி. அது இப்போது ரொம்பவும் சீர்கெட்டுப் போயிருக்கிறது. கண்டதைத் தின்பதற்குக் கண்ட இடமெல்லாம் ஹோட்டல் மயமாயிருக்கிறது. முன்னே ஹோட்டல் என்பதே என்னவென்று நம் ஸமுஹத்துக்குத் தெரியாது. ஹோட்டல் வைத்துக் காசு வாங்கிக் கொண்டு அன்ன விக்ரயம் செய்வது (உணவை விற்பது) நம் சாஸ்திரப்படி பாபமேயாகும். முன்னெல்லாம் ஊருக்கு ஊர் இதனால்தான் யாத்ரிகர்களுக்காக சத்திரம் என்று தர்ம சாலை இருந்தது. அதிலே சாஸ்திரப்படியான ஆஹாரமே, நாள் கிழமைகளிலும் விரத உபவாஸ தினங்களிலும் எப்படிப் போடலாமோ அப்படியே போட்டு வந்தார்கள். யாத்ரிகர்கள்

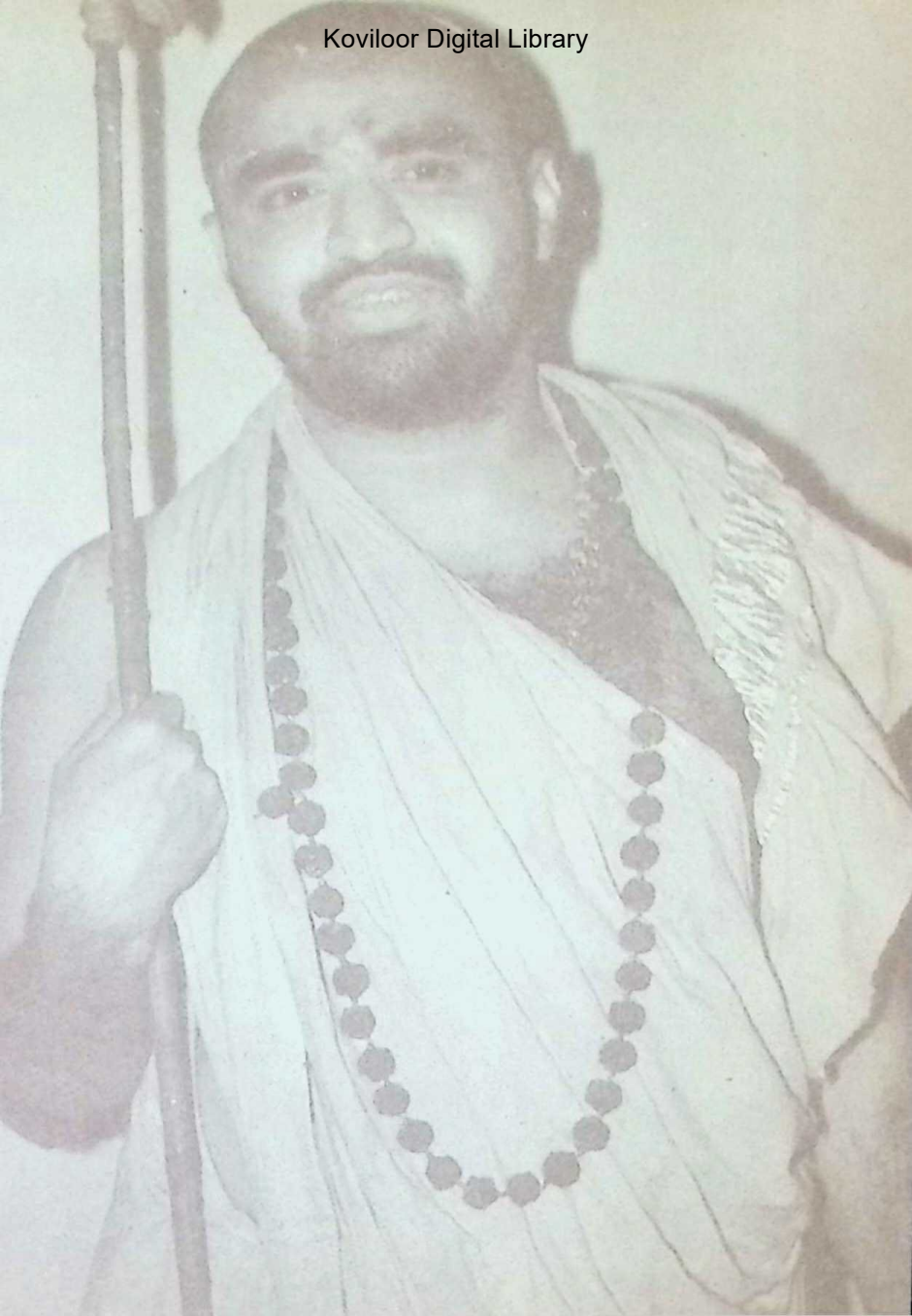
இம்மாதிரிப் போஜனம் பண்ணுவதில் அவர்களுக்கு 'ஏற்பது' 'இகழ்ச்சி' என்பது இல்லாமலே, சத்திரம் நடத்துகிறவர்களுக்கு மட்டும் ஈகையின் புண்யம் கிடைத்து வந்தது!

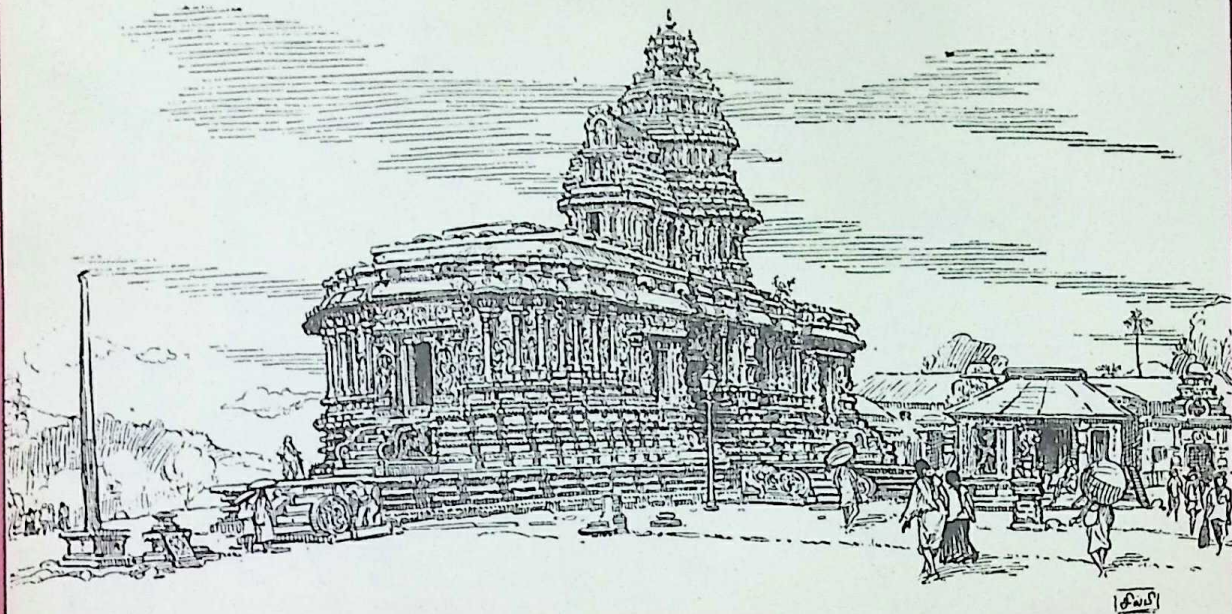
மற்றவர்களை விடவும், வித்யாப்யாஸம் செய்கிற இளம் பருவத்திலிருப்பவர்களையே சேஷ்டையால் புத்தி விகாரப் படாமல் ரக்ஷிக்க வேண்டியது ரொம்பவும் அவசியமானதால் அவர்களுக்காக சாஸ்த்ரீயமான ஹாஸ்டல்கள் வைத்து சுத்தமான ஆஹாரம் போடுவதை முக்யமாகக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

வாழ்க்கையின் கடைசி ஸ்திதியில் இருக்கும் பென்ஷனர்களான நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள்; எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷமாக நம் பெரியோர்கள் ரக்ஷித்துக் கொடுத்த ஆசார, ஆஹார சுத்திகள் இன்னதென்றே தெரியாமல் இளந்தலைமுறையினரால் தாரை வார்க்கப்பட விடலாமா? விடக் கூடாது என்றால், யாரைக் கொண்டு இதைப் பண்ணுவது? ராஜாதான் முன்காலங்களில் தர்ம ரக்ஷணத்தைக் கவனித்துக் கொண்டது. ஆனால் இப்போதுள்ள ஸர்க்காரைக் கொண்டு ஆசார அபிவிருத்திக்கு 'ரூல்' போடப் பண்ண நினைப்பதே பரிஹாஸம் அல்லவா? நேராக இந்த ஆசாரங்களைத் தாங்களே நாசம் பண்ணுவதோ. அல்லது பிறர் நாசம் பண்ணும் போதாவது 'ஆஹா' என்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதோதான் நம் தேசத்தில் 'முற்போக்குக்காரர்'களின் கொள்கையாக இருக்கிறது. அவர்களை மீறி நம்முடைய 'ஸெக்யுலர்' ராஜாங்கமும் போகாது. ஆகையால் நம்முடைய புராதன தர்மங்களைக் காப்பாற்ற நாமேதான் ஆனதைச் செய்ய வேண்டும். எனவே உங்களில் கற்றறிந்து, அனேக இடங்களில் நல்ல பதவிகள் வஹித்து, ஓரளவு செல்வமும் செல்வாக்கும் பெற்று, தற்போது நிறைய ஸாவகாசம் பெற்றுள்ள பென்ஷனர்களான பெரியோர்களே இந்த விஷயத்தில் தங்களாலியன்ற பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

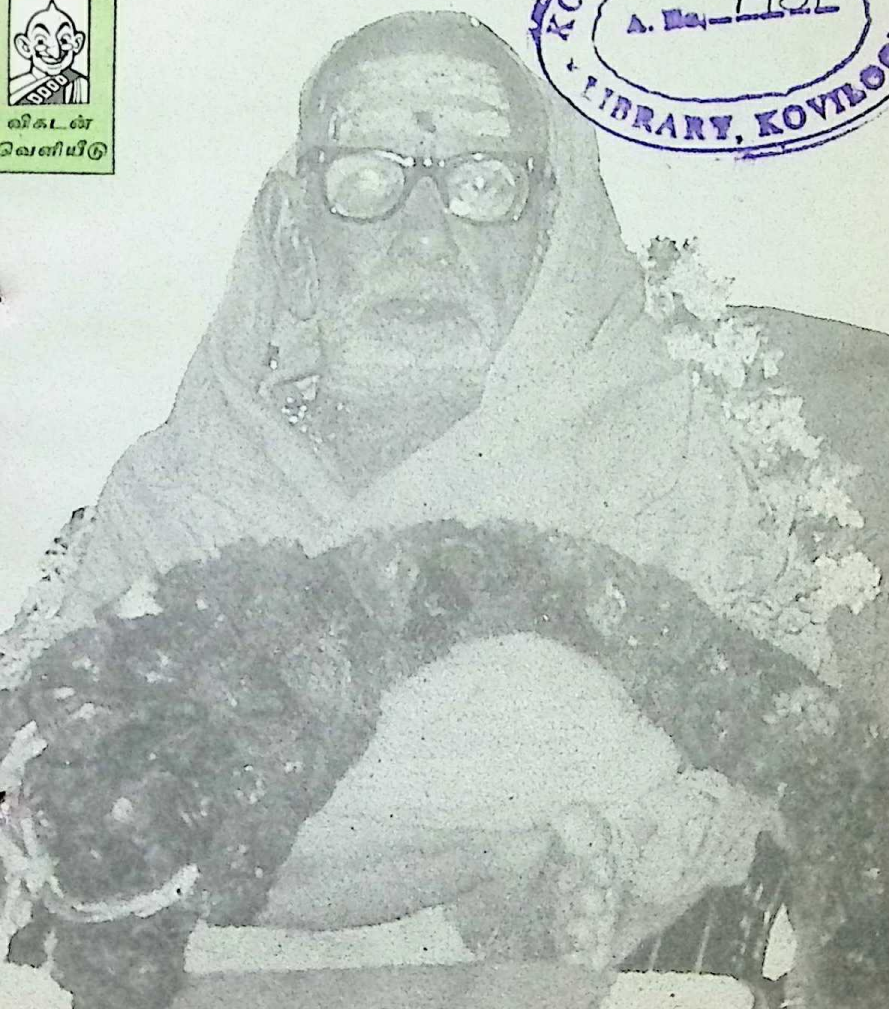
ஸமூக, தனி வாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

சிவங்கேரி ஸ்ரீவித்யா சங்கா ஆலயம்

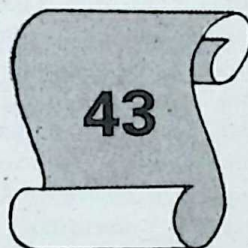
அருள் உணர்

ஐக்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1993

பின் அட்டை ஒளியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

பள்ளிப் படிப்போடு
பண்டைய
சாஸ்திரங்கள்

இலவசமாக வேத சாஸ்திரம் கற்றுக் கொடுக்கிறோம் என்று ஆரம்பித்தால்கூட அதற்கு ரெஸ்பான்ஸ் (வரவேற்பு) இல்லை. வேத சாஸ்திரம் மட்டுமில்லை; திருக்குறள் தேவார-திவ்ய ப்ரபந்தம், அல்லது நம் தேசத்தில் நீண்ட காலமாக இருந்து இப்போது நசித்துவரும் ஸித்தர் சாஸ்திரம் முதலானவற்றில் கூட இலவச வகுப்பு நடத்தச் சில பெரியோர்கள் எடுத்த நல்ல முயற்சிகள் பலன் தரவில்லை. இந்தப் படிப்பிலே போனால், உத்யோகத்துக்கு உதவி செய்கிற ஸ்கூல் படிப்புக்கு பாதகமாகிறது என்று ஜனங்கள் இவற்றை ஆதரிக்காமலே விட்டுவிடுகிறார்கள். அதனால் எனக்கு என்ன தோன்றுகிறது என்றால் ஸ்கூல் பாடத்தை விடாமல், அதோடேயே வேதாப்யாஸத்துக்கு உரியவர்களுக்கு வேதத்தையும், மற்றவர்களுக்கு இதர புராதன சாஸ்திரங்கள், கலைகள் இவற்றையும் சேர்த்துக் கற்றுக் கொடுப்பதற்காக பிரைவேட் ஸ்கூல்கள் ஆரம்பிக்கலாம். தினமும் அரைமணி, ஒரு மணி ஸ்கூல் டயத்தை நீட்டி, லீவ் நாட்களையும் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொண்டால் இந்த மாதிரி ரெகுலர் ஸிலபஸோடு கூடவே சாஸ்திரங்கள், தேசியக் கலைகள் இவற்றையும் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும். இப்படிப் பசங்களைத் தயார் பண்ணிக் கால விரயமில்லாமலே 'மெட்ரிக்' பரீட்சைக்கு அனுப்புவதாக ஏற்பாடு செய்தால், அனேகப் பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை இப்படிப்பட்ட ஸ்கூல்களில் சேர்க்க முன் வருவார்கள்.

பென்ஷனர்கள் மாத்திரம்தான் இதைச் செய்ய வேண்டு

மென்பதில்லை. எல்லோரும் சேர்ந்து செய்யலாம். மனப்பூர்வமாக ஈடுபட்டு, 'பிற்பாடு டிகிரி, டிப்ளமோவுக்கு ஹானியில்லாமலே, நம்முடைய புராதன சாஸ்த்ரங்கள், பக்தி நூல்கள், நீதி நூல்கள், கலைகள் ஆகியவை அழிந்து போகாமல் சொல்லிக் கொடுக்கிறோம்' என்று பொது ஜனங்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னால், அவர்கள் நிச்சயம் தங்கள் பிள்ளைகளை இப்பள்ளிக் கூடங்களில் சேர்ப்பார்கள் நம்முடைய தொன்று தொட்ட மஹத்தான நாகரிகத்துக்கு வாரிசாக வருங்காலப் பிரஜைகளை உருவாக்குகிற பேருபகாரம் இது!

இந்த நாகரிகத்துக்கு அடிவேரில் ஜலம் விடுகிற மாதிரியான தர்மம் எதுவென்றால், வேதம் படிக்க விருப்பமுள்ளவர்களுக்கும், கற்றுக்கொடுக்க முன் வருகிறவர்களுக்கும் கஷ்டமில்லாமல் ஜீவனம் நடத்துவதற்கான ஸௌகர்யங்களைப் பண்ணித் தருவதாகும்!

எவரும் தன்னாலான எந்த தர்மத்தையும் செய்ய வேண்டும் என்பது பொது விதியானாலும், குறிப்பாக வித்யாதானம் பிராமணருக்கும், கோ ஸம்ரசுஷணை வைச்யர்களுக்கும் அவசியக் கடமையே ஆகிறது.

வித்யாதானம் என்கிறபோது, நம்முடைய தேச வாழ்வுக்கு உயிர்நிலையாக உள்ள வேத வித்யைக்கும், நம்முடைய மதத்துக்கு முக்ய பாஷையாக இருக்கிற ஸம்ஸ்கிருதப் படிப்புக்கும் முதல் இடம் கொடுத்து உதவி புரிய வேண்டும். எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. கன்யா தானத்தையும், வித்யா தானத்தையும் விசேஷமாகச் சொல்கிறார்கள் அல்லவா? கன்யாதான விஷயம் அப்புறம் சொல்கிறேன். இந்த இரண்டுக்காகவும் நம் மடத்தில் அபிமானமுள்ளவர்கள் இன்ஷூரன்ஸ் பாலிஸிகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்காகக் 'கன்யாதான ட்ரஸ்ட், வேத ரக்ஷண நிதி ட்ரஸ்ட்' என்று இரண்டு ட்ரஸ்ட் ஆரம்பிக்கிறோம். இவற்றின் ட்ரஸ்ட்டிகளை நியமிக்க இந்த மடத்தின் ஸ்வாமிகளுக்கு அதிகாரமிருக்கும். மடத்துக்கு ட்ரஸ்டிகள் கணக்குக் காட்டுவார்கள். மற்றபடி ட்ரஸ்ட்கள் ஸ்வயேச்சையாகவே நடக்கும். இந்த ட்ரஸ்ட்களை nominee-களாக (தொகை பெறுபவர்களாக)ப் போட்டு மடத்து பக்தர்கள் இன்ஷூரன்ஸ் பாலிஸிகள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். முழுத்

தொகையும் ட்ரஸ்டைச் சேரும்படியாகப் போட வேண்டும் என்பதில்லை. பாதித் தொகை இன்ஷூரன்ஸ் எடுத்துக் கொண்டவரின் குடும்பத்துக்குச் சேரும்படியாகவும், மீதிப் பாதி ட்ரஸ்டைச் சேரும்படியாகவும் பண்ணினால் போதும். குழந்தைகள் இருக்கிறவர்கள் தங்கள் பெண் குழந்தையின் பேரில் கன்யாதான பாலிஸியும் ஆண் குழந்தையின் பேரில் வேத வித்யாதான பாலிஸியும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். டிரஸ்டின் மூலம் வேறு யாரோ ஒரு கன்யாக் குழந்தைக்குக் கல்யாணமும், வேறு யாரோ ஒரு பிள்ளைக்கு வேத ஞானமும் ஏற்படுகிற புண்யம் பாலிஸி ஹோல்டர்களான குழந்தைகளைச் சேரும். இதனால் நிஜத்தில் ப்ரீமியும் கட்டுகிற தகப்பனார் தான் அந்தப் பெண்குழந்தையை ரிதுமதியாகு முன்பே கன்யாதானம் பண்ணிக் கொடுக்காத தோஷத்துக்கும், அந்தப் பிள்ளையை அத்யயனத்துக்கு விடாத தோஷத்துக்கும் கொஞ்சம் பரிஹாரம் செய்து கொண்டதாகவும் ஆகும். தங்கள் குழந்தைகளுக்கு சாஸ்திரோக்தமாகச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்தவர்களுக்கும் இந்தக் கன்யா, வித்யா தானங்களைச் செய்தால் இரட்டிப்புப் புண்யம்!

**‘டிகிரி’ இல்லாமலே
மதிப்புப் பெற...**

ரிடையரானவர்கள் தங்களை மட்கப் பண்ணிக் கொண்டு உட்காராமல், கிளுகிளுவென்று கல்பக விருக்ஷங்களாகி, ஸமுஹத்துக்கு நிழலும் பழமும் கொடுத்து ஆதரிக்க முடியும், ஆதரிக்க வேண்டும் என்று சொல்ல வந்தேன். ஒரு ரிடையர்ட் என்ஜீனியர் இரண்டு பையன்களுக்கு ஓவர்ஸியர் படிப்புக்கு ஸமமாக வீட்டிலேயே (முடிந்தால் அன்னமும் போட்டு) படிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தால், அவர்கள் டிகிரி வாங்க வேண்டுமென்பதுகூட இல்லை; இன்ன பெரியவரிடம் படித்தார்கள் என்பதாலேயே அவருடைய ஸர்டிபிகேட்டைப் பார்த்தே, பிரைவேட் காண்ட்ராக்டர்கள் அவர்களை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்வார்கள். என்ஜீனியரிங் காலேஜில் தனக்கு இடம்

கிடைக்கவில்லையே என்று forward community மாணவன் அழ இடமிருக்காது. இப்போது ஸங்கீதத்தில் ஒருத்தனின் டிகிரியையோ டிப்ளோமாவையோ பார்க்காமல், இன்னார் சிஷ்யன் என்றுதானே கச்சேரிக்கு ஸபாக்காரர்கள் கூப்பிடுகிறார்கள்? அப்படியே forward community-ஐச் சேர்ந்த வாலிபர்கள் மற்ற துறைகளிலும் காலேஜ் படிப்பை எதிர்பார்க்காமல் இன்னாருடைய சிஷ்யையில் கற்றுக் கொண்டான் என்பதாலேயே. பிரைவேட் ஃபாக்ட்ரிகள், கம்பெனிகள் ஆகியவற்றில் உத்யோகம் பெறக் கூடிய மஹா உபகாரம் நன்மதிப்பு பெற்ற அனுபவஸ்தர்களான பென்ஷனர்கள் ஒன்றுகூடி வித்யாதானம் செய்வதால் ஏற்படும். இப்போது ஸ்.ஏ., அந்த 'டெக்' இந்த 'டெக்' என்று எத்தனை படிப்புகள் தனியார் ஸ்தாபனங்களால் நடத்தப்பட்ட போதிலும் யுனிவர்ஸிடி, டிகிரிகளை விட உசத்தியாக ஸர்க்கார் உள்பட எல்லாராலும் நினைக்கப்படுகின்றன! அம்மாதிரி இதுவும் வருத்தியாக முடியும்.

பெண்களுக்கான பணிகள்

பெண்கள் பகலில் ஒழிவு இருக்கிறபோது சேர்ந்து நல்ல மத நூல்களைப் படித்து மற்ற ஸ்திரீகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும் நமக்கு இருக்கிற ஸ்தோத்ரங்கள் யதேஷ்டம். பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து இவற்றைப் பாடம் பண்ணலாம். மடம், கோயில் மாதிரியானவற்றுக்கு கத்தமான மஞ்சள் குங்குமம் பண்ணிக் கொடுக்கலாம்.

(குங்குமம் எப்படிச் செய்வது என்பதற்கு ஒருமுறை ஸ்ரீ பெரியவர்களே கொடுத்த குறிப்பு: முப்பது தோலா கெட்டியான உருண்டை மஞ்சள் எடுத்துச் சிறு துண்டங்களாக நறுக்கிக் கொள்க. இதற்கு ஸம எடை எலுமிச்சம் பழச்சாறு விதையில்லாமல் வடிகட்டி எடுத்துக் கொள்க. (மஞ்சள் முதலியன கடையில் தோலாக் கணக்கில் எடைபோட்டு வாங்குவது போல், எலுமிச்சஞ்சாற்றுக்கு வீட்டில் எடை பார்ப்பது

முடியாது. அதனால் முகத்தல் அளவையில் வீட்டில் இருக்கக் கூடிய அவுன்ஸ் கிளாஸில் அளந்து போடுகிற விதத்தில் சொன்னால், பதினாறு அவுன்ஸ் எலுமிச்சம் பழச்சாறு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.) இந்தப் பழச்சாறில் நன்றாகப் பொடித்த வெங்காரமும் படிகாரமும் ஒவ்வொன்றும் மூன்று தோலா போட்டுக் கரைக்கவும். மஞ்சள் துண்டங்களை இதில் போட்டுக் கலக்கிக் கொள்ளவும். வாயகன்ற, ஈயம் பூசிய பாத்திரத்தில் வைப்பது உத்தமம். இதை ஒருநாளில் மூன்று தடவை நன்றாகக் கிளறவும். பழச்சாறு மஞ்சளில் சேர்ந்து சுண்டிய பிறகு நிழலிலேயே நன்றாகக் காய வைக்கவும். அப்புறம் உரலில் இடித்து வஸ்திராயணம் செய்யவும். (மெல்லிய துணியில் பொடியை வடிகட்டுவதே வஸ்திராயணம் அல்லது வஸ்திர காயம்.) இப்படி விழுகிற சுத்தமான மஞ்சட் குங்குமத்தை வாயகன்ற ஜாடியில் பத்திரப்படுத்தவும். குங்குமத்தில் ஒன்று அல்லது இரண்டு தேக்கரண்டி (tea-spoon) சுத்தப் பசு நெய் விட்டு, சுட்டி தட்டாமல், நன்றாகக் கலக்கச் செய்து வைத்தால் காப்பும் (preservative) ஆகும்; புனிதமும் ஆகும். சுத்தமான பசு நெய் கிடைத்தால் மட்டுமே சேர்க்கவும். சரக்கைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சந்தேகமிருந்தால்கூட நெய்யே சேர்க்காவிட்டாலும் பாதகமில்லை.)

ஸ்வாமி தீபத்துக்கு அகத்திலேயே சுத்தமாக வெண்ணெய் காய்ச்சி, பசும் நெய் எடுத்துத் தரலாம். முனை முறியாத அக்ஷதைகள் பொறுக்கி அனுப்பி வைக்கலாம். 'அக்ஷதை' என்றாலே 'முறியாதது' என்று அர்த்தம். ஆனால் இப்போது மந்த்ராக்ஷதை என்று போடுவதில் பாதி நொய் மாதிரி தூளாகத்தானே இருக்கிறது? மந்த்ராக்ஷதை முழுசாக இருந்தால்தான் அதனால் மங்களம் கிடைக்கும். எங்கிருந்தோ, 'டின்'னில் அடைத்து வருகிற நெய்யில் ஏதாவது கொழுப்புக் கலந்திருந்தால், அதை ஸ்வாமி தீபத்துக்குப் போடும்போது உத்தேசித்த கேசுமம் உண்டாகாமலே போய்விடும். நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்: முன்பெல்லாம் யாராவது ஒரு ஹோமம், யக்ஞம் என்று செய்தால் விரோதிகள் அதை நிஷ்பலனாக்குவதற்கு ஒரு தந்திரம் பண்ணுவார்களாம். அதாவது ஹோமம் பண்ணுகிறவனிடம் ரொம்பவும் ஸ்நேஹம் வந்துவிட்டது போல் நடப்பார்களாம். 'ஹோமத்துக்கு நாங்கள் நெய் கைங்கர்யம் செய்கி

றோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு நெய்யில் கொஞ்சம் பன்றிக் கொழுப்பைக் கலந்து கொடுத்து விடுவார்களாம். அவ்வளவு தான்! இந்த மாதிரி அசுத்த நெய்யினால் ஹோமம் பண்ணினால் பண்ணுகிறவர்களுக்கு நல்ல பலன் கிடைக்காமல் போய் விடும் என்பதோடு, விபரீத பலன் வேறு உண்டாகும். ஹோமம் அல்லது ஸ்வாமி தீபத்துக்கான நெய், மந்த்ராஷுதை, குங்குமம் முதலியன சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். இவற்றில் கடைச் சரக்குகளை நம்புவதைவிடப் பெண்கள் சேர்ந்து கைங்கர்யமாகச் செய்தால் சிலாக்யமாக இருக்கும்.

மற்ற ஸோஷல் ஸர்வீஸ்களைவிடத் தெய்வ ஸம்பந்தமான, மத ஸம்பந்தமான இப்படிப்பட்ட பணிகளைப் பெண்கள் முக்யமாகச் செய்யலாம்.

பட்டுப்புடவை, வைரம், இன்னும் வேறு 'தாம்தாம்' செலவுகள் செய்யாமலிருப்பதற்கு ஸ்திரீகள் ஒரு ப்ரதிக்ஞை பண்ணிக் கொண்டால் அதுவே பெரிய உபகாரமாகும். பட்டுத்துணி வேண்டாம் என்று வைப்பதால், லக்ஷக்கணக்கான பட்டுப் பூச்சிகளைச் சாகாமல் காப்பாற்றிய புண்யம் கிடைக்கும். அதோடு, 'இருக்கிறவர்'கள் இப்படிச் செலவு செய்வதைப் பார்த்து, 'இல்லாதவர்'களுக்கும் ஆசை உண்டாகிறதே; கடன் கஸ்தி வாங்கியாவது அவர்கள் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்கிறார்களே, இப்படி அவர்களுக்குத் தப்பான வழி காட்டி அபகாரம் பண்ணாமலிருப்பதே உபகாரந்தான். இந்த ஆடம்பரங்கள் போய், காப்பிக்குப் பதில் மோர்க் கஞ்சி சாப்பிடுவது என்றாகி விட்டால் எல்லாக் குடும்பத்திலும் பாதிச் செலவு மிஞ்சும். கடன் வாங்கிக் குடித்தனம் செய்பவர்கள் கடன் வாங்காமல் காலம் தள்ளலாம்.

பெண்களும், சிரமதானமும்

பெண்ணாகப் பிறந்தவர்கள் வீட்டு வேலைகளைக் குனிந்து நிமிர்ந்து பண்ணினால் போதுமானது. ஆபீஸ் வேலை அவர்களுக்குக் கூடாது என்பதே என் அபிப்பிராயம். என் அபிப்பிராயமென்றால் என்ன? நம்முடைய தர்ம சாஸ்திரத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதோ அதை அனுஸரித்துத்தான் நான் சொல்கிறேன். இப்போது இந்த விஷயத்தை நிறுத்திக் கொள்கிறேன். நான் சொல்ல வந்தது, ஒரு ஸ்திரீயானவள் ஒழுங்காகப் பொறுப்பாக வீட்டு வேலைகளைப் பண்ணுவதென்றால், சமைத்துப் போட்டு, குழந்தைகளைக் கவனித்து, புருஷனுக்குச் செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்வதென்றால் அதற்கே நாள் பூராவும் ஆகிவிடும். குடும்பங்கள் சேர்ந்துதான் தேசம்; வீடுகள் சேர்ந்துதான் நாடு. ஆனதால் பொம்மனாட்டிகள் அவரவர் வீடுகளை வீடாக வைத்துக் கொள்வதற்கானவற்றைப் பண்ணினால் அதுவே நாட்டுப்பணி; உலகத் தொண்டுதான்; பரோபகாரம்தான். இதற்கு மிஞ்சிப் பொழுதும் சக்தியும் இருந்தால் பொதுப் பணிகளும் செய்யலாம். இவை ஸ்திரீ லக்ஷணத்துக்கு உரியதாக, 'பெண்மை' என்று ஒற்றை வார்த்தையாகவாவது இன்னமும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோமே, அதற்கு ஏற்றபடியான தொண்டுகளாக இருக்க வேண்டும். அதாவது அடக்கத்துடன் செய்வதாக இருக்க வேண்டும். தேஹ சிரமமும் அதிகம் இருக்கக் கூடாது. கோயில்களில் கட்டுக் கட்டாகக் கோலம் போடுவது; பஜனை-ஸந்தர்ப்பணை நடக்கிற இடத்தில் பெருக்கி, மெழுகி, பாத்திரம் தேய்த்து உபகாரம் பண்ணுவது; பிரஸவ ஆஸ்பத்திரி மாதிரியான பெண்களுக்கு மட்டுமே உரிய இடங்களில் பிரஸாதங்கள் வினியோகம் பண்ணுவது; அனாதைக் குழந்தைகளைப் பராமரிக்கிற இடங்களுக்குப் போய் அதுகளுக்குப் புது வஸ்திரம், பக்ஷணம் கொடுத்து ஏதோ கொஞ்சம் பஜனை, ஸ்தோத்ரம் சொல்லித் தருவது என்று இப்படிப்பட்ட பணிகளைப் பெண்கள் செய்யலாம்.

ஸமுதாயம் அடங்கலும் ஒன்றுபட வேண்டும் என்பதற்காகக் குளம் வெட்டுகிற வேலையில் மட்டும், அது கொஞ்சம் கிரமமானதாக இருந்தாலுங்கூட, நானே பெண்களையும் ஈடுபடுத்தியிருக்கிறேன்.

இருந்தாலும் பொதுவாக 'சீர்தான்' என்பதில் கடும் சரீர உழைப்புத் தேவைப்படுகிற தொண்டுகளைப் பெண்களிடம் காட்டாமல் புருஷர்களே பண்ணுவதுதான் உசிதம்!

சரீர உழைப்பும் ஸந்ததியும்

புருஷர்கள் சரீர உழைப்பைக் குறைத்துக் கொண்டதிலிருந்துதான் ஆண் பிரஜைகள் பிறப்பது குறைந்து வந்திருக்கிறது. இப்படிக் குறைந்ததால்தான், சரக்கு அதிகம் கிடைக்காவிட்டால் விலை கூடிவிடும் என்ற பொருளாதார விதிப்படி, வரதக்ஷிணை, சீர் என்று பிள்ளை வீட்டுக்காரன் ஏகமாக, வாங்குவதும், அதனால் நம் ஸமுஹ தர்மமே குளறிப் போவதாகவும் ஸம்பவித்திருக்கிறது. எக்னாமிக்ஸ்படி 'கிராக்கியா' யாகிவிட்ட ஆணுக்கு dowry கொடுப்பது நம் மதத்துக்கே ஹானியில் கொண்டு விட்டிருக்கிறது.

முன்னெல்லாம், பிராமணனின் நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களும், மற்ற ஜாதியார்களின் பாரம்பர்யத் தொழில்களும் நன்றாக அவர்கள் இடுப்பை முறித்துவிடும். 'முறித்துவிடும்' என்று தோன்றினாலும் அதுவே உண்மையில் பலம் தந்தது. அந்த நாள் ஆஹாரத்திலும் ஸத்து ஜாஸ்தி.

பிற்பாடுதான், முதலில் பிராமணனும் அப்புறம் இவனைப் பார்த்து மற்றவர்களும் white-collared job, sedentary job என்கிறார்களே, அப்படி அழுக்குப்பட்டுக் கொள்ளாமல் ஆபீஸில் பங்க்காவுக்குக் கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு வேலை பார்ப்பதுதான் பெருமை என்று ஆனது. இதனால் ஏற்பட்ட மற்ற அனர்த்

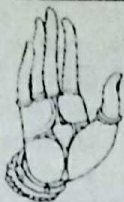
தனங்கள் இருக்கட்டும். வேத வித்யையும் வைதிகானுஷ்டானமும் வர்ணாச்ரமமும் போய், ஏகப்பட்ட போட்டி, பொறாமை, ஜாதி த்வேஷம், இன த்வேஷம் எல்லாம் வந்ததற்கே இப்படி ஸர்க்கார் உத்யோக மோஹத்தில் பிராமணன் கிராமத்தை விட்டு ஓடி வந்ததுதான் விதை போட்டது; அந்தப் பெரிய அனர்த்தம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும் - இப்படி சரீரத்தால் வேலையைக் குறைத்துக் கொண்டதன் இன்னொரு அனர்த்தம் பௌருஷம் நஷ்டமானது. இப்போது ஆஹாரமும் புஷ்டிக் கானதாக இல்லை. கெமிக்கல் ஃபெர்டிலைஸர் விளைச்சலை ஜாஸ்தியாக்கலாம்; ஆனால் விளைபொருளின் ஸத்து இதில் ரொம்பக் குறைந்து விடுகிறது. போதாததற்கு ஆரோக்கியத் துக்கு ஹானி பண்ணி, நரம்புத் தளர்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிற காபி முதலிய பானங்கள் வேறு வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன. மூளைக்கு வேலை ஜாஸ்தியாகியிருக்கிறது. பேனா உழவு ஜாஸ்தியாகியிருக்கிறது. இது ஸரியாய் நடக்க வேண்டுமானால் புத்தி சுத்தமாகவும், ஸத்வமாகவும், சாந்தமாகவும் இருந்தாக வேண்டும். ஆனால் சூழ்நிலையோ ஸினிமாக்கள், நாவல்கள், பத்திரிகைகள் ஆகியவற்றால் மனுஷ்யனைக் காம வேகத்திலும், பாலிடிக்ஸிலும் பலவித வர்க்கப் போராட்டங்களிலும் க்ரோத வேகத்திலும் தள்ளி இவனுடைய புத்தியையும் நரம்பையும் ரொம்ப பலஹீனப் படுத்துவதாயிருக்கின்றன. பதினைந்து வயஸாகி விட்டால் மூக்குக் கண்ணாடி வேண்டும். நாற்பது வயஸு ஆனால் blood pressure-குத் தப்பிக்கிறவன் எவனோ ஒருத்தன்தான் என்கிற மாதிரி அனாரோக்யம் ஸர்வ வியாபகமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. மொத்தத்தில், ஓடியாடி உழைக்காமல் உட்கார்ந்து வேலை செய்ததில் பௌருஷம் போய்விட்டது. அதனால், பிறக்கிற குழந்தைகளிலும் புருஷப் பிரஜைகள் குறைந்து விட்டன.

உடலுழைப்பாலேயே ஆண்மை

சரீர உழைப்பால் தேஹ சக்தியை விருத்தி செய்து கொண்டு பௌருஷம் பெறுவதே மனஸின் பௌருஷத்துக்கும் காரணமாக ஆகும். இப்போது பேப்பரைப் படித்துவிட்டுக் காரஸாரமாக வாய் வார்த்தையில் அக்ரமங்களைக் கண்டிக்கிறோமே தவிர, நிஜமான ஆண்மையோடு நம் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக உயிரை வேண்டுமானாலும் கொடுப்பது என்று கார்யத்தில் இறங்குகிற தீவிரம் போய் விட்டிருக்கிறது. இப்படி, ஒரு பக்கம் ஸ்த்ரீகள் புருஷர்களாகிக் கொண்டு வரும்போதே இன்னொரு பக்கம் புருஷர்களுக்கு ஸ்த்ரீத்வம் விருத்தியாகி வருகிறது.

நல்ல ஸத் விஷயங்களில் பிடிமானம், படிப்பு, பயிற்சி, பக்தி, பூஜை, த்யானம் உள்ளவர்களைத் தவிர மற்ற பெரும்பாலாரின் மனஸ் கெட்டதுகளில் போகாமல் தடுப்பதற்குச் சரீர உழைப்புதான் ஸாதனமாகிறது. நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஏதோ எழுதுகிறோம். யோசனை பண்ணுகிறோமென்றால் அப்போதும் மனஸ் அது பாட்டுக்கு அவ்வப்போது இதை விட்டுவிட்டு ஓடிக் கொண்டதானிருக்கும். அதுவே சரீரத்தால் கார்யம் செய்கிறோமென்றால் அப்போது அப்படிப்பட்ட கார்யத்திலேயே மனஸ் அதிகம் ஈடுபட்டு விடுகிறது. அதனால் கண்ட கண்ட நினைப்புகளுக்கு ஓடாமலிருக்கிறது. அதாவது சரீர உழைப்பால் சித்தம் கெட்டதில் போகவில்லையே தவிர, நல்லதில் ஈடுபட்டு உத்தம அனுபவங்களைப் 'பாஸிடிவ்' ஆகப் பெறவில்லைதான். ஆனால் முதலில் இந்த நெகடிவ் ஸ்டெப்பில் அடி வைத்துத்தான் பாஸிடிவுக்குப் போய்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆசார்யாள் அதனால்தான் முதலில் கர்மானுஷ்டானம், அப்புறம் இதனால் ஏற்படும் சித்த சுத்தியினால் மனஸ் உத்தமமாகவே போகிற பக்தி, அதற்கப்புறம் மனஸே போய்விடுகிற ஞானம் என்று படிவரிசை போட்டுக் கொடுத்தார்.

சரீர ஸாதனை, ஆத்ம ஸாதனை இரண்டும் வேண்டும்!

ஜன்மா பூரா ஒருத்தன் ஏதோ மாடுமாதிரி தேஹத்தால் அலைந்து திரிந்து, கையையும் காலையும் ஆட்டிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, சாந்தமாக ஸௌக்கியமாக ஈச்வரபரமான ஆத்மார்த்தமான விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமலும், பக்தி, தியானம் எதுவுமே இல்லாமலும் ஜீவனை விட்டானென்றால் அவன் மனுஷ்ய ஜன்மா எடுத்தே ப்ரயோஜனனமில்லை தான். ஆனால் செய்ய வேண்டிய நிலையில் சரீர உழைப்புப் பண்ணியேயாக வேண்டும். பொதுவாக இப்போது ஜனங்கள் இருக்கிற லோகாயதமான அபக்வமான ஸ்திதியில் அவர்களில் பெரும்பாலார், நீண்ட காலத்துக்கு சரீரத்தால் உழைத்து உழைத்தே சித்தசக்தி பெற வேண்டியவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.

மூளையால் மட்டும் வேலை செய்கிறவனுக்கும், பேனா வேலைக்காரனுக்கும் சரீரத்தால் உழைப்பவனைப் போல அசந்து தூக்கம் வருகிறதோ? தூக்கம் வராவிட்டால் மனஸ் எங்கேயாவது திரிந்து கொண்டே அழுக்கைச் சேர்த்துக் கொள்கிறது. நன்றாக உழைத்துவிட்டு, வந்தவன் இப்படியெல்லாம் கெட்ட சிந்தனைகளில் போகாமல் நன்றாகத் தூங்குகிறான். அதனால் தேஹ பலம், புத்தி பலம் இரண்டும் உண்டாகிறது. தேஹத்தையும் புத்தியையும் 'கனெக்ட்' பண்ணுகிற nervous system-ஐ அவன் பாழ் பண்ணிக் கொள்கிறதில்லை.

சரீர உழைப்பில்தான் ஆரம்பித்தாக வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் சரீரத்தோடு நின்றுவிடாமல் அந்த ஆரம்ப நாளிலிருந்தே ஈச்வரபரமான விஷயங்களிலும் 'டச்' வைத்துக் கொண்டேயாக வேண்டும். போகப் போக 'டச்' பண்ணினால் மட்டும் போதாது. 'டச்' பண்ணுவதை கையில் பிடித்து வைத்துக் கொள்ளவும் பிரயத்னப்பட வேண்டும். அத்யாத்ம ஸமா

சாரங்களில் அதிகம் ஈடுபடவேண்டும். ஆனால் இப்போதும், இவன் ஆத்மாபிவிருத்தியில் உச்சாணிக் கொம்புக்கே போய் விட்டாலும் அப்போதுங்கூட, சரீரப் பணியில் இவன் 'டச்'சை அடியோடு விட்டுவிடக் கூடாது. ஜீவன் முக்தன் என்று என்னவோ சொல்கிறார்களே, நமக்கெல்லாம் அப்படிப்பட்ட ஸ்திதி புரிவதுகூடக் கஷ்டமாயிருக்கிறதே, அந்த ஸ்திதி வந்து நமக்கென்று மனஸில்லை, எண்ணமில்லை, 'ப்ளான்' இல்லை என்று ஆகிறமட்டும், நாமாக உடற்தொண்டை அடியோடு விட்டோமென்று இருக்கவே கூடாது. அதனால்தான் பெரியோர்கள், 'ஒரு கையால் ஈச்வரனைப் பிடித்துக்கொண்டே இன்னொரு கையால் லோக கார்யங்களைப் பண்ணு' என்கிறார்கள்.

முதலில் சரீர வேலை ஜாஸ்தி, ஆத்மார்த்த சிந்தனை குறைச்சல்; பிறகு இரண்டும் ஸமம்; அப்புறம் ஆத்மார்த்தம் ஜாஸ்தி, சரீர வேலை குறைச்சல் என்று - அதாவது எல்லா ஸ்டேஜிலும் இரண்டில் எந்த ஒன்றுமே இல்லை என்று இல்லாமல் - இருக்க வேண்டும். இதற்கும் அப்புறம் ஈச்வரனே நம்மை நடத்தி வைப்பது தெரியும். அந்த ஸ்திதியில் பரம ஞானிகளாக இருந்து கொண்டே ஓயாமல் ஒழியாமல் காரியம் பண்ணினவர்களும் உண்டு. லோகமே தெரியாமல் கல்லு மாதிரிக் கிடந்தவர்களும் உண்டு. அங்கே போகிற மட்டும் மெய் வருந்திப் பரோபகாரமாக எல்லாரும் உழைக்கத்தான் வேண்டும். பலஹீனர்கள் தவிர மற்ற எல்லாரும் சரீரக் கைங்கர்யம் நிறையப் பண்ணத்தான் வேண்டும். பலஹீனர்கள் இதற்கு ஈடாக மற்ற தினுசுகளில் பொதுப்பணி செய்ய வேண்டும்!

சிரமதானம் மாதிரியே எல்லாரும் 'ஸம்பத்திதான்' என்கிற பண தானமும் துளியாவது பண்ண வேண்டும். எத்தனை குறைச்சல் வருமானமானாலும் அதிலும் ஒரு காலணாவாவது தனக்கென்று இல்லாமல் தர்மத்துக்குப் போகணும். இதிலே ஸ்திரீகளால் ஆகக்கூடியது நிறைய இருக்கிறது. நகை, துணி, ஸினிமாச் செலவு, வரதட்சிணை, சீர் செனத்தி ஆசை இவற்றால் ஸ்திரீகள்தான் புருஷர்களுக்கும் தான தர்மம் முடியாத ஸ்திதியை ஏற்படுத்தி விடுகிறார்கள். ரேஸ், சீட்டு, குடி, ஸிகரேட் முதலான துன்மார்க்கச் செலவுகள் புருஷர்கள்தான் செய்கிறார்களென்று எனக்குத் தெரியுமானாலும், அவர்களை

விடவும் பெண் ஜன்மா எடுத்தவர்கள்தான் எல்லா உயிர்களுக்கும் தாயாக, தியாகிகளாக உபகரிப்பதில் உதாரணமாக இருக்க வேண்டும் என்பதால் சொல்கிறேன். அகமுடையான், பெண்டாட்டி இருவரும் ஒத்துழைத்து, தர்மம் செய்வதற்கென்றே மற்ற செலவுகளைக் குறைத்துக் கொண்டு கொஞ்சமாவது மிச்சம் பிடிக்க வேண்டும்.

இருக்கிறவர்களும் இதற்கெல்லாம் ஆகிற செலவைச் சேமித்துப் பரோபகாரத்துக்குப் பயனாக்க வேண்டும்.

தனக்கு மிஞ்சித் தர்மம்

‘தனக்கு மிஞ்சித் தர்மம்’ என்பதற்கு நான் புது வியாக்யானம் செய்கிறேன்: தனக்கு எது உயிர் வாழ்வதற்கு அத்யாவச்யமோ, எதெல்லாம் இல்லா விட்டால் உயிர் வாழ முடியாதோ, அந்த bare necessities-க்கு தேவையானதைத்தான் தனக்கு என்று இங்கே சொல்லியிருப்பதாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ‘தனக்கு’ என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆடம்பரச் செலவுகள் பண்ணிக் கொண்டேபோய் எத்தனை வருமானம் வந்தாலும் தானம் பண்ண ஒன்றுமே இல்லாமல் ஆக்கிக் கொள்வதாகத்தான் முடியும். ஸொந்தச் செலவுகளை அவசியத்துக்கு அதிகமாக எவரும் வைத்துக்கொள்ளாவிட்டால்தான் ‘தனக்கு மிஞ்சி’க் கையில் தர்மத்துக்குப் பணமே இருக்கும். முடிவில்லாமல் தனக்கென்று ஆடம்பர போக்யங்களை (‘லக்ஷரிகளை’)ப் பெருக்கிக் கொண்டே போய்விட்டு, ‘தனக்கு மிஞ்சித் தர்மம் பண்ண எதுவுமே இல்லை’ என்று கை விரித்தால் அது நியாயமில்லை. ஆனதால், தனக்கென்று எவ்வளவு குறைவாகச் செலவழிக்க முடியுமோ, அப்படி எளிமையாக வாழ்ந்து, மிச்சம் பிடித்து, அதைத் தர்மத்துக்குச் செலவழிப்பதுதான் ‘தனக்கு மிஞ்சித் தர்மம்’. ‘தர்மம் பண்ணியே ஆகவேண்டுமே! வேதத்தில் ‘தர்மம் சர’ என்றும், படிப்பு

ஆரம்பத்திலேயே ஓனாவை 'அறம் செய விரும்பு' என்றும் சொல்லியிருப்பதைச் செய்தேயாக வேண்டுமே! ஆனதால், நமக்கு வரும்படி எவ்வளவு குறைச்சலாயிருந்தாலும் அதற்குள் தர்மம் பண்ணும்படியாகவும் செலவைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு 'தனக்கு மிஞ்சும்'படிப் பண்ண வேண்டும் என்றே இந்த வசனத்தை அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் எவனுமே தர்மத்துக்காகச் சேமித்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்றாகும். அதாவது, எவனுமே கடன் படமாட்டான்! இது ஒரு பெரிய ஸ்வய உபகாரம்!

இப்போது ஸர்க்காரே கடன் வாங்குவதாக ஆகிவிட்டிருக்கிறது. அதே வழியில் வேண்டாத வஸ்துக்களையெல்லாம் ஜனங்களும் அத்யாவச்யமாக்கிக் கொண்டால் எல்லாரும் கடனாளியாக வேண்டியதுதான். கடன் வாங்காமலிருப்பதே பெரிய உபகாரம். ஏனென்றால் நாம் கடன் வாங்கிச் செல வழிக்கிறபோது, நாம் தர்மம் பண்ண முடியாது என்பதோடு மற்றவர்களையும் கடன் வாங்கி டாம்பீகம் செய்யத் தூண்டுகிறோம். பிறத்தியாருக்கும் ஸாத்யமில்லாத ஆசைகளைக் கிளப்பிவிடுகிற விதத்தில் எவனொருத்தனும் டாம்பீகமாக வாழ்கிறதுதான் பெரிய ஸமுஹ த்ரோஹமான கார்யம். அனாதியான நம் சாஸ்திரங்களிலிருந்து நேற்று காந்திவரையில் சொல்லி வந்த எளிய வாழ்க்கையை (simple living) வசதியுள்ள வர்களும் மேற்கொண்டால் எந்தக் கம்யூனிஸமும், வார்க்கப் போராட்டமும் வரவே வராது. எளிய வாழ்க்கையால் இவன் நிறைய மிச்சம் பிடித்து தர்மமும் பரோபகாரமும் செய்வது ஒரு பக்கம்; இதைவிட முக்யமாக மற்றவர்களுக்கு ஆசை, அஸூயை, கடன் இவற்றை ஏற்படுத்தாமல் இருக்கிறானே, இதுதான் பெரிய உபகாரம். வரவே சிறுத்து, செலவே பெருகினால் அது திருடு என்றே ஆன்றோர் மொழி இருக்கிறது. கடன் வாங்கின பணம் இன்னொருத்தனுடையதுதானே? அந்தப் பணம் தனக்கு வருமா, வருமா என்று இவன் (திருப்பிக்) கொடுக்கிற வரையில் அவன் திருட்டுக் கொடுத்து விட்டதுபோல அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டதானே இருப்பான்? அதனால்தான் இதைத் திருடு என்றே சொல்லியிருக்கிறது. 'கடன் பட்டார் நெஞ்சம்' மட்டுமில்லாமல் 'கடன் கொடுத்தார் நெஞ்ச'மும் கலங்கும்படியாக இப்படி இரண்டு சாராருக்கும் அபகாரம் பண்ணுகிற இரவல் பழக்கத்தை விடுவதே பெரிய உபகாரம்தான்!

வரதக்ஷிணை பெரும் கொடுமை

நாம் ஊதாரித்தனமாக செலவு செய்து பிறரையும் இந்த வழியில் போவதற்குச் சபலப்படுத்திக் கடனாளியாக்குவது தப்பு என்றால், நாம் எந்தச் செலவும் செய்யாமல், இன்னொருத் தனை நம் பொருட்டாகவே பெரிய செலவுக்கு ஆட்படுத்திக் கடனாளியாக்குவதோ அதைவிடத் தப்பு. பாபம் என்றே சொல்லணும். வரதக்ஷிணையாலும் படாடோபக் கல்யாணத் தாலும் எத்தனையோ குடும்பங்களைக் கடனாளியாகப் பண்ணியிருப்பது நம் ஸமுதாயத்துக்கே பெரிய அவமானம். வைதீக அம்சங்களுக்கு மாத்திரமே முக்யத்துவம் தந்து கல்யாணச் செலவை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைக்க முடியுமோ அப்படிப் பண்ணி, டாம்பீகமே இல்லாமல் ஸிம்பிளிஃபை செய்ய வேண்டும் என்று நானும் ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டேதானிருக்கிறேன். கேட்கிறவர்கள்தான் அபூர்வமா யிருக்கிறார்கள். வரதக்ஷிணையும் சீர் செனத்தியும் கேட்பது பாபம் என்கிற உணர்ச்சி பிள்ளையைப் பெற்றவர்களுக்கு உண்டாக வேண்டும். ஒரு பெண்ணின் கல்யாணம் என்றால் இப்படிப் பதினாயிரக் கணக்கில் செலவழிக்க வேண்டியிருப்ப தால்தான், அந்தப் பெண்களையே வேலைக்கு விடுவது என்று ஆரம்பித்து, அப்புறம் இதுவே ஃபாஷனாகி, நம்முடைய ஸ்திரீ தர்மத்துக்கே ரொம்பவும் கெடுதல் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக் கிறது. ஓர் ஆயுள்கால ஸேமிப்பும் போதாமல் கடன் கஸ்தி வாங்கித்தான் கல்யாணம் பண்ண வேண்டும் என்ற நிலையில் அனேகக் குடும்பங்களை வைத்திருக்கிற வரையில் நமக்கு மற்ற பரோபகாரத் தொண்டுகள், ஜீவர்த்ம கைங்கர்யங்களைப் பற்றிப் பேசவே லாயக்கில்லை என்று தோன்றுகிறது.

வெயில் காலத்தில் விசிறி, குடை தானம்; குளிர் காலத்தில் கம்பளிதானம்; பஞ்ச காலத்தில் அன்னதானம் என்றெல்லாம் சாஸ்திரங்களில் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிற எல்லாத் தானங் களையும்விட, 'வரதக்ஷிணை' என்று அதிகாரப் பிச்சையாகத்

தானம் வாங்குவதை நிறுத்துவதுதான் பெரிய தானம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மற்றதெல்லாம் ஒரு பீரியடுக்கு (கால கட்டத்துக்கு) மட்டும்தான் பயனாவது. வரதக்ஷிணையோ இன்றைக்கு ஒருத்தனுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் (பெண்ணைப் பெற்றவனைத்தான் சொல்கிறேன்) பாதிப்பதோடு, எதிர்காலம் பூராவுக்கும் நம்முடைய சாஸ்திரீயமான வாழ்க்கை முறையையும் சாச்வதமான ஸ்திரீ தர்மத்தையும் பாதிப்பதாக இருக்கிறது. ஆனபடியால் வரதக்ஷிணை வாங்காமலிருப்பது நிரந்தர தர்மதானம் என்றும் சொல்லலாம்.

ஒரு பக்கம் ஆடம்பரக் கல்யாணம், இன்னொரு பக்கம் கல்யாணத்துக்குப் பணமில்லை என்பதால் பெண்களை வேலைக்கு விடுவது, கடன்படுவது என்கிற மாதிரிக் கஷ்டம் ஏற்பட விட்டிருப்பது கொஞ்சங்கூட நியாயமில்லை.

இதற்காகத்தான் சற்றுமுன் கன்யாதான ட்ரஸ்ட் என்று ஒன்றைச் சொல்லி, அதில் தங்கள் இன்ஷூரன்ஸ் mature ஆகும் போது பாதித்தொகை சேரும்படியாகப் பாலினி எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று சொன்னேன். அந்தத் தொகையை ஓர் ஏழைப் பெண்ணைக் கூடியமட்டில் எந்தச் சின்ன வயஸில் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க முடியுமோ, அப்படிக் கொடுக்கிற பெற்றோர் அல்லது கார்டியனிடம் விவாஹச் செலவுக்காக ட்ரஸ்டிகள் கொடுப்பார்கள் Marriageable age (திருமணத்துக்குரிய) வயது என்று ஸர்க்கார் நிர்ணயம் செய்யும் வயசு வந்த பின்தான் வரனே தேட ஆரம்பிப்பது என்று வைத்துக்கொண்டால், வரன் திகையவே அதற்கப்புறம் ஒரு வருஷம் இரண்டு வருஷம் என்று ஆகிறது. இதற்குள் அவள் வெறுமனே இருப்பானேன் என்று காலேஜில் படிக்க வைப்பதில், அவளுக்கு மேலே போஸ்ட் க்ராஜுவேட், அல்லது பிஹெச்டி பண்ணின வரனாகத் தேடுவது, அதற்காக மேலும் ஒரு வருஷம், இரண்டு வருஷம் ஆவதற்குள் இவளைச் சும்மா அகத்தில் உட்கார்த்தி வைப்பானேன் என்று உத்தேயாகத்துக்கு அனுப்புவது; அதனால் அந்த பிஹெச்டிக்காரன் இவளுக்கு மேலே பெரிய ஆபீஸராகவும் இருக்க வேண்டுமென்று மறுபடியும் வரன் தேடுவது என்றிப்படிப் போவதில் 'கன்னிகை' என்பவள் மாமியே ஆகிவிடுகிறாள். இப்படியெல்லாமில்லாமல்

சட்டப்படி நிர்ணயிக்கப்படும் மினிமம் வயஸுக்கு இரண்டு வருஷம் முன்னாலிருந்தே வரன் தேட ஆரம்பித்தால் அந்த லிமிட்டைப் பெண் க்ராஸ் பண்ணினவுடனேயாவது கல்யாணத்தைச் செய்து விடலாம்.

ரொம்பவும் வயஸேறிப் போன பெண்ணுக்குக் கல்யாண மாவதே சிரமமாகிறது; இப்படி விடுவதால்தான் எனக்குச் சொல்லவே கஷ்டமாயிருக்கிறது... இந்தத் தேசத்திலே, நடு ஸ்பையிலே, ஆசார்யபீடம் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் நான் சொல்லவா என்று இருக்கிறது. delinquent, வழக்கி விழுந்தவா, சறுக்கி விழுந்தவா என்று என்னென்னவோ சொல்கிறார்களே, அப்படியெல்லாம் ஏற்பட்டு நம்முடைய புராதன தர்மத்துக்குப் பெரிய களங்கம் உண்டாகிறது. வசதியில்லாதவர்கள் முடிந்த மட்டும் ஸரியான வயஸில் கல்யாணம் செய்வதற்காக grant, இன்ஷூரன்ஸ் என்றெல்லாம் கொஞ்சம் கணிசமாகவே நான் கேட்கிறேனே என்று தோன்றலாம். ஆனால் இந்தச் செலவு செய்தால் மேலே சொன்னேனே, அப்படிப்பட்டவர்களுக்காக அனேக ஸேவா ஸ்தனங்கள் வைத்துப் பராமரிக்கிற செலவு பெருமளவு குறைந்துவிடும் என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். தப்பு வழியிலே போகிறவர்களிடமும் தயவு காட்டத்தான் வேண்டும். பகவானுக்கே பதித பாவனன் என்பதுதான் பெருமை. ஆனாலும் ரொம்பவும் தட்டிக் கொடுத்து, ஸைனார்யம் செய்து தந்து ஸேவா ஸ்தனங்களில் வைத்துப் போஷணை பண்ணுவது; நவயுக எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு தப்பிப் போவதற்கே ஸைகாலஜி, ஹ்யூமனிஸம் என்கிற பெயர்களில் நியாயம் கற்பித்து எழுதுவது இதனாலெல்லாம் தப்பு பண்ணுவதற்கே 'இன்ஸெண்டிவ்' கொடுத்த மாதிரி இப்போது முறைகெட்டு நடக்கிறது. இதுகளுக்கு எதிராக இந்தக் கன்யாதான விஷயத்தில் மடத்தை ஆச்சரியித்தவர்கள் தீவிரமாக ஈடுபட வேண்டும்.

இதிலேயும் ஸரி, மற்ற பல விஷயங்களிலும் ஸரி, 'மிடில் க்ளாஸ்' (மத்யதர வகுப்பு) ஜனங்கள்தான் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பணக்காரர்கள் கல்யாணத்தில் ஆடம்பரம் செய்தால் ஹானி அடைவதில்லை. அவர்கள் 'நாங்கள் ஸிம்பிள் மாரேஜ் செய்கிறோம்' என்று ஆரம்பித்தாலும் ஸமூஹம் அவர்களைக் கொண்டாடுகிறது. ரொம்பவும் ஏழைக்கு எவனோ உதவி

பண்ணிவிட்டுப் போகிறான். அவன் எத்தனை லிம்பிளாகப் பண்ணினாலும், 'ஐயோ பாவம், அவனால் முடிந்தது அதுதான்' என்று லோகம் அனுதாபப்படுகிறது. மிடில் க்ளாஸ்காரன்தான் இரண்டுங்கெட்டானாக, ஆடம்பரம் செய்யவும் வசதியில்லாமல், லிம்பிளாகச் செய்தாலும் மற்றவர்களின் திட்டை வாங்கிக் கொண்டு அவஸ்தைப்படுகிறான். இவன் மட்டும், 'திட்டினால் திட்டட்டும்' என்று பொய் அந்தஸ்து கொண்டாடிக் கொள்ளாமல், எளிமையாகத்தான் இருப்பது என்று ஆரம்பித்து விட்டால் எல்லாம் ஸரியாய்விடும்.

எளிய வாழ்க்கை

'நாம் எப்படி வாழ்கிறோமோ அப்படியே மற்றவர்களும் வாழ வேண்டும்' என்று நினைப்பது உத்தமமான எண்ணம். ஆனால் எண்ணம் உத்தமமாயிருந்து விட்டால் போதுமா? நாம் டாம்பீகமாக வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டு மற்றவர்களும் அப்படி இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டால் அது நடக்குமா? அப்படியே நடந்து, அமெரிக்கா மாதிரி எல்லோரும் 'லக்ஷூரியஸாக' வாழ முடிந்தாலும் அது நல்லதுதானா? லௌகிகமான ஸௌக்யங்கள் ஜாஸ்தியாக ஆக ஆத்மாபிவிருத்திக்கே வழியில்லாமல்தானே ஆகியிருக்கிறது? எத்தனை போட்டாலும் த்ருப்தியில்லாமல் கபளீகரம் பண்ணுகிற நெருப்பு மாதிரித்தான் ஆசை என்பது. அது எவ்வளவு ஸௌகர்யம் இருந்தாலும் திருப்திப்படாமல் இன்னும் புதிச புதிசாக ஸௌக்ய ஸாதனங்களைத் தேடிக் கொண்டுதான் இருக்கும். அத்ருப்தி, குற்றங்கள் இத்தயாதியைத்தான் அமெரிக்காவில் பார்க்கிறோம். ஸௌக்ய ஸாதனங்கள் என்று நினைக்கிற வற்றை விட்டால்தான் சாந்தி கிடைக்கும் என்று அங்கே புத்திசாலிகளாக இருக்கப்பட்டவர்கள் புரிந்து கொண்டுதான் த்யானம், யோகம், பஜனை என்று கிளம்பியிருக்கிறார்கள்.

மனுஷ்யனின் ஆத்மாபிவிருத்திக்கு ப்ரதிகூலமாக வெறும் லௌகீக ரீதியில் செய்கிற எந்த உபகாரமும் உபகாரமே யில்லை, அபகாரம்தான். எத்தனைக்கெத்தனை எளிமையாக வாழ்கிறோமோ அத்தனைக்கத்தனை ஆத்ம சேஷமம். ஆனதால் மற்றவர்கள் எளிய வாழ்க்கையில் இருக்கும்படியாகப் பண்ணுவதுதான் நிஜமான உபகாரம். இதை எப்படிப் பண்ணுவது? நாம் டாம்பீகமாக வாழ்ந்து கொண்டு அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தால் நடக்குமா? ஆகையால் நாமே எளிமையாக வாழ்ந்துகாட்ட வேண்டும். அதாவது, 'நாம் எப்படி வாழ்கிறோமோ, அப்படியே பிறரும் வாழ வேண்டும், என்று நினைப்பதற்கு முந்தி, நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதையும் தீர்மானம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். 'ஏழைகள் உள்பட மற்றவர்கள் எல்லோரும் எப்படி வாழ முடியுமோ, எப்படி வாழ்ந்தால்தான் ஆத்மாபிவிருத்திக்கு நல்லதோ, அப்படித்தான் நாமும் வாழ வேண்டும்; அதாவது ரொம்ப ஸிம்பிளாக வாழ வேண்டும்' என்று முதலில் தீர்மானம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்.

வயிறு ரொம்பச் சாப்பாடு, மானத்தைக் காப்பாற்றத் துணி, இருப்பதற்கு ஒரு குச்சு வீடு - இம்மாதிரியான அடிப்படை (basic)த் தேவைகள் எல்லோருக்கும் பூர்த்தியாக வேண்டும். இதற்குமேல் ஆசைக்குமேல் ஆசை. தேவைக்கு மேல் தேவை என்று பறக்க வேண்டியதில்லை. அப்படி மற்றவர்களைப் பறக்காமல் இருக்கச் செய்வதற்காக நாமும் எளிமையாக வாழ வேண்டும்.

உற்றமும் சுற்றமும்

ஏழையோ, பணக்காரனோ எல்லார் குடும்பத்திலும் கல்யாணம் மாதிரியான சுபகார்யங்கள், சாவு மாதிரியான அசுபகார்யங்கள் வருகின்றன. இவற்றுக்காக எவனும் கடன் படுகிற மாதிரி நாம் விட்டால் அது நமக்குப் பெரிய தோஷம். அவரவரும் தன்னாலானதை ஐந்தோ, பத்தோ ஏழைப்பட்ட பந்துக்களின் சுபாகுப கார்யங்களுக்கு உதவ வேண்டியது ஒரு பெரிய கடமை. இதை முன்காலங்களிலெல்லாம் ஸஹஜமாகச் செய்து வந்தார்கள். 'பரோபகாரம், என்று யாரோ மூன்றாம் மனிதர்களுக்குச் செய்வதற்கு முன்னால், 'பந்துத்வ'த்தோடு நம்முடைய ஏழைப்பட்ட உறவினர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். இரண்டு தலைமுறைக்கு முந்தி இதைச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இருக்கவில்லை.

அப்போது 'கிழவர் பராமரிப்பு இல்லம்' 'விதவை விடுதி' என்றெல்லாம் வைக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லாதிருந்ததற்கு என்ன காரணம்? பந்துக்களே இவர்களைப் பராமரித்து வந்ததுதான். அனேகமாக எல்லா வீடுகளிலும் ஒரு அத்தைப் பாட்டி, மூன்று தலைமுறைவிட்டு ஒரு மாமா தாத்தா என்கிற மாதிரிக் கிழங்கள் இருக்கும்! தற்காலத்தில் ரொம்பவும் பணக்காரர்களும் கூட வெறும் 'ஷோ'வாக பார்ட்டியும் ஃபீஸ்டும் கொடுக்கிறார்கள்; அல்லது பேப்பரில் போடுகிற மாதிரி டொனேஷன் கொடுக்கிறார்கள்; ஆனால் பந்துத்வத்தோடு தங்கள் குடும்பத்திலேயே வசதி இல்லாதவர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பது என்பது இப்போது அனேகமாகப் போயே போய்விட்டது.

அவிபக்த குடும்பமுறை (Joint Family System) போன பின் அண்ணன்-தம்பி என்பதே போய்விட்டது. முன்பெல்லாம் இப்படி ஜாயின்ட்-ஃபாமிலியாக இருக்கும்போது, தாயார்-

தகப்பனார், சிற்றப்பா-பெரியப்பாமார்கள், அவர்களுடைய பத்னிகள், பிள்ளைகள், மாட்டுப் பெண்கள், பேரக் குழந்தைகள் என்று ஒரு வீட்டிலேயே 20, 25 பேர் இருப்பார்கள். இவ்வளவு பேர் இருக்கிறபோது, அனாதரவான தூர பந்துக்கள் நாலெந்து பேரைக் கூட வைத்துக் கொண்டு சோறு போடுவது ஒரு பாரமாகவே தெரியவில்லை. இப்போதோ அவனவனும் பெண்டாட்டியோடு கத்தரித்துக் கொண்டு தனிக்குடித்தனம் என்று போவதால் கூட ஒருத்தரை வைத்துக் கொள்வது என்றால்கூடச் சுமையாகத் தெரிகிறது. எத்தனையோ ஆயிரம், பதினாயிரம் வருஷங்களாக இருந்து வந்த ஏற்பாடுகள் இந்த இரண்டு, மூன்று தலைமுறைகளில் வீணாகப் போய், இங்கிலீஷ் ஃபாஷன் வந்ததில், உயர்ந்த தர்மங்கள் எல்லாம் நசித்துப் போய் விட்டன.

முதலில் ஏழையான பந்துக்களைக் கவனிக்க வேண்டும். சுபாசுப கார்யங்களுக்கு நாம் செலவழித்துக் கொண்டு நேரில் போக வேண்டும் என்பதுகூட இல்லை. இந்தச் செலவையும் சேர்த்து அந்த வசதி இல்லாத உறவுக்காரனுக்கு அனுப்பி வைத்தால், அவனுக்கு எத்தனையோ உதவியாக இருக்கும்.

கல்யாணத்தில் நாம் பண்ணுகிற ஆடம்பரங்களையெல்லாம், 'வேஸ்ட்'களையெல்லாம் குறைக்க வேண்டும். இப்போது ஒரு கல்யாணம் என்றால் அதற்கு அவசியமான வைதிக தக்ஷிணைகளுக்குக் கொடுப்பதில்தான் கஷ்கம் பிடிக்கிறோம். பாட்டுக் கச்சேரி, டான்ஸ் கச்சேரி, நாயனம், பாண்ட் ஊர்வலம் என்று வேண்டாத விஷயங்களுக்கு வாரி விடுகிறோம்.

வைதிக முறைகள் வளர உபகாரம்

கல்யாணம், உபநயனம் முதலியவற்றில் குறைவில்லாமல் தக்ஷிணை தருவது மட்டுமின்றிப் பொதுவாகவே வைதிகர் களுக்கு உபகாரம் செய்கிற எண்ணம் வளர வேண்டும். இது இல்லாததால்தான் அடுத்த தலைமுறைக்கு வைதிகக் கார்யம் செய்து வைக்கவே ஆள் கிடைக்காத மாதிரிச் செய்திருக்கிறோம். வேத ஸம்பந்தமான கார்யங்கள் லோகத்தில் கொஞ்சத் துக்குக் கொஞ்சமாவது இருந்து கொண்டிருக்கும்படிப் பண்ணுவதைவிட ஜன ஸமுஹத்துக்குப் பெரிய பரோபகாரம் எதுவும் இல்லை. இப்போது விநோபா 'பூதான்' என்று சொல்வதற்கு முன்னோடி பழைய காலத்தில் ராஜாக்களும், பிரபுக்களும் வேத வித்துக்களுக்கு நிலம் மானியம் பண்ணினதுதான்.

பரம தரித்ரர்களும் சாஸ்த்ரப் பிரகாரம் சுபாகபங்களைச் செய்ய நாம் உபகரிக்க வேண்டும். 'ஷோ' இல்லாமல் சாஸ்திரப்படி மட்டும் செய்வதற்கு நிறையச் செலவே இராது.

என் பரோபகார லிஸ்ட் நீண்டு கொண்டே வருகிறது. அதிலே ஒவ்வொரு 'லொகாலிடி'யிலும் பரம ஏழைகளும் சொற்ப வாடகையில் பெறுமாறு ஒரு கல்யாண மண்டபம், ஓர் அபர காரியஸ்தலம் (உத்தர க்ரியைகள் செய்யுமிடம்) ஏற்படுத்துவதையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்!

நீத்தார் கடன்

திவஸம், தர்ப்பணம் முதலான பித்ரு காரியங்களும் பரோபகாரத்தைச் சேர்ந்தவைதான் என்று நிறையச் சொல்லி யாயிற்று. சிராத்தம் முதலானவை பித்ருக்கள் எங்கே, எப்படிப் பட்ட ஜன்மா எடுத்திருந்தாலும் அங்கே அவர்களுக்கு த்ருப்தி உண்டாக்கும் என்று சொன்னேன்.

ஒருத்தர் செத்துப் போனவுடனேயே பித்ரு லோகம் போய் விடுவதில்லை; இன்னொரு ஜன்மா எடுத்து விடுவதில்லை; இறந்து போனவனின் ஜீவன் ஒரு வருஷம் பிரயாணம் பண்ணித்தான் பித்ரு ஸ்தானத்தை அடைகிறது. இதை நம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிற மாதிரியே க்ரீக் மைதாலஜி முதலான மதாந்தரங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறது. ஜீவன் வைதரணி நதியைக் கடந்து யமப் பட்டணம் போக வேண்டும் என்று நாம் சொல்கிற மாதிரியே அவர்களும் ஒரு நதியை (styx) சொல்லி அதைத் தாண்டி மறுலோகத்துக்கு (Hades)ப் போக வேண்டும் என்கிறார்கள். நாம் சொல்கிற மாதிரியே யம பட்டணத்தில் இருக்கிற காவல் நாய் போல அவர்களும் ஒன்றை (Cerberus)ச் சொல்கிறார்கள். ஒரு ஜீவன் பரலோகம் செல்வதற்குப் பிடிக்கிற இந்த ஒரு வருஷத்தில்தான் அதன் த்ருப் திக்காக மாஸா மாஸம் சில சடங்குகளைச் செய்வது. இம்மாதிரிப் பரலோக யாத்திரையில் வழிக்குணவு தருவதைக் கூட இதர மதங்களிலும் சொல்லியிருப்பதாகக் கேட்டிருக்கிறேன். Viaticum என்று கிறிஸ்துவர்கள் சொல்வது இதுதான் போலிருக்கிறது. பிள்ளை குட்டி இல்லாதவர்களுக்கும் நாம் கயை, பத்ரி போன்ற இடங்களில் பிண்டம் போடுவது போலவே, கிறிஸ்துவர்கள் All Souls' Day என்று ஒரு நாளில் எல்லா ஆத்மாக்களின் த்ருப்திக்காகவும் வழிபாடு நடத்துகிறார்கள். லோகம் பூராவும் இப்படி ஒரு நம்பிக்கை, அபிப்ராயம் இருக்கிறது என்றால் அது ஸத்யமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்!

பித்ரு காரியங்கள், 'உத்தரக்கரியை என்ற பேரில் எல்லா ஜாதிக்காரர்களும் செய்யும் அபர காரியங்கள் ஆகியன யதோக்தமாக நடக்க ஸௌகர்யம் செய்து தர வேண்டும். இதிலே முதலில் வருவது ப்ரேத ஸம்ஸ்காரம். அதாவது இறந்து போனவரின் உடலை அவரவர் குலாசாரப்படி தஹனமோ, அடக்கமோ செய்வது. இது ரொம்பவும் அவசியமான கர்மா.

ஒரு கேள்வி தோன்றும், உடம்பை விட்டுப்போன ஜீவனின் த்ருப்திக்காக சிராத்தம் முதலானவை செய்வது பரோபகாரம் என்றால் ஸரிதான். ஆனால் ஜீவன் (உயிர்) போன இந்த வெறும் உடம்புக்கு எதற்கு ஸம்ஸ்காரம் என்று தோன்றலாம்.

'உயிரோடு இருக்கிறவர்களுக்கே உபகாரம் பண்ண முடியாமலிருக்கிறது. செத்துப் போனபின் பிணத்துக்கு என்ன ஸேவை வேண்டிக் கிடக்கிறது? ஏதோ ஸம்பிரதாயம் என்று வந்துவிட்டதால், அதை விடுவதற்கு பயமாயிருப்பதால் அவாளவாள் வீட்டில் மரணம் நடந்தால் ப்ரேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இது போதாதென்று, யாரோ அனாதை போய்விட்டானென்றால், அவன் உடம்பை முனிஸிபாலிடிக் காரர்கள் அடக்கம் செய்யப் போகும்போது, நாமெதற்கு வலுவிலே தடுத்து, 'ஸம்ஸ்காரம்' பண்ணுகிறேன் என்று இழுத்து விட்டுக் கொள்ள வேண்டும்? பிரேதமென்றாலே ஒரு பயம், கூச்சம் இருக்கிறது. இதில் ஸம்பந்தமில்லாததை எதற்காக நாமாக எடுத்துப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும்? உயிர் போன வெறும் கட்டையான உடம்புக்கு என்ன பரோபகாரம் வேண்டியிருக்கிறது?' என்று கேட்கலாம்.

சாஸ்திரங்களைக் கூர்ந்து பார்த்தால் ஒரு ஜீவன் சரீரத்தை விட்டுப் போய்விட்டாலும், அதன் அங்கங்களில், கண்ணில் ஸூர்யன், வாயில் அக்னி, கையில் இந்திரன் என்றெல்லாமிருக்கும் தேவாம்சங்கள் உடனே அதனதன் மூலஸ்தானத்துக்குப் போய்விடவில்லை என்று தெரிகிறது. பிரேத ஸம்ஸ்காரத்தின் மூலம்தான் அவற்றை அதனதன் ஸ்தானத்துக்கு அனுப்பி வைக்கிறோம். அபர மந்த்ரங்களைப் பார்த்தால் தெரியும்.

ஜீவாத்மா என்கிற புருஷன் பதினாறு கலை உள்ளவன்

என்பார்கள். இதில் பதினைந்து கலைகள் மட்டுமே உயிராக இருப்பது என்றும், உடம்பும் ஒரு கலை என்றும், எனவே உயிர் போன பின்னும் ஒரு கலை உள்ள அந்த உடலை ஈச்வரார்ப்பணமாக்கவே பிரேத ஸம்ஸ்காம் தேவைப்படுகிறது என்றும் ஒரு அபிப்பிராயம் உண்டு.

சாஸ்திரங்களில் தஹனம் பண்ணுவதை 'அந்த்யேஷ்டி' - அந்திய இஷ்டி - அதாவது 'இறுதியான வேள்வி' என்றே ரொம்பவும் உயர்த்திச் சொல்லியிருக்கிறது. கர்ப்பம் தரிப்பதி லிருந்து ஒரு ஜீவனை ஒவ்வொரு பருவத்திலும் எப்படிச் சுத்தி பண்ண வேண்டும் என்பதற்காக சாஸ்திரங்களில் நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது.* 'ஸம்ஸ்காரம்' என்றால் 'நன்றாக ஆக்குவது' என்று அர்த்தம். ('நன்றாக ஆக்கப்பட்ட' பாஷைதான் 'ஸம்ஸ்கருதம்.') உபநயனம், விவாஹம் ஆகிய எல்லாமே ஜீவனை அந்தந்த நிலையில் பக்கு வப்படுத்துவதற்காக ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்காரங்கள்தான். வாழ்நாள் கர்மா முழுவதையும் வேள்வியாக ஈச்வரனிடம் ஆஹுதி செய்துகொண்டே இருக்கிற ரீதியில் இந்த நாற்பது ஸம்ஸ்கா ரங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி வாழ்க்கையையே யாகமாகச் செய்த ஒருவனுக்கு, வாழ்க்கை முடிந்த பிறகு கடைசியில் மற்றவர்கள் செய்கிற யாகம்தான் - அதாவது அந்திய இஷ்டியே ப்ரேத ஸம்ஸ்காரமாகும். எந்த உடம்பை வைத்துக் கொண்டு பாக்கி யக்ஞங்களை ஒருத்தன் பண்ணி னானோ, அந்த உடம்பையே சிதாக்கி (சிதைத் தீ)யில் ஹோமம் பண்ணிவிடுவதுதான் இது. ப்ரேத ஸம்ஸ்கார மந்த்ரங்களில் அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறது. ஹோமத்துக் குரிய மற்ற வஸ்துக்களை நெய்யினால் சுத்தி செய்து அக்னியில் போடுகிற மாதிரித்தான் ப்ரேதத்தையும் சுத்தம் பண்ணி, தஹனம் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறது. உடம்பு ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணப்படுகிறது மண்ணில் அடக்கம் பண்ணுவ தானாலும் ஈச்வரார்ப்பணமே ஆகிறது.

இதைப்பற்றி இன்னும் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

* அருள் உரை 33,34-வது புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள கட்டுரை களில் மேலும் விவரங்கள் உள்ளன.

'தேஹம் ரொம்ப இழிவானது. இதிலிருந்து விடுபட வேண்டும்' என்று பெரியவர்கள் பாடி வைத்திருப்பதெல்லாம் உண்மைதான். ஆனால் இன்னொரு நிலையில் பார்த்தால் இந்தத் தேஹம் என்பது ஒரு மஹா அற்புதமான மெஷினாக இருக்கிறது. ஒரே மெஷினில் ஒவ்வொரு பாகம் ஒவ்வொரு தினுஸான கார்யத்தைச் செய்கிறது. கண் என்று ஒன்று வெளிச் சத்தையும், வர்ணங்களையும் பார்க்கிறது. காது என்று ஒன்று சப்தங்களைக் கேட்கிறது. இருக்கிறதெல்லாம் ஒரே ஆத்மா - இத்தனை அவயவங்களுக்குள்ளேயும் ஒரே ஜீவன்தான் இருக்கிறது என்றாலும் கண்ணும், காதும் கிட்டக்கிட்ட இருந்துங் கூட கண்ணால் கேட்க முடிவதில்லை; காதால் பார்க்க முடிவதில்லை. பக்கத்திலேயே வாய் என்று ஒன்று, அதற்குத்தான் ருசி தெரிகிறது. பேசுகிற சக்தியும் அதற்கே இருக்கிறது. தொண்டையில் பல தினுஸாகக் காற்றைப் புரட்டி அழகாக கானம் செய்ய முடிகிறது. பல வஸ்துகளைப் பிடிப்பதற்கு ஏற்ற மாதிரி கையும் விரல்களும் அமைந்திருக்கின்றன. இந்த அமைப்பு கொஞ்சம் வேறு விதமாக இருந்தாலும் இப்போது நாம் பண்ணுகிற கார்யங்களைப் பண்ண முடியாது. அடி எடுத்து வைத்து மேலே போவதற்கு வசதியாகக் காலின் அமைப்பு இருக்கிறது. நடக்கிறபோது கூடிய மட்டும் ஜீவராசிகள் நசங்காதபடி, பூரான் மாதிரியானவற்றின் மேலேயே நாம் பாதத்தை வைத்தால்கூட அவை நெளிந்து கொண்டு ஓட வசதியாக உள்ளங்கால்களில் குழித்தாற் போன்ற ஏற்பாடு, சப்பணம் கூட்டி உட்கார வசதியாக முழங்கால்களில் எலும்பு, நரம்புகளின் அமைப்பு என்று இப்படி ஒவ்வொன்றைப் பார்த்தாலும் பராசக்தி எத்தனை ஸுக்ஷ்மமான கல்பனையோடு ஒரு சரீரத்தைப் பண்ணியிருக்கிறான் என்று ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

ஆஹாரத்தை ஜெரிக்க ஓர் அங்கம், ஜெரித்ததை ரத்தமாக்க ஓர் அங்கம். மூச்சுவிட ஒன்று, ரத்தத்தை 'பம்பு' பண்ண ஒன்று - எல்லாவற்றுக்கும் மேலே ஸகல கார்யங்களையும் டைரக்ட் பண்ணிக் கண்ட்ரோல் பண்ணும் மூளை - என்றெல்லாம் விசித்ர விசித்ரமாக பகவான் சரீரத்தைக் கல்பித்திருக்கிறான். சதை, ரத்தம், மஸில்ஸ், நரம்பு எலும்பு என்ற ஒவ்வொன்றாகும் ஒரு 'பர்பஸ்' இருக்கிறது. எலும்புக்குள்ளேகூட மஜ்ஜை என்ற ஜீவசத்து ஓடுவது ஒரு அதிசயம். மனித சரீரத்தில் இருக்கும் கோடிக்கணக்கான செல்களில் ஒவ்வொன்றும் ஓர் அற்புத

லோகம். இப்படித் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு பாகமும் ஓர் அற்புதமான மெஷினாக இருப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், எல்லாமாக ஒன்றுக்கொன்று இசைவாக ஸஹாயம் செய்து போஷித்துக் கொள்வதும் மஹா அதிசயமாக இருக்கிறது. ஆனபடியால், எவனோ லக்ஷத்தில் ஒருவன் தேஹம் பொய், மனஸ் பொய் என்று புரிந்து கொள்ளும் ஞானியாக ஆனாலும், பாக்கி எல்லாரும் பகவான் தந்திருக்கிற இந்த அற்புதமான மெஷினை வைத்துக் கொண்டு தர்மமாக வாழத் தான் முயற்சி பண்ண வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்தத் தர்ம வாழ்க்கையிலிருந்துதான் அப்புறம் ஞானத்துக்குப் போக வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம்.

யோசித்துப் பார்த்தால், சரீரத்தை ஏன் மட்டம் என்று திட்ட வேண்டும்? அது என்ன பண்ணுகிறது? அது மனஸின் கருவி மட்டும்தானே? கையையும் காலையும் கண்ணையும் வாயையும் மனஸ் நல்லபடி ஏவினால் சரீரம் நல்லதே செய்யும். கை பரோபகாரம் பண்ணும்; அல்லது அர்ச்சனை பண்ணும். கால் கோயிலுக்குப் போகும். கண் ஸ்வாமி தர்சனம் பண்ணும், வாய் ஸ்தோத்ரம் சொல்லும் அல்லது எல்லோருக்கும் ப்ரிய வசனம் சொல்லும். ஆனதால் 'நிஷித்தம்' என்று சரீரத்தைத் திட்டுவதுகூட தப்பித்தான். 'தர்மத்தைச் செய்ய சரீரம்தானே ஸாதனமாயிருக்கிறது?' - சரீரம் ஆத்யம் கலு தர்ம ஸாதனம் - என்று வசனமே இருக்கிறது. 'தேஹோ தேவாலய; ப்ரோக்தா' - உள்ளே இருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு இந்த உடம்பே ஆலயம் என்கிறோம். 'காயமே கோயிலாக' என்று அப்பரும் சொன்னார். திருமுலமும் இப்படியே, 'முன்னே உடம்பு ரொம்ப நிஷித்தம் என்று மட்டமாக நினைத்தேன். அப்புறம் அதற்குள்தான் ஈசுவரன் குடிகொண்டிருக்கிறான் என்று தெரிந்து கொண்டதும், உடம்பை ஓம்பலானேன்' என்று திருமந்திரத்தில் சொல்கிறார்.*

ஆனதால் இப்படிப்பட்ட அற்புதமான, பகவான் கொடுத்த மெஷினைவிட்டு உயிர் போனதும் அதைக் கன்னாபின்னா

* உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் றிருந்தேன்.
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டான்என்(று)
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின்றேனே.

என்று 'டிஸ்போஸ்' பண்ணக் கூடாதுதான். மஹா சம்சான வாஸியான பரமேச்வரனுக்குத்தான் அதை ஆஹுதி பண்ண வேண்டும். எவன் இந்த உடம்பைக் கொடுத்தானோ அவனுக்கே அதைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். உலகத்தில் எந்தத் தேசத்திலுமுள்ள காட்டுக் குடிகள் உள்பட எல்லோரும் ஏதோ ஒரு தினுஸில் இதைத் தெரிந்து கொண்டிருப்பதால்தான் எங்கே பார்த்தாலும் ப்ரேத ஸம்ஸ்காரம் என்பது ஒரு பெரிய ஸமயச் சடங்காக இருக்கிறது.

செத்துப் போனபின் உடம்புக்குள் தேவதாம்சங்கள் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதாக நம்பாவிட்டாலும்கூட ஒன்றை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். இத்தனை நாள் அதற்குள் இருந்த ஜீவன் ஈச்வர சைதன்யத்தின் ஒரு திவலையல்லவா? எப்போதோ ஸ்வாமி விக்ரஹம் வைத்த புறை என்றால்கூட, இப்போதும் அதில் கண்ட கண்டதுகளை வைக்காமல் ஒரு அகலை ஏற்றி வைக்க வேண்டும் என்றுதானே தோன்றுகிறது? அப்படியிருக்க, ஈச்வர சைதன்யத்தின் அம்சம் இருந்த body-ஐ மரியாதை தந்து மந்த்ரபூர்வமாகத் தானே dispose செய்ய வேண்டும்?

ஒருத்தன் தன்னுடைய சரீரத்தால் அனேக நன்மைகளைச் செய்தானென்றால், உயிர் போன பின்னும் அந்தச் சரீரத்துக்கு மரியாதை பண்ணத்தான் வேண்டும். நாஸ்திகர்கள்கூடத் தங்கள் தலைவர்களின் ம்ருத சரீரத்துக்கு மலர்வளையம் வைக்கிறார்களே! ஒருவன் சரீரத்தைக் கெட்டதற்கே பயன்படுத்தினான் என்றாலும்கூட, அவனுக்கு அந்தச் சரீரத்தை இயக்கியது ஈச்வர சக்தி என்று தெரியாவிட்டாலும் நமக்குத் தெரிவதால் அதற்குரிய ஸம்ஸ்கார மரியாதையைப் பண்ணத்தான் வேண்டும். 'அவனாக இந்தச் சரீரத்தைக் கொண்டு ஈச்வரார்ப்பணமாக எந்த நல்லதும் செய்யாமல் போய் விட்டாலும், அதற்கும் ஈடாக, பிராயச்சித்தமாக இப்போது நாமாவது இதையே ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்வோம்' என்ற எண்ணத்துடன் ஸம்ஸ்காரம் பண்ண வேண்டும்.

சைவ ஸித்தாந்தத்தில் ஈச்வரன்தான் ஜீவனுக்குத் தனு, கரண, புவன, போகங்களைத் தருகிறான் என்பார்கள். லோகத்தை (புவனத்தை)ப் படைத்து, அதிலுள்ள போகங்

களை அனுபவிப்பதற்காகவே மனுஷ்ய சரீரத்தை (தனுவை) ஸ்ருஷ்டிசெய்து அதில் கரணங்கள் என்ற இந்திரியங்களை அவன் வைத்திருக்கிறான். கர்மாவைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் வரை போகங்களை அனுபவித்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்று இப்படி வைத்திருக்கிறான். எனவே அவனுடைய பிரஸாதமான தனுவைக் கரணங்கள் ஓய்ந்த பிற்பாடும் அதற்குரிய கௌரவத்தைக் கொடுத்து ஸம்ஸ்கரித்துத்தான் அவனிடம் வேள்விப் பொருளாகத் திரும்பக் கொடுக்க வேண்டும்.

இதிலே ஒரு வித்யாஸம் மற்ற வேள்விகளை, இஷ்டிகளை ஒரு ஜீவன், தானே பண்ணுகிறான். ஆனால் செத்துப்போன பிறகு உடம்பைப் பகவானுக்குக் கொடுக்கிற இந்த அந்திய 'இஷ்டி'யை அவன் பண்ண முடியாது. மற்ற ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணுவதும், பண்ணாததும், அதனால் புண்ய பாபங்களை ஸம்பாதிப்பதும் அந்தந்த ஜீவனுடைய கார்யந்தான். இவற்றில் மற்றவர்களுக்குப் பொறுப்பு இல்லை. ஆனால் ப்ரேத ஸம்ஸ்காரம் மற்றவர்களே செய்ய வேண்டியது அல்லவா? அதனால் அதில் பொறுப்பு மற்றவர்களுக்குத்தான். எனவே இதை ஸரியாகச் செய்யா விட்டால் நமக்குத்தான் பாபம்!

'உயிரோடு இருக்கிற வரையில் உபகாரம் பண்ண வேண்டியதுதான்; போன உயிரும் வேறு எங்கோ இருக்குமாதலால் அதற்கு ச்ரரத்தாதிகள் பண்ண வேண்டியதுதான்; ஆனால் உயிர் போன உடலுக்கு எதற்கு ஸம்ஸ்காரம்?, என்று முதலில் கேட்டுக் கொண்டோம். இப்போது அலசிப் பார்த்துக் கொண்டதிலோ பகவானின் பரமாத்துத ஸ்ருஷ்டியான சரீரம் உயிரற்ற பிறகும் கூட அதற்கான மரியாதையைப் பெற்று (பரமாத்துத) பகவானிடமே சேர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும்; உடம்புக்குச் செய்கிற இந்த ஸம்ஸ்காரம்தான் முழுக்க நம் பொறுப்பில் இருப்பது; அதனால் இதைச் செய்யாவிட்டாலோ நமக்குப் பெரிய தோஷம் என்று தெரிகிறது!

அநாதைப் பிரேதம்

உறவுக்காரர்கள் என்றால் அபர கார்யம் (நீத்தார் கடன்) ஏதோ ஒரு நினுஸில் செய்து விடுகிறோம். செய்வதில் குறையிருக்கலாம். ஆனால் அடியோடு செய்யாமலே விடுவதில்லை. அமாவாஸைத் தர்ப்பணம், ச்ராத்தம் முதலியவற்றை நிறுத்தி விட்டவர்களாக இருந்தாலும், ஹிந்துக்களாகப் பிறந்தவர்களில் நாஸ்திகர்களைத் தவிர எவரும் பந்துக்களுக்கு ப்ரேத ஸம்ஸ்காரம் (அவரவர் குலாசாரப்படி தஹனமோ, அடக்கமோ) செய்ய மட்டும் தவறுவதில்லை.

ஸரி, உறவுக்காரர்கள் இல்லாமல் நிராதரவாக இருக்கிறவர்களின், இறக்கிறவர்களின் கதி என்ன? அனாதைகள் செத்துப் போகும்போது, அவர்களுடைய சரீரம் என்கிற பகவான் படைத்த மெஷினின் கதி 'என்னவாகிறது? ஸமுஹமேதான் இவர்களுடைய ப்ரேத ஸம்ஸ்காரத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ண வேண்டும் என்பது சாஸ்திரம்.

இவ்விஷயத்தில் நம் ஹிந்து மதத்தின் அவல நிலைமை எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. இப்போது நான் சொல்லிச் சொல்லிக் கொஞ்சம் வேதனை தணியும்படியான ஏற்பாடுகள் அங்கங்கே நடந்தாலும், இது போதாது. முன்னெல்லாம் எனக்கு இன்னமும் ரொம்ப வேதனையாக இருந்திருக்கிறது. அப்போதெல்லாம் ஆஸ்பத்திரியிலோ, ஜெயிலிலோ அல்லது நடுத்தெரு ஒன்றிலோ ஒரு ஹிந்து அனாதை செத்துப் போனான் என்றால், எடுத்து ஸம்ஸ்காரம் செய்ய எந்த ஏற்பாடும் இல்லாமல் இருந்தது. இப்போதுகூட அனேக ஊர்களில் இப்படித்தான் இருக்கிறது. ஆஸ்பத்திரிக்காரர்களே போஸ்ட் மார்ட்டம் பண்ணி, ஆராய்ச்சிக்காகப் பண்ண வேண்டியதைப் பண்ணிப் புதைத்து விடுவது, முனிஸிபாலிடி அல்லது பஞ்சாயத்துக்காரர்கள் கொண்டு போய்ப் புதைத்துவிடுவது என்று

தான் நடந்து வருகிறது. சாஸ்திர ப்ரகாரமான ஸம்ஸ்காரமில்
லாமல் இப்படி ஒரு சரீரத்தை விடுவது நம் ஸமுஹத்துக்கே
களங்கம், பாபம்!

இதர மதஸ்தர்கள் இந்த விஷயத்தில் தக்க ஏற்பாடுகள்
பண்ணியிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சாஸ்திரப்படி பகவா
னிடம் ஒரு சரீரத்தை ஒப்பிக்காமல் விடுகிற தோஷம் அந்த
ஸமுஹங்களுக்கு வருவதேயில்லை!

ஹிந்து ஸமூகத்தின் தோஷம்

எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாத ஹிந்து ஸமுஹம்தான்
இந்தப் பெரிய தோஷத்துக்குப் பாத்திரமாகிக் கொண்டிருக்
கிறது. மற்ற மதஸ்தருக்குச் சக்தி வாய்ந்த ஆர்கனைஸேஷன்கள்
இருக்கிற மாதிரி, நம் ஸமுஹத்தைக் கவனிக்க யார் இருக்கிறார்
கள்? மடம் என்று வைத்துக் கொண்டு உங்கள் பணத்தையெல்
லாம் வாங்கிக் கொண்டு, குரு ஸ்தானம் கொண்டாடிக் கொண்
டிருக்கிற என்னால்தான் என்ன பிரயோஜனம்? ஆஸேது
ஹிமாசலம், இந்தத் தேசத்தில் எங்கே ஒரு அனாதை ஹிந்து
செத்துப் போனாலும் அவன் சரீரத்தை சாஸ்திரப்படி
ஸம்ஸ்காரம் பண்ணுவதற்கு ஓர் ஏற்பாடு செய்ய எனக்குக்
கையாலாகவில்லை. ஆனாலும், இதில் 'குரு ஸ்தானம்' என்ற
பெத்த பேர் எனக்கு இருப்பதால், பொறுப்பு எனக்குத்தான்
ஜாஸ்தி என்றாவது தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
என்னால் முடிந்தது, நம் ஸமுஹத்தின் நிலைமை இப்படி இருக்
கிறதே என்று நிஜமாகத் துக்கப்படுகிறேன். என் வார்த்தை
யைக் கேட்கக் கூடியவர்கள் என்று தோன்றுகிற உங்களிடம்
என்னால் முடிந்த மட்டும் சொல்கிறேன்.

நீங்கள் பாபம் பண்ணினால், அது உங்களைத் திருத்
தாமலே 'குரு' என்று பேர் மட்டும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற

என்னைத்தான் சேரும். எனக்கு நீங்கள் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறீர்கள் அல்லவா? அதனால் உங்கள் பாபத்தைப் போக்குகிற பொறுப்பையும் என்னிடம்தான் ஒப்படைக்கிறீர்கள்.

‘அனாதை பிரேதம்’ ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும் - ஹிந்து ஸமுஹமே அனாதையாக இருக்கிற இப்போது, இந்த ஸமுஹத்தை நாதனுள்ளதாக்கி, அது சாஸ்திரப்படி புனிதமாக விளங்கும்படிப் பண்ண வேண்டிய கடமையை நான்தான் கண்ணும் கருத்துமாக ஆற்றியாக வேண்டும்.

இந்த அனாதை பிரேத ஸம்ஸ்காரத்துக்காகத்தான் ஒவ்வோர் ஊரிலும் ‘ஹிந்துமத ஜீவாத்ம கைங்கர்ய ஸங்கம்’ என்று ஆரம்பிக்கச் சொல்லி வந்தேன். அனேக ஊர்களில் அப்படி ஏற்பாடு பண்ணி நன்றாக உருவாகியும் இருக்கிறது. முக்கியமாகக் கும்பகோணத்தில் இந்த ஸங்கம் ரொம்பவும் நன்றாக நடந்து வருகிறது. ஆஸ்பத்திரிக்காரர்களும், முனிசிபாலிடிக்காரர்களும், ஜெயில் அதிகாரிகளுமே இந்த ஸங்கத்துக்காரர்களைக் கூப்பிட்டுத் தங்களிடம் சேரும் அனாதை பிரேதத்தை ஒப்பிக்கிற அளவுக்கு, அங்கே இந்த உத்தமமான தொண்டு வேர் பிடித்து விட்டது.

இதற்காகத் தனி ஸங்கம் இல்லா விட்டாலும், அந்தந்த ஊர் பஜனை கோஷ்டிகளே வார வழிபாடும், மற்ற பொதுநலப் பணிகளும் பண்ணுவதோடு அனாதை பிரேத ஸம்ஸ்காரத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நூறோடு நூற்றியொன்று என்று இல்லாமல், தாங்கள் செய்கிற மற்ற எல்லாப் பணிகளையும்விட இதுவே உத்க்ருஷ்டமானது என்ற உணர்வோடு செய்ய வேண்டும்!

இதுதான் அச்வமேதம்

பரோபகாரத்தைப் பற்றி லெக்சர் அடிக்க ஆரம்பித்தபோது, 'நம் எல்லோராலும் அச்வமேத யாகம் பண்ண முடியுமா?' என்று ஒரு கேள்வி கேட்டேன். அப்புறம் 'ஏதற்காக அச்வமேதம்?' என்று கேட்டேன். 'ஹயமேத ஸமர்ச்சிதா' - 'அச்வமேதத்தால் விசேஷமாக வழிபடப்படுபவள்' என்று அம்பாளுக்கு ஒரு பெயர் இருக்கிறது. ஆனதால் அம்பிகையின் பூர்ண அனுக்ரஹத்தைப் பெறுவதற்காகவே அச்வமேதம் செய்ய வேண்டும் என்று பதில் சொன்னேன். ஆனால் இந்தக் கலிகாலத்தில், ரொம்பவும் நியமங்கள் தேவைப்படும் அச்வமேதம் செய்வது அஸாத்யமாயிற்றே, இதற்கு என்ன பண்ணுவது என்று கேட்டேன். பரோபகாரங்களில் ஒன்றைப் பண்ணினால் அதுவே அச்வமேதத்துக்கு ஸமானம் என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது என்றும், ஆகையால் இந்தப் பரோபகாரத்தைப் பண்ணி விட்டால் நாம் அம்பாளின் பூர்ணானுகுரஹத்தைப் பெற்றுவிட முடியும் என்றும் இதற்குப் பதில் சொன்னேன். அப்புறம் பரோபகாரங்கள், ஜீவகாருண்யப் பணிகள் பலவற்றைப் பற்றிக் கதை அளந்து கொண்டே போனேன். ஆனால் இதுவரை அச்வமேதத்துக்கு ஸமான பலனைத் தருகிற அந்த ஒரு பணியைச் சொல்லவில்லை. மற்ற எல்லாவற்றையும்விட உயர்ந்ததான அந்தப்பணி என்னவென்றால், அதுதான் அனாதைப் பிரேத ஸம்ஸ்காரம்.

அநாத ப்ரேத ஸம்ஸ்காராத்
அச்வமேத பலம் லபேத்

என்பது சாஸ்திர வசனம்.

பர - உபகாரமாக, செத்துப்போன இன்னொரு ஜீவனுக்கு இதனால் உதவி பண்ணும்போதே, நமக்குப் பாபம் வராமல்,

கடமையைச் செய்து, நமக்கும் உபகாரம் பண்ணிக் கொள்கிறோம்.

டாக்டர் ஒருத்தர் கேட்டார்: 'Unclaimed bodies ஆகச் சில அனாதைப் பிரேதங்கள் கிடைப்பதிலும் ஓர் உபகாரம் இருக்கிறது. இந்த மாதிரிப் பிணங்களைத்தான் நாங்கள் போஸ்ட்-மார்ட்டம் பண்ணி, பரிசோதனைக்காக உறுப்புக்களை எடுத்துக் கொள்ள முடிகிறது. மெடிகல் காலேஜ், மெடிகல் எக்ஸ்பிஷன் முதலானவற்றில் anatomy (தேக இயல்)-ஐ விளக்க இந்தப் பிரேதங்கள்தான் உதவுகின்றன. இவற்றையும் உங்கள் ஜீவாத்ம கைங்கர்யக்காரர்கள் வாங்கிக் கொண்டு போய்விட்டால் மெடிகல் ஸயன்ஸ் அபிவிருத்தி என்ன ஆவது?' என்று கேட்டார். அப்படியானால் டாக்டர்கள் வேண்டுமானால் தாங்கள் போன பிற்பாடு தங்கள் சரீரத்தைப் போஸ்ட் மார்ட்டத்துக்குக் கொடுத்து விடலாம் என்று பதில் சொன்னேன். சாஸ்த்ரோக்த மாக இதில் கொஞ்சம் தோஷமிருந்தாலும், இதிலே ஒருத்தன் மனமறிந்து, மனப்பூர்வமாகச் செய்கிற தியாகம் இருப்பதால் தோஷ நிவ்ருத்தி என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அதோடுகூட, முன்னே, அவனவன் தன் தொழிலில் ஏற்படுகிற தோஷம் போக அந்தத் தொழிலாலேயே தியாக ரூபமாக உதவி செய்ய வேண்டுமென்றேனே, அதில் மேலும் ஒருபடியாக, தொழிலால் பிறருக்கு உபகரித்தது மட்டுமில்லாமல், சாவிலும் தன் தொழிலுக்கு மூலமான வித்யைக்கே உபகரித்ததாகவும் இது இருக்கும்.

'இதர மதஸ்தர்கள் ஜெயிலிலும், ஆஸ்பத்திரியிலும், நடுத் தெருவிலும் ஸம்பவிக்கும் அனாதை மரணங்களில் ஒன்றுகூட விட்டுப் போகாமல், தங்கள் தங்கள் மதப்படி ஸம்ஸ்காரம் செய்கிறார்கள்; இப்படிப்பட்ட ஹிந்துப் பிரேதங்கள் மாதிரம் பெரும்பாலும் ஸர்க்கார் சிப்பந்திகளாலேயே ஒருவிதமான சடங்கும் இல்லாமல் புதைக்கப்படுகின்றன' என்கிற பாபமும், அவமானமும் நம்மைச் சேராமலிருக்க இப்போதாவது எல்லா ஊர்களிலும் தகுந்த ஏற்பாடு பண்ணியாக வேண்டும்.

ராமனும் கண்ணனும் காட்டிய வழி

தர்மத்தை நமக்கெல்லாம் நடத்திக் காட்ட வந்த ஸ்ரீராமச் சந்த்ரமூர்த்தியே இந்தப் பிரேத ஸம்ஸ்காரத்தை விசேஷமாகச் செய்து காட்டியிருக்கிறார். ஐடாயு மாதிரியான ஒரு பக்ஷிக்குக் கூட அவரே ஸம்ஸ்காரம் செய்திருக்கிறார். அதுமட்டுமில்லை, வாலியையும் பரம வைரியான ராவணனையும்கூட அவர் வதைத்தவுடன் அங்கதனையும், விபீஷணனையும் கொண்டு அவர்களுக்கு ஒரு குறைவுமில்லாமல் துணைப் பண்ணச் செய்திருக்கிறார். ஏனென்றால் அந்தச் சரீரங்களுக்குள் இருந்த மனஸ்தான் அவற்றைத் துஷ்டத்தனமாக நடத்திற்று. உயிரோடுகூட அந்த மனஸ் வெளியேறிய அப்புறம் ஸ்வயமாகக் கெடுதல் இல்லாத, பகவானுடைய அற்புதச் ச்ருஷ்டியான அந்த உடம்புகளுக்கும் உரிய மரியாதையைச் செய்வதில் ராமரே கண்ணனும் கருத்துமாக இருந்து, யதோக்தமாக ஸம்ஸ்காரம் பண்ணுவித்திருக்கிறார். க்ருஷ்ண பரமாத்மாவும் கௌரவர்கள் உள்பட எல்லாருக்கும் குருக்ஷேத்ரத்தில் அந்திம ஸம்ஸ்காரம் பண்ணுவித்து, அப்புறம் த்ருதராஷ்ட்ரனையும் பாண்டவர்களையும் கங்கா தீரத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் தர்ப்பணாதிகள் செய்வித்திருக்கிறார்.

ஆனதால், அனாதைப் பிரேத ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில் கவனக்குறைவாக இருப்பது நம்முடைய ஹிந்து ஸமுஹத்துக்கு உள்ள பெரிய தோஷம் - மன்னிக்க முடியாத தோஷம்! இனிமேலாவது இதற்கு ஓர் ஏற்பாடு பண்ணிப் பிராயச்சித்தம் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.

அனாதையாக ஒருவன் செத்துப் போனதாகத் தெரிந்தால், அவன் என்ன ஜாதியாக இருந்தாலும், தீண்டாதவனாக இருந்தாலும், அவனுடைய குலாசாரப்படி, அவனுடைய குலத்தைச்

சேர்ந்தவர்களைக் கொண்டு, யதோக்தமாக ஸம்ஸ்காரம் செய்வதற்குப் பொருளுதவி பண்ண வேண்டும். இதற்காகப் பலர் சேர்ந்து பணம் போட்டு மனஸாறப் பணி புரிய வேண்டும். ஏகதேசமாகச் செய்யச் சக்தியுள்ள தனிகர்கள் இதைப் பெரிய தர்மம் என்று புரிந்து கொண்டு விசேஷமாக உதவி செய்ய வேண்டும். அனேக தர்ம ஸ்தாபனங்கள், ட்ரஸ்ட்டுகள் நம் ஹிந்து ஸமுஹத்தாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களும் அனாதைப் பிரேத ஸம்ஸ்காரம் உத்தமமான கைங்கர்யம் என்று 'ஸ்பெஷல் இன்டரெஸ்ட்' எடுத்துக் கொண்டு, இதற்காக தாராளமாகப் பொருளுதவி செய்ய வேண்டும்.

சிலரது கஷ்டம் பலருக்குப் பரீகை

லோகத்தில் சில பேர் ஏன் ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றால், மற்றவர்கள் அவர்களுக்குப் பரோபகாரம் செய்கிறார்களா என்று பார்ப்பதற்காகத்தான் ஈச்வரன் இப்படிப் பரீகை பண்ணுகிறான் என்று சொல்வதுண்டு. 'அவனவன் தன் கர்மாவுக்காகக் கஷ்டப்படுகிறான்; நாம் உதவி பண்ணினாலும்கூட அவன் பலன் அடைய முடியாதபடி கர்மா குறுக்கே நிற்கலாம்' என்பதும் வாஸ்தவம்தான். ஆனால், நம் உபகாரத்தால் அவன் கர்மா தீருகிறதோ, தீரவில்லையோ, நம்மாலான பிரயாஸையை நாம் பண்ணுவதுதான் மனுஷ்ய தர்மம். ஒருத் தனைக் கர்மாவுக்காக தண்டிக்கிறபோதே ஈச்வரன் மற்றவர்களுடைய பரோபகார சித்தத்துக்கும் அதை ஒரு 'டெஸ்ட்' டாக வைக்கிறான் என்றுதான் நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் உபகாரம் பண்ணியும் அது அவனுக்கு பிரயோஜனமாகா விட்டால்தான், கஷ்டம் என்பது அவன் கர்மாவுக்குத் தண்டனை என்று சொல்லலாம். அனேக ஸமயங்களில் பரோபகாரத்தினால் பிறத்தியார் கஷ்டத்தைப் போக்கவும் முடிகிறதே! இப்படியானால் என்ன அர்த்தம்? நாம் பரோபகா

ரம் பண்ணி அவன் கஷ்டத்தைப் போக்குகிறோமா என்று பகவான் 'டெஸ்ட்' பண்ணியதாகத்தானே அர்த்தம்?

இதே மாதிரிதான், தனி மனிதனுக்குக் கஷ்டம் வருகிறது போலவே, ஒரு ஜன ஸமுதாயத்துக்கே பஞ்சம், வெள்ளம், எரிமலை, பூகம்பம், தீவிபத்து முதலான உத்பாதங்கள் ஏற்படுவதிலும் மற்றவர்களுடைய பரோபகார சிந்தனைக்குப் பகவான் வைக்கிற பரீகையும் சேர்ந்திருக்கும். இம்மாதிரி நிவாரணப் பணிகளைப் பற்றி நான் இதுவரை சொல்லவில்லை. விசேஷமாக இதைப் பற்றிச் சொல்லி வற்புறுத்த வேண்டியதுமில்லை. இப்படி ஒரு பெரிய கஷ்டம் பல பேருக்கு ஏற்படுகிறது என்றால், யாரும் சொல்லாமலே பணத்தாலோ, சரீரத்தாலோ உதவி பண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவரவர்க்கும் பொங்கிக் கொண்டு வர வேண்டும். ஸர்க்கார், ரெட் க்ராஸ், ராமக்ருஷ்ணா மிஷன் முதலானவர்களோடோ, அல்லது தாங்களாகவே ஸங்கமாகச் சேர்ந்தோ, அல்லது தனிப்பட்ட முறையிலோ, எப்படியானாலும் இந்த மாதிரியான calamity-களில் ஒவ்வொருவரும் பணி செய்ய வேண்டியது அவசியம்.* தனி மனிதனின் கஷ்டத்துக்கு மூலகாரணம் அவனுடைய பூர்வ கர்மா என்கிறாற் போலவே, இப்படிப்பட்ட விபத்துக்களையும் 'Natural calamity', 'இயற்கையின் சீற்றம்' என்று இந்த நாளில் எழுதினாலும், இதெல்லாம் பொதுவாக மனுஷ்ய ஸமுஹம் முழுதுமே பண்ணும் பாபத்துக்காக பகவான் தருகிற தண்டனைதான் என்று சாஸ்திரம் சொல்லும். தண்டனையாகப் பெற்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டேதான் அந்தப் பாபத்தை நாம் தீர்க்க வேண்டும் என்றில்லை. இம்மாதிரி ஸமயங்களில் நாம் பண்ணுகிற மனப்பூர்வமான கஷ்ட நிவாரணத் தொண்டாலும் பாபத்தில் பாக்கியிருப்பதைப் போக்கிக் கொண்டு

*இம்மாதிரிப் பெரிய உத்பாதங்களில் ஸ்ரீ பெரியவர்களின் திருஉளப்படி காஞ்சி ஸ்ரீமடம் ஆற்றி வந்துள்ள அரும்பணிகள் அனந்தம். 1924-லேயே காவிரி வெள்ளம் ஏற்பட்டபோது கஷ்ட நிவாரணப் பணியில் நமது மடம் தான் முன் நின்றது. 1961-ல் ஏற்பட்ட காவிரி வெள்ளத்தின்போது மடம் அற்புதப் பணி புரிந்தது மட்டுமின்றி, இப்பணியில் உதவிய மற்ற ஸ்தாபனங்களுக்கு ஆசி வழங்கிய ஆசாரியர்கள், இதிலே பங்குகொண்ட தி.க., தி.மு.க-வையும் குறிப்பிட்டு நன்றியும் பாராட்டும் தெரிவித்தார்கள். பாலி பூகம்பத் திலும் 'உடுக்கை இழந்தவன் கை'யாக உடனுக்குடன் ஸ்ரீமடத்தின் உதவியை அளித்திருக்கிறார்கள்.

விடலாம். இப்படித் தொண்டு செய்யாமல் கருங்கல் மாதிரி இருந்தால் அதுவே ஒரு பாபம். இன்றைக்கு ஜன ஸமுஹத்தின் பிரதிநிதியாக இன்னொருத்தன் வாங்கிக் கொண்ட தண்டனை, கல் மாதிரி இருக்கிற நமக்கே நாளைக்கு வரும்!

ஒருத்தனுடைய கஷ்டத்தில் இப்படி இன்னொருத்தனுக்கு டெஸ்ட் இருக்கிறது. அதிலே பாஸ் பண்ணினால் ப்ரைஸ் (Prize) கிடைக்கும். சில பேர் ரொம்பவும் பரிதாபகரமாக, கேட்பார் யாருமின்றி அனாதையாகச் சாவதிலேயே மற்றவர்களுக்கு ஒரு பரீட்சை வைக்கிறான் பகவான். 'இவர்கள் தன்னால் படைக்கப்பட்ட அந்த அற்புதமான சரீர மெஷினை அதற்குள்ள மரியாதை கொடுத்து, ஸம்ஸ்காரம் பண்ணித் தன்னிடம் சேர்க்கிறார்களா?' என்று பரமேச்வரன் பார்க்கிறான். பரீட்சைக்குப் பரிசு என்னவென்றால் பரதேவதையின் கடாசும்!

அநாத ப்ரேத ஸம்ஸ்காராத்
அச்வமேத பலம் லபேத்

என்கிறபோது, ஓர் அனாதைப் பிரேதத்துக்கு ஸம்ஸ்காரம் பண்ணுவிக்கிறவனுக்கு ஈசுவரன் ஓர் அச்வமேதம் பண்ணினால் எவ்வளவு புண்யமோ அவ்வளவு புண்யத்தை ப்ரைஸாகக் கொடுத்து விடுகிறார் என்று நேர் அர்த்தமானாலும், இந்த அச்வமேதமே அம்பாளுக்கு ஆராதனை என்று 'த்ரிசதி' சொல்லுவதால் அவளுடைய பரமக் கிருபையே பலனாகக் கிடைக்கிறது என்றும் அர்த்தமாகிறது.

நமக்கு வேண்டிய பெரிய ப்ரைஸ் ஸாக்ஷாத் அம்பாளின் அனுக்ரஹம்தான். அச்வமேத புண்ய பலனாக தேவலோகத்துக்கோ பிரம்மலோகத்துக்கோ போய் நமக்கு ஒன்றும் ஆக வேண்டாம். அங்கெல்லாம் போனாலும் புண்யம் தீர்ந்த பின் - ரூபாய் செலவழிகிற மாதிரி, செலவழிந்த பின் - பூலோகத்துக்குத் திரும்பி வந்துதான் ஆக வேண்டும். ஆனால் அம்பாளின் சரணாரவிந்தங்களுக்குப் போனோமானால் திரும்பவே வேண்டாம். நித்யானந்தம் என்ற சாச்வத ஸௌக்யம் அது தான்.

அந்த அம்பாள் எப்படி இருக்கிறாள்? 'த்ரிசதி' வாக்கியப்படி

‘ஹயமேத ஸமர்ச்சிதா’வாக இருக்கிறாள். அதாவது அச்வமேதம் செய்தால் அதையே தனக்குப் பெரிய ஆராதனையாக எடுத்துக் கொண்டு அனுக்ரஹம் பண்ணுகிறவளாக இருக்கிறாள். நமக்குத்தான் ஸுலபமான அச்வமேதமாக அனாதைப் பிரேத ஸம்ஸ்காரம் இருக்கிறதே! இதனால் கிடைக்கிற பலனை அம்பாளின் அனுக்ரஹமாக எக்ஸ்சேஞ்ச் பண்ணிக் கொண்டால், அது ஒருநாளும் செலவழியாத புண்யக் கரன்ஸியாக அக்ஷயமாக இருந்து கொண்டு நம்மை இந்த லோகத்துக்கு மறுபடியும் அனுப்பாமல் காப்பாற்றும். இன்னொருத்தனுக்குச் செய்கிற மரண ஸம்ஸ்காரமே நம்மை ஜனன-மரணங்களிலிருந்து விடுவிக்கக் கை கொடுக்கும்.

ஆனதால், அனாதைப் பிரேத ஸம்ஸ்காரத்தில் நாம் அலக்ஷயமாக இருக்கிறோமென்றால் நாம் அசடு என்று அர்த்தம். பரமாத்மா ரொம்ப ஸுலபமாக ஒரு பரீக்ஷை வைத்து அச்வமேத பலனை, அம்பாளின் ப்ரீதியை நாம் அடைவோமா என்று பார்க்கிறபோது, நாம் இதைக் கோட்டை விட்டு விட்டு நின்றால் அசடு என்றுதானே அர்த்தம்?

ஆகையால் எந்த ஜாதியானாலும் அனாதைப் பிரேதங்களைப்பற்றி நமக்குத் தெரிய வந்தால், ‘இந்தக் கைங்கர்யம் நமக்குக் கிடைத்ததே!’ என்று அதற்குரிய ஸம்ஸ்காரத்தைப் பண்ணுவித்து, ஒரு பெரிய அச்வமேத யாக பலனை அடையும் ஸந்தர்ப்பத்தைப் பிரயோஜனப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

இனிமேல், ஒரு ஹிந்துப் பிரேதத்தை ராஜாங்க ஸேவகர்கள் ஒரு சடங்குமில்லாமல் புதைத்தார்கள் என்ற அபக்யாதி நமக்கு இருக்கக் கூடாது. செத்துப் போன உடம்புக்கு என்ன முக்யம் என்றில்லாமல், இந்த ஸம்ஸ்காரமே எல்லாப் பரோபகாரத்துக்கும் அஸ்திவாரம் என்ற உணர்வோடு இதிலே அக்கறை காட்ட வேண்டும்.

‘ஹயமேத ஸமர்ச்சிதா’ என்று ‘த்ரிசதி’யில் அம்பாளுக்குப் பெயர் இருப்பதுபோல் ‘ஸஹஸ்ர நாம’த்தில் ‘வர்ணாச்ரம விதாயினீ’ என்று ஒரு பேர் இருக்கிறது. இதன்படி அந்தந்த ஜீவனின் குலதர்மப்படி அதன் சரீரம் ஸம்ஸ்காரம் ஆகும்படிச் செய்தாலே அம்பாளின் ப்ரீதிக்குப் பாத்திரமாவோம்.

ஸ்ரீமாதாவின் க்ருபையால் அவளுடைய குழந்தைகளான எல்லா ஜாதி, வர்ண, குல, ஆச்ரமங்களைச் சேர்ந்த ஜீவகோடிகள் எல்லோருக்கும் பரஸ்பரம் உண்மையான ஸஹோதர மனப் பான்மை ஏற்பட்டு அதன் மூலம் உலகத்தில் அன்பும், பொருளும், அருளும் குறையாது வளர வேண்டும்.

ஆவி பிரியும் காலத்தில்

உயிர் போன பிறகு உடம்புக்குப் பண்ண வேண்டிய கார்யத்தைச் சொன்னேன். உயிர் போகிற சமயத்தில் செய்ய வேண்டிய பணி ஒன்றும் இருக்கிறது. இதைவிட ஒரு ஜீவனுக்குச் செய்யக் கூடிய பெரிய பரோபகாரம் எதுவுமில்லை. அது என்ன?

கிருஷ்ண பரமாத்மா அர்ஜுனனிடம், 'உடம்பு போனாலும் ஆத்மா சாகிறதில்லை. அதனால் ஒரு பெரிய தர்மத்தை உத்தேசித்து நீ யுத்தம் பண்ண வேண்டிய கடமை, ஸ்வதர்மம் இருக்கிறபோது, 'பந்துமித்ரார்களைக் கொல்ல மாட்டேன்' என்று பின்வாங்குவது ஸரியில்லை' என்று உபதேசம் பண்ணினார். அந்த உபதேசம்தான் பகவத்கீதை. ஸரி, ஆத்மா செத்துப் போகவில்லை; உடம்பு போன பிறகு அது என்ன ஆகிறது? எல்லா உயிர்களும் உடனே பரமாத்மாவிடம் ஐக்கியமாகி விடுகிறதா? கிருஷ்ண பரமாத்மா அப்படிச் சொல்லவில்லை. அந்த உயிர் அதன் கர்மத்தைப் பொறுத்து இன்னோர் உடம்பில் புனர்ஜன்மம் எடுக்கிறது என்றுதான் சொல்கிறார். 'மஹா புண்யசாலிகள் ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போய்ப் புண்ய பலனை அனுபவித்துவிட்டு, அது தீர்ந்ததும் மறுபடியும் இந்த பூமியிலேயே மனுஷ்யர்களாகப் பிறக்கிறார்கள் (9.21); த்வேஷமும், க்ருரமும் கொண்ட நர அதமர்களைத் திரும்பத் திரும்ப

அஸுரப் பிறப்பெடுக்குமாறு நானே தள்ளுகிறேன்' (16.19) என்றெல்லாம் சொல்கிறார். அப்படியானால் இந்த ஜனன-மரணச் சக்கரத்திலிருந்து மீட்சியே இல்லையா? இருக்கிறது. அதையும் சொல்கிறார்.

பக்தி யோகத்தாலோ ஞான யோகத்தாலோ தன்னை உபாஸிப்பவர்களை மறுபடி இந்த லோகத்துக்குத் தள்ளாமல் பரமாத்மாவான தன்னிடமே அடக்கம் பண்ணிக் கொண்டு விடுவதாகப் பகவான் சொல்கிறார். பக்தன் ஞானியாகி விட்டால் செத்துப்போன அப்புறம்தான் பரமாத்மாவிடம் ஐக்யமாக வேண்டும் என்றில்லை. அவன் இந்த லோகத்தில் இருக்கிற மாதிரி, பிறத்தியாருக்குத் தோன்றும்போதே, மோஷத்தில் தான் இருந்து கொண்டிருப்பான். ஸகல துக்கங்களிலிருந்தும் விடுபட்ட ஸதானந்த நிலைதான் மோஷம். இப்படிப் பக்தி யோகம், ஞான யோகம், அப்யாஸம் பண்ணுவதற்குப் பகவான் அத்யாயம் அத்யாயமாக வழி சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டே போகிறார். ஆனால் இந்த மாதிரிப் பண்ணி, ஜயித்து மீளுகிறவன் எங்கேயாவது கோடியில் ஒருத்தன்தான் இருப்பான். இதையும் அவரே சொல்கிறார். 'மனுஷ்யர்களில் ஆயிரத்தில் ஒருத்தன்தான் ஸித்திக்கு முயற்சியே பண்ணுவான். அதிலும் அபூர்வமாக எவனோதான் முயற்சியில் ஜயித்து என்னை வந்தடைகிறான்' என்கிறார்! (7.3).

இப்படியானால் என்ன பண்ணுவது? எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு குறுக்கு வழி இருக்கிறதே, அந்த மாதிரி ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கு Short-cut இல்லையா?

ஒன்றே ஒன்று இருக்கிற மாதிரிப் பகவானே சொல்லியிருக்கிறார். 'ஒருத்தன் செத்துப் போகிற ஸம்யத்தில் எதை நினைத்துக்கொண்டு உடலை விடுகிறானோ, அதையே மறு ஜன்மாவில் அடைகிறான். என்னையே ஸ்மரித்துக் கொண்டு எவன் சரீரத்தை விடுகிறானோ, அவன் என்னை அடைந்து விடுகிறான்' என்று சொல்லி 'நாஸ்தி அத்ர ஸம்சய' - 'இதில் ஸந்தேஹமே இல்லை' என்று 'காரன்டி' கொடுத்திருக்கிறார்!*

‘ரொம்ப ஸுலபமான வழியாக இருக்கே; வாழ்க்கையை முழுக்க எப்படிச் குட்டிச்சவராக நடத்தினாலும் அந்திம ஸமயத்தில் மட்டும் பகவானை நினைத்துக் கொண்டால் போது மாமே! அதனாலேயே இந்த ஜனன—மரணச் சக்ரத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு விடமுடியுமாமே!’ என்று தோன்றுகிறது.

ஆனால் பகவான் இங்கே ‘பொடி’ வைத்துப் பேசுகிறார். ‘கடைசிக் காலத்தில் என்னை நினைத்துக் கொண்டு என்பதற்கு ‘அந்தகாலே மாம் ஸ்மரன்’ என்று சொன்னால் போதும். ஆனால் பகவான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. ‘அந்த காலே சமாம் ஏவ ஸ்மரன்’ என்று ஒரு ‘ச’வும் ‘ஏவ’வும் போட்டு ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி இத்தனை ஸுலபமில்லையப்பா என்று ஆக்கியிருக்கிறார்! இந்த ‘ச’வுக்கும் ‘ஏவ’வுக்கும் என்ன அர்த்தம்? ‘அந்தகாலே ‘ச’ என்றால் ‘சாகிற ஸமயத்திலும்’ என்று அர்த்தம். ‘மாம் ‘ஏவ’ என்றால் ‘என்னை’ என்று மட்டும் அர்த்தமில்லை; ‘என்னை மட்டுமே’ என்று அர்த்தம்.

அவரை மட்டுமே அந்திமத்திலும் ‘ஸ்டெடியாக ஸ்மரிக்க வேண்டும், அப்போதுதான் மோகும்.

நம் மனஸ் லகான் இல்லாத குதிரையாக ஓடுகிற ஓட்டம் நமக்குத் தெரியும். ஏதோ இந்த ஸ்ஷணம் அது அப்படியே பரமாத்மாவிலேயே தோய்ந்துவிட்டாற்போல் இருக்கும். பார்த்தால் அடுத்த ஸ்ஷணமே அது பிய்த்துக் கொண்டு ஏதாவது குப்பைத் தொட்டிக்குப் போயிருக்கும். நமக்கே ஆச்சரியமாக, தாங்க முடியாத வ்யஸனமாக இருக்கும் - அவ்வளவு நல்ல சாந்த நிலையில் இருந்தோமே; இது எப்படி அங்கேயிருந்து அறுத்துக் கொண்டு கிளம்பிற்று? என்று. இங்கிலிஷில் Fraction of a second என்கிறார்களே, அதுமாதிரி, ஒரு ஸெகண்டில் வீசம் பாகம்கூட இந்த மனஸ் ஒன்றில் நிலைத்து நிற்க மாட்டேன் என்கிறது. எனவே ‘மாம் ஏவ ஸ்மரன்’ - பகவானை மாதிரிமே நினைப்பது - என்பது ரொம்பக் கஷ்டம்தான்.

சாகத்தான் போகிறோம் என்று முதலில் தெரிய வேண்டும். அதற்கப்புறம் அதற்காகப் பயந்து நடுங்காமல், புத்தியை நன்றாகத் தெளிவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப்பட்ட தெளிவோடு, இந்த ஸ்ஷணம் உயிர் போகிறது என்றால்கூட

அந்த ஒரு கூணத்திலாவது ஐகாக்ரியத்தோடு (ஒருமுகமான சிந்தனையோடு) பகவானை மட்டுமே நினைக்க வேண்டும். அப்படி ஒரே கூணத்தில் ப்ராணன் போய்விட்டால் நல்லது. பகவானை விட்டு ஸ்மரணை நகராதபோதே உயிரை விட்டு, அவனிடமே போய்ச் சேரலாம். ஆனால் இப்படி யாரும் சாகக் காணோமே! குண்டு போட்டுச் சுட்டால்கூட ஒரு ஐந்து பத்து நிமிஷத்துக்கு அப்புறம்தானே உயிர் போகிறது அத்தனை நாழி - அந்த ஐந்து, பத்து நிமிஷமும் பிராணப் பிரயாணத்தின் மஹா அவஸ்தைகளை மறந்து பகவானை ஸ்டெடியாக நினைத்துக் கொண்டு அப்படியே பிராணனை அதன் மூலத்தில் கரைக்கிறது ஸாத்யமா? 'எலெக்ட்ரிக் ஷாக்' மாதிரி அடித்து உடனே instantaneous சாவு வருகிறது என்றால், அந்த 'இன்ஸ்டண்ட்'டிஸ் பகவான் நினைவு வந்துவிட்டால் போதும். ஆனால் வர வேண்டுமே! வரா விட்டால்? பயம் வரக் கூடாதே! அல்லது, அப்படியே உணர்ச்சி மரத்துப் போய் பிரக்ஞையில்லாமலும் சாகக் கூடாதே!

உடனே பிராணன் போகாமல் எந்த கூணமும் போகலாம் என்று அது பாட்டுக்கு இழுத்துப் பறித்துக் கொண்டிருந்தால், அத்தனை நாழியும் (அது நாள் கணக்கில்கூட இருக்கலாம்) பகவானையே நினைத்தாக வேண்டும்; அல்லது நினைக்கிற தற்குக்கூட அவகாசம் தராத விதத்தில் மஹாப் பீதியையே துளியுண்டு நாழிகைக்குள் தருகிற விதத்தில் - எலெக்ட்ரிக் ஷாக் மாதிரி அடித்துச் சாவதானாலும், அந்த fraction of a second லும் பகவத் ஸ்மரணை பூர்ணமாக ரொம்பிக் கொண்டு வந்து நிற்க வேண்டும்.

இது தானாக, அந்த பிராணாவஸ்தை ஸமயத்தில் கைகூடுகிற விஷயமா? இல்லை. அதனாலேதான் 'அந்த காலே ச' என்று ஒரு 'ச' போட்டார். இதைப்பற்றி மேலேயும் சொல்கிறார்!

வாழ்நாள் பூராவும் ஏதாவது ஒன்றில் நம் மனஸ் அழுத்தமாக, ஆழமாக ஈடுபட்டிருந்தால்தான் அந்த விஷயமே பிராணன் போகிற ஸமயத்திலும் கிளம்பி வந்து நம் மனஸ் முழுவதையும் ரொப்பி (நிரப்பி) வியாபித்துக் கொள்ளும். நாம் அதை நினைக்கிறோம் என்பதில்லை. அதுவே முட்டிக் கொண்டு வந்து தன்னை நினைக்கும்படியாகப் பண்ணும்.

இப்போது ஸைகாலஜியில் சொல்கிறார்கள், நமக்கே தெரியாமல் நாம் எப்பொழுதோ ஆழமாக, அழுத்தமாக நினைத்த விஷயங்கள்தான் தாமாக மனஸின் மேல்மட்டத்துக்கு எழும்பி வருகிறது என்கிறார்கள். குறிப்பாக, வெளி வியாபாரமில்லாமல் தூங்குகிறபோது, இம்மாதிரிப் பழைய ஸ்டாக் கிளம்பி வந்து ஸ்வப்னமாகிறது என்கிறார்கள். தூக்கம் தான் என்றில்லை. கார்யமில்லாமல் இருக்கிற போதுகளிலெல்லாம், ஒரு த்யானம் என்று உட்கார்ந்தால்கூட, ஜலத்துக்கடியே கையினால் அழுத்தி வைக்கிற கார்ட், கையை எடுத்தவுடன் மேலே கிரீரென்று வருகிறமாதிரி, உள் நினைப்புகள் மேலே வந்து நம்மைப் பிடித்துக் கொள்கின்றன.

சாஸ்திரங்களிலும் பூர்வ வாஸனை என்று இதுகளைச் சொல்லி, இவற்றை அடியோடு இல்லாமல் வாஸனாக்ஷயம் பண்ணிக் கொண்டால்தான் மனஸ் பரம தெளிவாகத் தெளிந்து நின்று அதில் ஆத்ம ஜ்யோதிஸ் பளீரென்று அடிக் கும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் நாம் 'போ, போ' என்று பிடித்துத் தள்ளினாலும் அது போகுமா? போகாது. அதைப் போகப் பண்ணுவதற்கு வழி நம்மால் எவ்வளவு முடியுமோ அத்தனை பாடும்பட்டு ஸத் விஷயங்களை, ஸத்துக் களிலெல்லாம் பரம ஸத்தான - 'ஏகம் ஸத்' தான - பரமாத் மாவை நினைத்துக் கொண்டேயிருப்பதுதான். இந்த நல்ல வாஸனையை 'வா, வா' என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்து வரவழைத்து மனஸுக்குள் உட்கார்த்தி வைத்துக் கொண்டால் தான், கெட்ட வாஸனைகள் தங்களுக்கு இடமில்லை என்று ஓடிப்போகும். அமேத்யத்தை எவ்வளவு தேய்த்து அலம்பி விட்டாலும் நாற்றம் போக மாட்டேன் என்கிறது. ஒரு ஊது வத்தியை ஏற்றி வைத்து விட்டால் அது இருந்த இடம் தெரியாமல் போகிறது.

கடைசியில் நல்ல வாஸனைகளும் போக வேண்டும்; மனஸே போக வேண்டும். அதெல்லாம் ரொம்பப் பின்னாடி வருகிற நிலை!

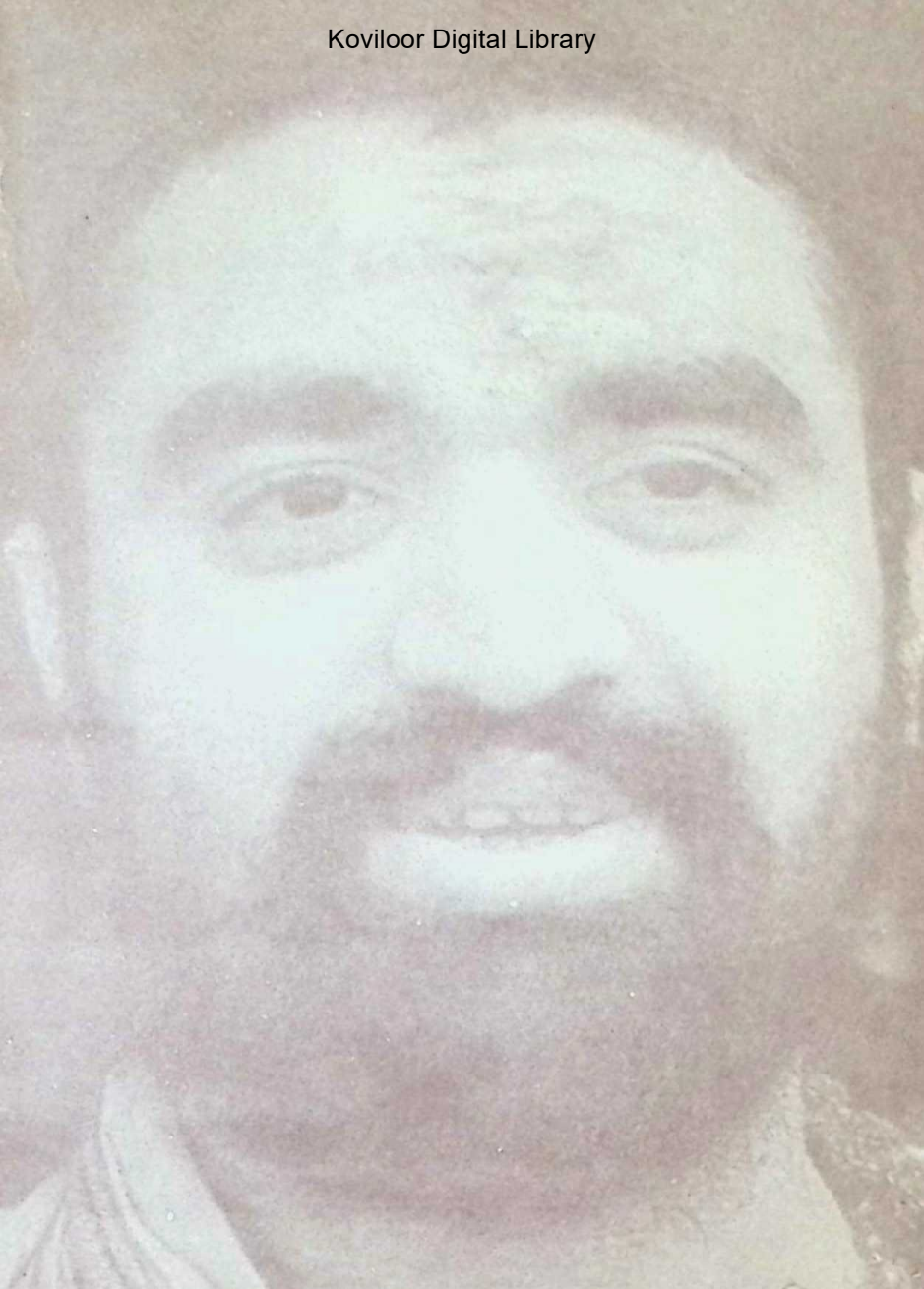

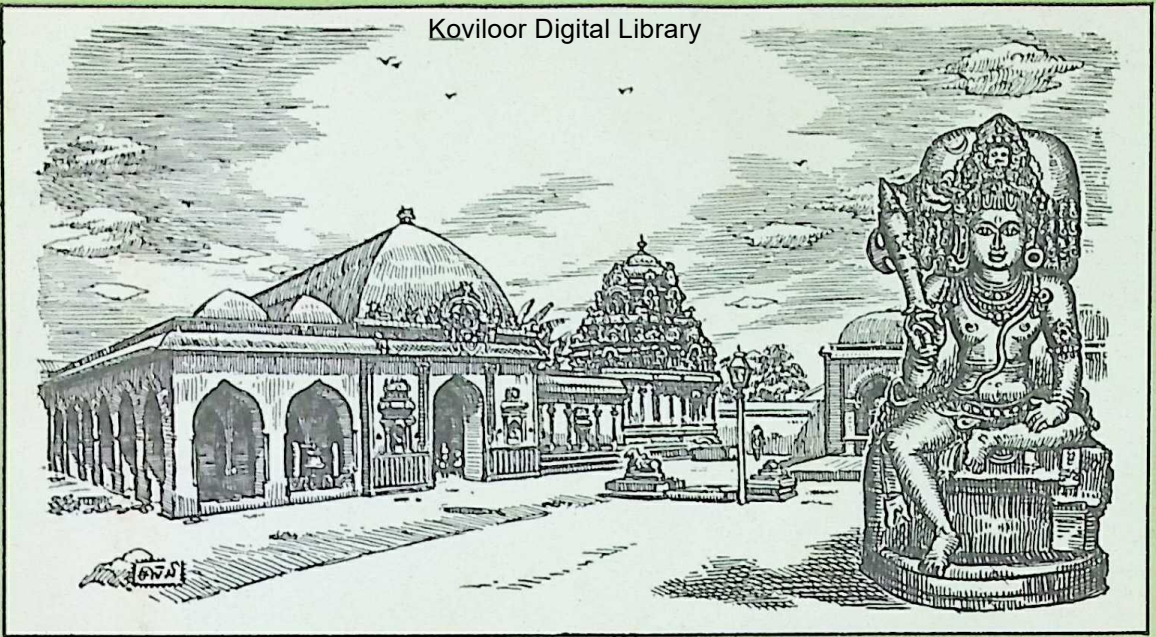
பகவத் ஸ்மரணம்

இப்போதும், எப்போதும் - இதுவரை செய்யா விட்டாலும் இப்போதிருந்தாவது - நாம் செய்ய வேண்டியது பகவத் ஸ்மரணையை அழுத்தமாக, ஆழமாக ஏற்படுத்திக் கொள்வது தான். அப்படி வாழ்நாள் பூரா, வெளியில் எத்தனை கார்யம் செய்து கொண்டிருந்தாலும், உள்ளூற ஓர் இழை பரமாத்மா விடமே சித்தம் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தால்தான் அந்திமக் காலத்தில் கன்னாபின்னா நினைப்புகள் வராமல் அவன் நினைவு மட்டும் - மாம் ஏவ என்ற மாதிரி அது மாத்திரமே - இருந்து கொண்டிருக்கும். இழுத்துப் பறித்துக் கொண்டு கிடந்தாலும் அத்தனை இழுப்பறியிலும் விடாமல் பகவத் ஸ்மரணமே இருக்கும். அல்லது அனாயாச மரணமாக, இயற்கையாக ஸம்பவிக்கும்போதும் அவனையே நினைக்கத் தோன்றி அந்த ஒரு சிலக்ஷணங்களானாலும் அதிலேயே ஐகாக்ரியத்தோடு முழுகிவிட முடியும். அல்லது திடீரென்று ஒரு புலி வந்து அடித்துப் போட்டாலோ, அல்லது கரென்ட் ஷாக் அடித்தாலோ அப்போது கூட பயமோ, அதிர்ச்சியோ இல்லாமல், பிரக்ஞை போய் விடாமல், 'டான்' என்று பகவத் ஸ்மரணம் வந்து நிற்கும்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

சேங்கனூர் (திருவாய்ப்பாடி) ஸ்ரீ சண்டேசுவரர் ஆலயம்

அருள் உரை

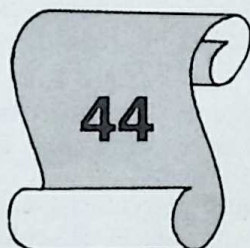
விகடன்
வெளியீடு

கருத்து மூலம் காஞ்சி காமகேசி மூலம் சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1993

பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

**பகவத்
ஸ்மரணம்**

‘ப்ராண ப்ரயாண ஸமயே கபவாத பித்தை;’ – ‘உயிரின் நெடும் பிரயாண ஸமயத்தில் கபவாத பித்தங்கள் கட்டியிழுக்கிறபோது உன்னை எப்படி நினைப்பேனோ?’ ★ என்று குலசேகரர் மாதிரிப் பெரியவர்களே பயப்படுகிறார்கள். பகவத் பாதாளம் இந்த ‘ப்ராண ப்ரயாண’ பதப்பிரயோகம் பண்ணியிருக்கிறார்.

**ப்ராண ப்ரயாண பவபீதி ஸமாகுலஸ்ய
லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ மம தேஹி கராவலம்பம்***

உயிர் கிளம்புகிற ஸமயத்தில் ஏற்படுகிற பயத்தைப் போக்க, ஸகல பயத்தையும் நிவ்ருத்தி பண்ணும் லக்ஷ்மி நரஸிம்ம மூர்த்திதான் கைப்பிடியாக (கர அவலம்பம்) வந்து ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்கிறார். இதே மாதிரி ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்கத்திலும் ப்ரயானோன்முகே மயி அநாதே’-அனாதையான நான் நெடும் பயணம்கிளம்பும்போது, அப்பா குஹனே! தயாளுவே! நீ முன்னே வந்து நிற்க வேண்டும்’ என்கிறார். இதையே அச்சடித்த மாதிரி ‘திருப்புகழி’லும் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த மஹான்கள் எப்போதும் பகவத் ஸ்மரணம் அல்லது ஆத்மானு

★ முகுந்தமாலா

* லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ கராவலம்ப ஸ்தோத்ரம்

ஸந்தானத்தில் இருந்தவர்கள். அதனால் நிஜமாக அவர்களுக்கு இந்தப் பயம் இல்லை. நம்மை உத்தேசித்து, நமக்குப் பிரார்த்திக்கக் கற்றுக் கொடுக்கத்தான் இப்படியெல்லாம் பாடி வைத்திருக்கிறார்கள்.

பெரியாழ்வார் இன்னும் கொஞ்சம் ஸ்வாதீனமாகக்கூடப் பகவானிடம் சொல்கிறார்: 'அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன்.' 'சாகிற ஸமயத்தில் உன்னை நான் நினைக்காமலும் போகலாம். அதற்காக நீ என்னை விட்டு விடாதே. இப்போது உன்னை என்னால் நினைக்க முடிகிறது. அதனால் இப்போது செய்கிற இந்த 'ஸ்மரணை'யையே அப்போதைக்கென்று 'ரிஸர்வ்' பண்ணினதாக வைத்துக் கொள்' என்கிறார்.

ஆனால் சீதா வாக்யத்தைப் பார்த்தால், இப்படி என்றைக்கோ செய்த ஸ்மரணத்தைப் பகவான் 'ரிஸர்வேஷ்'னாக நினைக்கவில்லை; கடைசிக் காலத்தில் நினைக்கத்தான் சொல்கிறார். 'ச' போட்டு 'கடைசிக் காலத்திலும்' என்கிறார். அதாவது 'வாணாள் பூராவும் என்னை நினைத்துக் கடைசியிலும் நினை' என்று இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லாமல் சொல்கிறார். மேலே இரண்டு ச்லோகம் தள்ளி, ஸ்பஷ்டமாகவே சொல்கிறார்.

தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாம் அனுஸ்மர

'ஆனபடியால் என்னை ஸர்வ காலங்களிலும், எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டே இரு' என்கிறார். இப்படி எப்போதும் நினைத்தால்தான் முடிவில் அந்த நினைவு வரும்.

ஆனாலும் அந்நிமத்தில் நினைப்பதற்கு ஏன் இந்த முக்யத்வம்? இப்படி அந்நிமத்தில் பகவானை ஸ்மரிப்பதற்கும் நான் இங்கே எடுத்துக்கொண்ட பரோபகாரம் என்ற விஷயத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

'மரணம் என்பது ஆத்மாவைக் கொஞ்சம்கூடப் பாதிப்பதில்லை. உடம்புக்குத்தான் சாவு உண்டு, ஆத்மாவுக்குக் கிடையாது. ஒரு சட்டை கிழிந்தால் அதோடு சட்டை போட்டுக் கொள்கிறவனும் அழிந்து போய் விடுகிறானா என்ன? இல்லை. ஒரு சட்டை போனால் அவன் இன்னொரு சட்

டையை எடுத்துப் போட்டுக் கொள்கிற மாதிரி ஒரு சரீரம் அழிந்து போனாலும், ஆத்மா அழியாமல் இன்னொரு சரீர்ச் சட்டைக்குள் புகுந்து கொள்கிறது' என்று பகவான் கீதையில் (2.22) சொல்லியிருக்கிறார். 'இப்படி எத்தனை சட்டைகள் கிழிந்து, கிழிந்து இன்னொன்று, அதற்கப்புறம் இன்னும் ஒன்று என்று இந்த ஆத்மா புகுந்து புகுந்து அல்லாடிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? இதற்கு ஒரு முடிவு கிடையாதா?' என்று கேட்டால், 'ஞானியாகி விட்டால் பிரம்ம நிர்வாணம் அடைந்து விட்டாம். என்னிடமே பக்தி பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் என்னை அடைந்து விடலாம். கடைசிக் காலத்தில் என்னை நினைத்துக் கொண்டே உயிரை விட்டால்கூடப் போதும். அப்புறம் இன்னொரு சட்டை போட்டுக் கொள்ள வேண்டாம்' என்கிறார்.

'சாவு ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை; சட்டை கிழிகிற மாதிரிதான்' என்று சொல்லிவிட்டு, 'சாகிற ஸமயத்தில் என்னை நினைத்தால் என்னிடமே வந்து அடுத்த ஜன்மா இல்லாமல் ஆக்கிக் கொள்ளலாம்' என்று சொன்னால், சாவு ஒரு பெரிய விஷயம் மாதிரிதானே இருக்கிறது? அந்த ஸமயத்தில் நினைப்பதற்கு என்ன இத்தனை முக்யத்வம்!

ஆத்மா என்ற மாறாத ஸ்த்யத்தின் நிலையிலிருந்து பார்க்கிறபோது சரீரமும் சாவும் துச்சம்தான்; அவை ஒன்றுமே இல்லை. ஆனால் நாம் மாறாத ஆத்மா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களாகத்தானே இருக்கிறோம்? நமக்குத் தெரிந்தது மாறிக் கொண்டே இருக்கிற இந்த மனஸும், மாறிக் கொண்டே இருக்கிற இந்த பிரபஞ்சமும் தானே? சாவு உண்டாகி அடுத்த ஜன்மா ஏற்படுகிறபோது இந்த ஜன்மாவிலே இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே நமக்கு இருந்த தொடர்புகளெல்லாம் துண்டித்துப் போய், வேறு புதுத் தொடர்புகள் உண்டாகின்றன. இதே இடத்தில், இதே குடும்பத்தில் நாம் மறுபடியும் பிறந்தால்கூட நமக்கு அது தெரியப் போவதில்லை. ஆனால் இப்படி இங்கேயேதான் பிறப்போம் என்று சொல்ல முடியாது. வேறே சூழ்நிலையில், வேறு தினுஸான மதத்தில், நாகரிகத்தில், ஸம்ப்ரதாயத்தில் போய்ப் பிறந்தாலும் பிறப்போம்.

ஆத்மா மாறாதது என்றாலும் நமக்கு அது தெரியாத விஷயம். மனஸின் ஆட்டங்கள்தான் நமக்குத் தெரிந்ததெல்

லாம். அந்த மனஸின் வளர்ச்சி - அது நல்ல வளர்ச்சியாக இருந்தாலும் ஸரி, கெட்ட வளர்ச்சியாக இருந்தாலும் ஸரி - பெரிய அளவுக்குச் சூழ்நிலையினால் உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த ஆயுஸ் பூராவும் நாம் ஒரு மாதிரிச் சூழ்நிலையில் பழகி வளர்ந்து விட்டோம். குறிப்பிட்ட ஸம்பந்தங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு விட்டோம். குறிப்பிட்ட ஸம்பந்தங்களை அனு ஸரித்து அவற்றில் ஒட்டிக் கொண்டு விட்டோம். இதெல்லாம் சாவோடு கத்தரித்துப் போகிறது என்பதைப் பார்க்கிறபோது, (சாவு ஆத்மாவைக் கொஞ்சம்கூடப் பாதிப்பதில்லை என்றாலும்), ஆத்மாவாக இருக்கத் தெரியாத நம்மை ரொம்பவும் பாதிக்கத்தானே செய்கிறது? 'அடுத்த ஜன்மாவில் எந்த மாதிரிப் பிறவி ஏற்படுமோ? எந்த மாதிரிச் சூழ்நிலையில் பிறப்போமோ?' என்று பெரிய கேள்வியாகத்தானே இருக்கிறது? 'இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ?'* என்று பெரிய பெரிய மஹான்களே பயப்பட்டிருக்கிறார்களே!

இதனால் பகவான் ஒரு ஜீவனுடைய தொடர்புகள் அடியோடு மாற இருக்கிற அந்த மரண ஸமயத்தில், 'ஐயோ, பாவம்! இந்த ஜீவன் மறுபடியும் ஜன்மா இல்லாமல் பண்ணிக் கொள்ளாமலேயே உயிரை விடுகிறது. இப்பொழுது முழுக்க வேறு தினுஸான சூழ்நிலையில் பிறந்து, 'அடியைப் பிடிபாரதபட்டா' என்று ஆத்மாபிவிருத்திக்கான கார்யத்தை இது ஆரம்பித்தாக வேண்டும். இந்த ஜன்மாவின் கர்மாதான் அடுத்த ஜன்மாவிலும் துரத்திக் கொண்டு வரும் என்பது வாஸ்தவமானாலும், அடுத்த ஜன்மாவில் சூழ்நிலை வேறு தானே? அதிலே இது பழைய கர்மாவைக் கழித்துக் கொண்டு மேலே போகுமோ அல்லது இன்னும் கெட்ட கர்மாவைப் பண்ணி வீணாகுமோ?' என்று பரம கருணையோடு நினைப்பான் போலிருக்கிறது. இப்படிப் பகவானே இரக்கப்பட்டுத் தான் ரொம்பவும் பெரிய மனஸோடு, 'ஸரி, இந்தச் சாகிற ஸமயத்தில் இது நம்மை நினைத்து விட்டும். அதுபோதும். இதற்கு, மறுபடியும் ஜன்மா இல்லாமல் நாமே எடுத்துக் கொண்டு விடலாம்' என்று பெரிய 'கன்ஸெஷன்' தந்திருக்கிறான் என்று தோன்றுகிறது.

* தாயுமானவரின் 'சித்தர்கணம்' பாடல்-4.

தெய்வ நினைப்புடன் தூக்கம்

வாழ்நாள் முழுக்க எதன் நினைப்பு ஒருத்தன் மனஸில் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறதோ, அதைப் பற்றிய சிந்தனைதான் அந்திமத்தில் வரும். இப்படி நமக்குக் கடைசியில் பகவத் ஸ்மரணம் வருமா என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஒரு பரீகை வைத்துக் கொள்ளலாம். அதாவது:

அன்றன்றைக்கும் நாம் தூங்குகிறோம் அல்லவா? இதையும் ஒரு சாவு மாதிரி என்றுதான் சாஸ்த்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. தூங்குகிறபோது கட்டை போல ஒன்றும் தெரியாமல், ஞானமே இல்லாமல்தானே கிடக்கிறோம்? இதனால்தான் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது. 'நித்யப் பிரளயம்' என்று தூக்கத்தைச் சொல்வார்கள். இப்படித் தினமும் நாம் 'சாகிற போது பகவானையே ஸ்மரித்துக் கொண்டு 'சாக' முடிகிறதா என்று அப்யாஸம் பண்ணிப் பார்க்கலாம். தூங்குகிறதற்கு முன்னால் நம் இஷ்ட தேவதையையே ஸ்மரித்துப் பார்க்க வேண்டும். அந்த நினைப்போடேயே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட வேண்டும். வேறே நினைப்பு வரக் கூடாது. சொல்லும்போது ஸூலபமாக இருக்கும். ஆனால் பண்ணிப் பார்த்தால் எத்தனை கஷ்டம் என்று தெரியும்.

காமாக்ஷியோ, நடராஜாவோ, தக்ஷிணாமூர்த்தியோ, வேங்கடரமண ஸ்வாமியோ, முருகனோ - எந்தத் தெய்வமாக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம், அந்த இஷ்ட தெய்வத்தையே அல்லது தெய்வத்துக்கு ஸமானமாக நமக்குச் சாந்தியும் ஸந்துஷ்டியும் தருகிற ஒரு குரு, அல்லது மஹானையோ வேறே நினைப்பு வராமல் ஸ்மரிப்பதென்றால், 'இதிலே என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது? மனஸுக்கு ரம்யமாகவும் ஆறுதலாகவும்

இருக்கப்பட்ட இந்த ரூபங்களை நினைப்பதில் என்ன சிரமம்?' என்றுதான் தோன்றும். ஆனால் எதனாலோ, சிறிது நேரமானால் இத்தனை நல்ல, திவ்யமான ஸ்மரணையை விட்டு விட்டு மனஸ் வேறெங்கேயாவதுதான் போய் விழும், அப்படியே கண்ணை அசக்கித் தூக்கத்தில் கொண்டு போய் விட்டு விடும். இப்படி ஏமாறாமல் பழக்கிக் கொண்டால் சாகிற ஸமயத்திலும் பகவானை விடாமல் நினைக்க முடியும் என்ற நிச்சயத்தைப் பெறலாம். எல்லாம் அப்யாஸத்தில், விடாமுயற்சியில்தான் இருக்கிறது. நம்முடைய சிரத்தையைப் பொறுத்துப் பரமாத்மாவே கை கொடுப்பார்.

மோக்ஷத்துக்குக் குறுக்கு வழி

ஆக, வாழ்நாள் பூராவும் எதிலே ரொம்பவும் ஈடுபாடு இருக்கிறதோ, அதுதான் அந்திமத்திலும் ஒருத்தனை இழுக்கும். வாழ்நாள் முழுவதும் பகவத் சிந்தனையோடு இருந்தால்தான் கடைசியிலும் அது ஸித்திக்கும். ஸரி, அது தானாகவே ஸித்தித்துவிட்டுப் போகிறது. அவன் ஜீவிய காலம் முழுவதும் ஈச்வர பக்தி பண்ணிக் கொண்டே இருந்தால், கடைசியில் இவன் படுக்கையில் விழும்போதும் தானே, 'ஆடோமாடிக்' ஆக அதே ஸ்மரணம்தான் இருக்கப் போகிறது. ஆனதால், 'ஸர்வ காலத்திலும் என்னை நினை' என்று சொன்னகிருஷ்ண பரமாத்மா 'அந்திமத்திலும் என்னை நினை' என்று ஒன்றைச் சேர்த்திருக்க வேண்டாமே? ஸர்வ கால ஸ்மரணை தானாக அந்திமத்திலும் வந்துவிட்டுப் போகிறது!

இங்கேதான் மோக்ஷத்துக்குக் கொஞ்சம் குறுக்கு வழி (short-cut) சொன்ன மாதிரி இருக்கிறது. 'ஒருத்தன் அந்திமத்தில் எதை எதை நினைத்துக் கொண்டு உடம்பை விட்டாலும் அதையே

போய் அடைகிறான்' என்று கீதையில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்
கிறார்:(8.6)

யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம் த்யஜ்யந்தே களேவரம்!
தம் தம் ஏவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவ பாவித:॥

இப்படிச் சொல்கிறபோது, வாழ்நாள் முழுக்க நினைக்காத
ஒன்றை ஒருத்தன் அந்திமத்தில் நினைத்து விட்டாலும் ஸரி,
அந்திமத்தில் நினைத்த அதையே மரணத்துக்குப்பின் அடைந்து
விடுவான் என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ள இடம் இருக்
கிறது.

வாழ்நாள் முழுவதும் நினைப்பதுதான் அந்திமத்தில்
நினைவுக்கு வரும் என்பது பொதுவாக வாஸ்தவம். ஆனால்
இப்படியில்லாமல், அஸாதாரணமாக, வாழ்நாள் பூரா நினைக்
காத ஒன்று பிராணன் போகிறபோது நினைப்புக்கு வந்து
விட்டால்? இப்படியானாலும் அந்தக் கடைசி நேரத்தில் எதை
நினைத்தானோ அதை இவனுக்கு ஸ்வாமி கொடுத்து
விடுகிறார். 'இதற்கு முன்னாடி நீ அதை நினைக்கவில்லையே!' என்று
இவனைக் கேட்பதில்லை. கீதா வாக்யத்திலிருந்து
இப்படித்தான் அர்த்தமாகிறது.

வாழ்க்கையில் அவ்வளவாகப் பக்தி பண்ணா விட்டாலும்
கூட, சாகிற ஸமயத்திலே ஈசுவர ஸ்மரணத்தோடு மூச்சை விட்
டால் போதும்; அவனை அடைந்து விடலாம் என்று கீதை
சொல்வதாக ஏற்படுகிறது. இது ரொம்ப 'ஷார்ட்-கட்'தானே?

ஆனால் வாழ்நாள் முழுக்க நினைத்ததுதானே அந்திமத்தில்
வரும்? அதெப்படி வேறு ஒரு நினைப்பு அப்போது வரும்?
இது எப்படி 'ஷார்ட்-கட்'? சும்மாவுக்காக 'ஷார்ட்-கட்' மாதிரி
பகவான் ஏமாற்றுகிறாரா?

உயிர் பிரிகிறவனுக்கு உயர் பதவி

இங்கேதான் சாகிற ஸ்திதியில் இருக்கிற ஒரு ஜீவனுக்கு மற்ற வர்கள் பண்ணுகிற பெரிய பரோபகாரம் வருகிறது; அந்த ஜீவனைப் பரமாத்மாவிடம் அனுப்பி வைக்கிற பரம உத்க்ருஷ்டமான பரோபகாரம்!

இயற்கையாக ஒருத்தனுக்கு அந்திமத்தில் ஏதாவது கன்னா பின்னா நினைப்புகளே வரலாம். ரொம்பப் பேருக்கு அப்படித் தான் வருகிறது - அல்லது ஸ்மரணையே தப்பிப் போய்விடலாம். ஆனால் இந்த மாதிரி ஸமயத்தில் பக்கத்தில் இருக்கிற வர்கள் பகவத் நாமாவையே கோஷித்துக் கொண்டிருந்தால் அது அவனை மற்ற நினைப்பிலிருந்து இழுத்துக் கொண்டே இருக்கும். ஸ்மரணை ஏதோ லவலேசம் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தால்கூட, அந்த உள் பிரக்ஞையில் ஒருவேளை ஈச்வர நாமா சுரீல் என்று ஒரு தைப்பு தைத்தாலும் தைக்கும். அவனுக்குத் தானாகப் பகவான் நினைவு வராமல், வாழ்நாள் முழுதும் நினைத்த விஷயங்கள்தான் அந்திமத்திலும் நினைவுக்கு வந்தாலும், மற்றவர்கள் இப்படி நாமோச்சாரணம் பண்ணினால் அதனாலேயே அவனுக்கு மற்ற நினைவுகள் அமுங்கிப் பகவானின் நினைப்பு ஏற்படும்படிப் பண்ணலாம்.

நாம் எங்கேயோ ஒரு பீச்சுக்குப் போகிறோம்; அல்லது ஸினிமாவுக்குப் போகிறோம். கண்டதை நினைத்துக் கொண்டு அரட்டை அடித்துக் கொண்டுதான் போகிறோம். ஆனால் போகிற வழியில் ஏதாவது ஒரு ஸத் ஸங்கத்திலிருந்து 'ஹர ஹ்ர மஹாதேவா' 'ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே' என்கிற மாதிரி ஒரு கோஷம் வந்தால் சட்டென்று நம்முடைய

கன்னா பின்னா நினைப்புப் போய், பகவந்தாமாகக் கூண காலம் மனஸுக்குள் போய் நம்மைக் கொஞ்சம் உருக்கி விடுகிறது. நாமாவுக்கு அப்படி ஒரு சக்தி இருக்கிறது. ஆனதால் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தின் முடிவிலே ஒரு ஜீவாத்மா உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டு மனஸ் நாலா திசையிலும் அலை பாய்கிறபோது, அல்லது ஸ்மரணை தப்பிக் கொண்டிருக்கிறபோது பக்கத்திலே இருக்கிறவர்கள் பகவந்தாமாவை கோஷித்துக் கொண்டிருந்தால் அது அந்த ஜீவாத்மாவை அதன் மூலமான பரமாத்மாவிடம் இழுப்பதற்கு ரொம்பவும் சக்திகரமான (effective) வழியாக இருக்கும். ஒருத்தன் எத்தனை துன்மார்க்கத்தில் போனவனாயிருந்தாலும், அந்தக் கடைசி நாழியில் இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து தப்புவதற்குப் பகவானைப் பிடித்துக் கொள்ளத் தவிக்கத்தான் செய்வான். அவனுக்குத் தானாக அந்தத் தாபம் வராவிட்டால்கூட நாம் உண்டாக்கித் தந்துவிட்டால் பிடித்துக் கொண்டு விடுவான். இப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது!

உற்றார் ஆர் உளரோ? உயிர்கொண்டு போம் பொழுது?
குற்றாலத்துறை கூத்தன் அல்லால் நமக்கு) உற்றார்

ஆர்உளரோ:★

என்ற மாதிரி, அந்த அந்திம ஸமயத்தில் எல்லாப் பந்துமித்ரர்களையும் விட்டு விட்டுப் புறப்பட்டேயாக வேண்டும் என்னும் போது அவன் ஒருத்தனே பந்து என்று எந்த ஜீவனும் புரிந்து கொள்ளத்தான் செய்யும். புரிய வைக்காமல் கர்ம வாஸனை அதை நாலா திணுவில் பிய்த்துப் பிடுங்கலாம். ஆனால் அந்த ஸமயத்தில், சுற்றியிருப்பவர்கள் பகவந்தாமாவைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால், சட்டென்று அது ஒரு லகான் போட்டு அந்தச் சாகிற ஜீவனின் நினைப்பைப் பகவானிடம் திரும்பும் படிப் பண்ணலாம். அந்த ஸமயத்திலேயே பிராணன் ஒடுங்கி விட்டால் அவனைப் பரமாத்மா எடுத்துக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். கீதையில் அவர் அப்படி வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். வாழ்நாள் முழுவதும் நினைக்கிறானா, நினைக்கவில்லையா என்பதைப் பாராட்டாமல் irrespective-ஆகக் 'கடைசி

★ அப்பர் ஸ்வாமிகள், 'திரு அங்க மாலை'

யில் எதெதை நினைத்தாலும் அதை அடைகிறான்' என்று அவர் சொல்லி விட்டதால், இந்த ஜீவன் எப்படி வாழ்க்கை நடத்தியிருந்தாலும், கடைசியில் அவரை நினைத்து விட்டதற்காக அதை அவர் எடுத்துக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். கடைசி நேரத்தில் அடியோடு நிராதரவான ஒரு ஜீவனுக்கு உண்டாகிற தாபத்தோடு, சுற்றியிருக்கிற நமக்கும் அது கடைத்தேற வேண்டுமே என்பதில் ஹ்ருதய பூர்வமான கவலை இருந்து பகவானைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு நாமாவைச் சொன்னால் அதற்குப் பலன் இராமல் போகாது!

எல்லாப் பரோபகாரங்களையும்விட உத்தமமானது ஒரு ஜீவனைப் பரமாத்மாவிடம் சேர்க்கிறதுதான். ஆகையால் நாம் செய்கிற நாம் உச்சாரணத்தால் அந்திமத்தில் ஒரு ஜீவன் பகவானை நினைக்கும்படியாகப் பண்ணி, அதனால் பகவான் அந்த ஜீவனை எடுத்துக் கொள்ளச் செய்து விட்டால் அதைப் போன்ற உபகாரம் வேறே எதுவும் இல்லை!

கடைசிக் கால ஈச்வர ஸ்மரணை ஜன்மாவை அப்படியே அழித்து விடாவிட்டால்கூடப் பரவாயில்லை. நிச்சயம் அது பாபத்தைப் பெரிய அளவுக்கு அலம்பி விட்டுவிடும். இதைப் பற்றி ஸந்தேஹமில்லை. பகவந்நாமா மனஸுக்கு உள்ளே ஊறி விடுகிறபோது பாபத்தை நிச்சயம் கழுவி விடும். ஆனதால், பகவந்நாமாவோடு கண்ணை மூடுகிறவன் ஜன்மாவே இல்லாமல் விடுபட்டு விடுகிறான் என்று வைத்துக் கொள்ளா விட்டாலும், மறுபடியும் பாப ஜன்மா எடுக்க மாட்டான்; நல்ல புண்ய ஜன்மாவாக எடுப்பான் என்பது நிச்சயம்.

புண்ய ஜன்மா என்றால், பணம், காசு, அழகு, உசந்த ஜாதி, இதுகளா? இல்லை. இந்த ஜன்மா முடிவிலே வந்த பகவத் ஸ்மரணை விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து அடுத்த ஜன்மா விலும் எப்போது பார்த்தாலும் இருக்கும்படியான சூழ்நிலையும் மனநிலையும் கொண்டதுதான் புண்ய ஜன்மா. அப்படி எடுத்து அடுத்த ஜன்மத்தோடாவது சொந்த முயற்சியினாலேயே ஸம்ஸார நிவர்த்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள ஒரு ஜீவனுக்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே அந்திம நேரத்தில் நாம் நம்மாலான ஸஹாயத்தைப் பண்ண வேண்டும்.

இந்த மஹாப் பெரிய தர்மத்தை, ஈடில்லாத உபகாரத்தை,

முதலில் சொன்னேனே, வார வழிபாடு, ஜீவாத்மக் கைங்கர்யம், மற்ற பரோபகாரங்களுக்காக ஸங்கமாகச் சேர வேண்டும் என்று, இந்த ஸங்கத்துக்காரர்கள் தவறாமல் செய்ய வேண்டும்.

செய்ய வேண்டிய பணி

தங்கள் கிராமத்தில் அல்லது பேட்டையில் ஒருத்தன் சாகிற நிலையில் இருக்கிறான் என்று தெரிந்தால் அங்கே ஸங்கத்திலிருந்து ஒருத்தரோ சிலரோ போக வேண்டும். வீட்டிலே இல்லாமல் ஆஸ்பத்திரியிலோ, ஜெயிலிலோ உயிரை விடுகிறவர்களும் உண்டு. எனவே இப்பேர்ப்பட்ட இடங்களுக்கும் தங்களை அனுமதிக்கும்படியாக அந்தந்த அதிகாரிகளிடம் பெர்மிஷன் வாங்கி வைத்திருக்க வேண்டும். அங்கே வெறும் கையோடு போகக் கூடாது. நாமம்தான் ஸர்வரோக நிவாரணி என்பது வாஸ்தவமே. அதற்கு வெளி வஸ்து ஒன்றும் வேண்டியதில்லைதான். ஆனால் ஸ்தூலமாகப் பிரஸாதம் என்று ஒன்றைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தால் அதற்கும் ஒரு தனி உத்ஸாக சக்தி உண்டுதான்; அது சாகிற ஜீவனுக்கு ஜாஸ்தி ஆறுதலாக இருக்கும். ஆனதால், முதலிலேயே கையில் சிவன் கோயில் விபூதி, பெருமாள் கோயில் துளசி 'ஸ்டாக்' வைத்திருக்க வேண்டும். அம்பாள் கோயில் குங்குமம், முருகன் அல்லது பிள்ளையார் கோயில் விபூதி என்று எது இருந்தாலும் ஸரி. சிவபரமாகவும், விஷ்ணுபரமாகவும், ஏதாவது இரண்டு கோயில் பிரஸாதம் ஸ்டாக் இருக்க வேண்டும்.

கங்கா ஜலம் ஸர்வ பாப சமனம் ஆனதால் கங்கா தீர்த்தமும் வைத்திருக்க வேண்டும். மரணமடைகிற ஜீவன் சைவ மதமோ, வைஷ்ணவ மதமோ அதைப் பொறுத்து அந்தந்தப் பிரஸாதத்தை எடுத்துப் போக வேண்டும். கங்கா தீர்த்தம் எல்லோருக்கும் பொது. அனேகச் சைவர்கள் துளசி பிரஸாதத்

தையும் ஆசேபிக்க மாட்டார்கள். இப்போதெல்லாம் வைஷ்ணவர்கள்கூட, ஈசுவரன் கோயில் ப்ரஸாதம் என்றால் விபூதி பிராஸாதம் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போகிறார்கள். ஆனால் நாம் அவரவர் அபிப்ராயத்துக்கு அனுகூலமாகத்தான் பிரஸாதத்தைத் தரவேண்டும். மரண ஸமயத்திலே ஓர் இடத்தில் போய் ஸித்தாந்தச் சண்டைகளைக் கிளப்பக்கூடாது. யாருக்கு எது ஹிதமாக இருக்குமோ, அப்படிப்பட்ட பிரஸாதமாக எடுத்துப் போக வேண்டும்.

விபூதிப் பிரஸாதம் என்பது சிவன் கோயிலில் இருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கோ, அல்லது தனிக் கோயிலில் இருக்கிற பிள்ளையாருக்கோ, ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமிக்கோ அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட விபூதியாக இருக்க வேண்டும். ஸாக்ஷாத் பராசக்தியான அம்பாள் பாதத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட தீர்த்தமும் கங்கா ஜலத்துடனோ, கங்கா ஜலம் கிடைக்கா விட்டால் அதற்குப் பதிலாகவோ வைத்திருந்து, மரிக்கிறவனுக்குக் கொடுக்கலாம். இதே போல் விஷ்ணு பரமாக, பெருமானுக்கு அர்ச்சனை செய்த துளஸியைக் கொண்டு உலர்த்தி ஸ்டாக் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பெருமாள் பாதத்தில் அபிஷேகமான தீர்த்தமும் கொடுக்கலாம். கங்கை கிடைக்கா விட்டால், அதற்கு பதில் வைஷ்ணவர்களுக்குப் பெருமாள் பாத தீர்த்தம் தர வேண்டும். பெருமானுக்கு நித்யப் படி முழு அபிஷேகமும் இராது. திருமஞ்சனம் என்று சில நாட்களில்தான் செய்வார்கள். அதனால் மூர்த்தியின் பாதத்தில் மட்டும் அபிஷேகம் பண்ணுவித்து அந்தத் தீர்த்தத்தை வாங்கி ஸ்டாக் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். எதற்கும் கங்கை கை வசம் இருப்பது நல்லது.

சாவு என்றால் எவனுக்கும் பயம்தான். ஆயுள் முழுக்க நாஸ்திகனாக இருந்தவன்கூட அந்திமக் காலத்தில் ஏதோ ஒரு பெரிய சக்தியின் கையில் தானிருக்கிறோம் என்று கொஞ்சமாவது தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்க மாட்டான். அந்த நேரத்திலே பயத்தைப் போக்க அந்தச் சக்திதான் கதி என்ற எண்ணம் எவனுக்கும் வராமல் இருக்காது. எவனுமே ஈசுவரத் தியானத் தோடுதான் சாகவிரும்புவான் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனதால், நாம் அவனுக்கு உபகரிப்பதை அவன் நிச்சயம் ஏற்றுக் கொள்வான். அவனுடைய பந்துக்களும் இந்தக் கைங்

கர்யத்தை வரவேற்பார்கள். சில கிழம் கட்டைகள் போகாதா என்று இருக்கும்போது, வைத்யம் பார்க்கிறோம் என்று நாம், போனால் ஒருக்கால் பந்துக்கள் அசட்டை பண்ணக் கூடும்! ஆனால் 'புறப்பாடு' நன்றாக நடப்பதற்கே நாம் உபகாரம் பண்ணுகிறோம் என்றால் எவரும் ஆசேஷிக்க மாட்டார்கள்.

அதிலும் நாம் அவர்களுக்கு எந்தச் செலவும் சிரமமும் வைக்காததால் நிச்சயம் ஆசேஷிக்க மாட்டார்கள். ஆனதால் நாம் இப்படிப்பட்ட தொண்டு செய்கிறோம் என்று தெரிந்து விட்டால், அவர்களே நம்மைக் கூப்பிடுவார்கள். கூப்பிடா விட்டாலும் நாம் போக வேண்டும். அவர்கள் கடும் நாஸ்திகர்களாக இருந்து ஆசேஷித்தால் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்லிப் பார்க்கலாம். அப்படியும் கேட்கா விட்டால் திரும்பி விடலாம். ஆனால் அப்போதுகூடக் கோபம் இல்லாமல், சாகிற ஜீவனுக்காக பிரார்த்தனையை நமக்குள் செய்து கொள்ள வேண்டும். மொத்தத்தில் மான, அவமானம் பார்க்காமல் நம்மால் முடிந்த தொண்டைச் செய்யப் பாடுபட வேண்டும். மான அவமானம் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டால் அது தொண்டே இல்லை.

செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால், பிராணாவஸ்தையில் இருக்கிறவர்களிடம் கோயில் பிரஸாதத்துடன் போக வேண்டும். அவர்களுக்குக் கங்கா தீர்த்தம் கொடுக்க வேண்டும். விபூதி இட வேண்டும். துளஸியை வாயில் போட வேண்டும். அவர்கள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு 'சிவ சிவ சிவ சிவ' என்றோ 'ராம ராம ராம ராம' என்றோ உரக்கச் சொல்ல வேண்டும். உரக்கச் சொல்ல வேண்டியது அவசியம். ஜீவன் காதினே அதுபட்டு மனதைத் திருப்ப வேண்டுமாதலால், உயிர் போகும் வரையில் இப்படி நாம் ஜபம் செய்வதுதான் ச்ரேஷ்டம். ஆனால் பிராணாவஸ்தையிலேயே ஒரு ஜீவன் மணிக்கணக்காக இழுத்துக் கொண்டிருந்தால் என்ன பண்ணுவது? நமக்கு மற்ற கார்யம் இருக்கத்தானே செய்யும்? அதனால், பக்கத்திலே பந்துக்களில் யாராவது ஒருத்தர் முறை போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து நாம் ஜபம் பண்ணும்படியாக ஏற்பாடு செய்துவிட்டு நாம், 'நம் கடமையைக் கொஞ்சமாவது செய்தோம்' என்று புறப்பட வேண்டும். குறைந்த பட்சம் சிவநாமாவோ, ராமநாமாவோ 1008 தடவையாவது நாம் ஒரு

ஜீவனுக்காகச் சொல்ல வேண்டும்.

இப்படிப் பல பேர் சொன்னது அந்த ஜீவனுக்குள்ளே போய் தானாக அது உள் நினைவில் பகவானை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்படியாகப் பண்ணியிருக்கும் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இது இரண்டாம் பக்ஷம்தான். நாம் கடைசிவரை இருக்க முடியாமல் வந்துவிட்டாலும்கூட, ஒரு ஜீவன் பிரிகிறபோது அங்கு பகவந்நாம சப்தம் இருக்கும்படியாக அதனுடைய பந்துக்களையாவது ஜபிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வருவதே ச்லாக்யம்.

**திவ்யஸ்மரணைக்குப் பின்
திவஸம் ஏன்?**

ஒரு ஜீவன் இருக்கும்போதும், இறக்கும்போதும், இறந்த பின்பும் செய்ய வேண்டிய தொண்டுகளை நிறையச் சொல்லிக் கொண்டே போயிருக்கிறேன். 'இறக்கும்போது நாம் செய்கிற பணியினால் அந்த ஜீவன் பகவத் ஸ்மரணையோடு உயிரை விட்டால் அது பகவானை அடைந்துவிடுமல்லவா? இதற்கப் புறம் அதற்கு இறந்த பின் செய்ய வேண்டிய ஸம்ஸ்காரம், திவஸம், திங்கள் எல்லாம் எதற்குச் செய்ய வேண்டும்?' என்று கேட்டுவிடக் கூடாது. ஏனென்றால் நமக்குத் தெரிவது அந்த ஜீவனின் அந்திம காலத்தில் அது பகவானை நினைக்கும்படியான முயற்சியை நாம் பண்ணுகிறோம் என்பதுதான். அந்த முயற்சி எவ்வளவு பலித்தது என்பது நமக்குத் தீர்மானமாகத் தெரியாதது. நாம் கங்கா தீர்த்தம், விபூதி, துளசி கொடுத்து நாமோச்சாரணம் பண்ணுவதை அந்த ஜீவன் எந்த அளவுக்கு மனஸுக்குள் வாங்கிக் கொண்டது என்பது நமக்குத் தெரியாது. அது பகவத் ஸ்மரணையோடுதான் உயிரை விட்டதா என்பது நமக்குத் தெரியாத விஷயம். ஆனதால், அது பகவானிடம்தான் போய் விட்டது என்று நாமாகத் தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டு, அபரகார்யம், ச்ரர்த்தம் முதலானவை

களை நிறுத்தி விடக்கூடாது.

ஏகப்பட்டதாகப் பரோபகாரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போயிருக்கிறேன். பொதுவாகப் பரோபகாரம் என்றே நினைக்காத சில விஷயங்களைக்கூட இந்தப் பெரிய 'லிஸ்ட்' டில் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

இம்மாதிரி இன்னொன்று; அவனவனும் தன் உடம்பையும் புத்தியையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்வதே பெரிய பரோபகாரம்தான். தூர்ப்பழக்கங்களால் ஒருத்தன் வியாதியை ஸம்பாதித்துக் கொள்கிறான் என்றால், அப்புறம் அவனால் எப்படிப் பரோபகாரம் பண்ண முடியும்? இது மட்டுமில்லை. இவனுடைய வியாதி பிறத்தியாருக்குப் பரவக் கூடும். அதனால் நம் அஜாக்ரதையால், தூர்ப்பழக்கத்தால் வியாதியை வரவழைத்துக் கொள்கிறபோது பர அபகாரமும் பண்ணி விடுகிறோம். நம்மை மீறி வந்தால் அது வேறே விஷயம்.

இந்தக் காலத்தில் எல்லோரும் நோயும் நொடியுமாக அவஸ்தைப்படுகிற மாதிரி, நாற்பது, ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முந்தியெல்லாம் இல்லை. காரணம் என்னவென்றால் இப்போது அனேகருக்கு மனஸில் நெறியில்லாமல் இருப்பதும், அனேக துராசாரங்கள் வந்திருப்பதும் தான். 'சாஸ்த்ராய ச ஸுகாய ச' என்பார்கள் - அதாவது சாஸ்த்ர பிரகாரம் நெறியோடு, ஆசாரத்தோடு இருப்பதுதான் ஸௌக்யமாக, ஆரோக்யமாக இருக்கவும் உதவுவது என்று அர்த்தம். இப்போது எச்சில் தீண்டல் பார்க்காததாலேயே அனேக வியாதிகள், தொத்து நோய்கள் பரவிக் கொண்டு வருகின்றன. இப்படி வியாதிக்குக் காரணமாயிருக்கிற அனாசாரத்தை ஃபாஷன் என்ற பெயரில் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்!

சரீர வியாதிதான் தொத்துகிறது என்றில்லை. எண்ணங்களும் பிறத்தியாரைப் பாதிக்கவே செய்கின்றன. இப்போது ஸயன்ஸில்கூடச் சொல்கிறார்கள். 'மூளை எண்ணங்களாக வேலை செய்வதுகூட எலெக்ட்ரிக் கரண்ட்தான்; சிந்தனா சக்திக்குப் (thought-power) பிறரையும் பாதிக்கிற தன்மை இருக்கிறது' என்று. அதனால் நாம் சரீரத்தையும், புத்தியையும் சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டிருப்பதாலும் பிறரின் தேக மன

ஆரோக்யங்களுக்கு உபகாரம் பண்ணியவர்களாக (அபகாரம் பண்ணாதவர்களாகவாவது) ஆகிறோம்.

நேராக மூளையைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்கிறேன் என்று உட்காருவதைவிட, நான் சொன்ன அனேக தினுஸான பரோபகாரங்களை - எல்லாவற்றையுமோ, சிலவற்றையோ நிறையச் செய்து கொண்டிருந்தாலே, தானாகச் சித்தம் சுத்தமாகி விடும்.

பரோபகாரம் சித்த சுத்திக்கு உதவ வேண்டுமானால் அதற்கு உயிர்நிலை அஹங்காரம் என்பது லவலேசம்கூட இல்லாமல் தொண்டு செய்வதுதான். 'நாம் பெரியவர்: உபகாரம் பண்ணுகிறோம்' என்ற நினைப்பை தலையெடுக்கவே விடக் கூடாது. கொஞ்சம் அப்படி நினைத்தாலும் அது உபகாரம் பண்ணுவதன் பலனை - சித்த சுத்தியைச் சாப்பிட்டு ஏப்பம் விட்டுவிடும். இரண்டாவது, (அதிலேயே இதுவும் அடக்கம் தான்) ப்ரதி பிரயோஜனத்தைத் துளிக்கூட எதிர்பார்க்கக் கூடாது. உபகாரம் செய்வதால் நமக்கு ஸித்திக்கிற சித்த சுத்தியேதான் பெரிய பிரயோஜனம்.

அவரவரும் தம் நிலையில் தம் வருமானம், குணம் சரீரவசதி, ஆற்றல் இவற்றுக்கு ஏற்றபடி எவ்விதங்களில் பரோபகாரம் செய்ய முடியுமோ அப்படியெல்லாம் செய்ய வேண்டும். உடம்பிலே எந்த அவயவத்துக்குத் துன்பம் வந்தாலும் கண் அழுகிறது அல்லவா? அதைப்போல், உலகத்தில் எங்கே, யாருக்குத் துன்பம் உண்டானாலும் நாம் மனம் கசிந்து, ஒவ்வொருவரும் நம்மாலான உதவியைச் செய்ய வேண்டியது நம் கடமை. இதில் பெருமைக்காகச் செய்வது எதுவும் இல்லை. பிறத்தியாரின் வற்புறுத்தலுக்காகவும் செய்ய வேண்டியது இல்லை. லோகம் முழுக்க பகவத் ஸ்வரூபம் என்று மனசில் வாங்கிக் கொண்டால், தன்னால், ஸ்வபாவமாக, பிறர் துயரத்தை நிவ்ருத்தி செய்வதில் ஈடுபடுவோம். இதிலே நமக்குச் சிரமம் வந்தால்கூட, அது சிரமமாகவே தெரியாது. எத்தனை தியாகம் செய்தாலும் அதுவே பரமானந்தமாக இருக்கும். இப்படித் தியாகம் பண்ணுவதற்கு எல்லையே இல்லை. உபகரிக்கப்பட்டவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தவழப் பார்க்கிறோமே, அந்த ஆனந்தத்துக்கு எத்தனை தியாகமும் ஈடாகாது என்றுதான் தோன்றும்.

பணியற்ற நாள் பாழே!

தினமும் தூங்கப் போகும் முன்பு இன்று ஜன ஸமுதாயத் துக்கு நாம் ஏதாவது கைங்கர்யம் பண்ணினோமா என்று கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஈசுவரனைப் பற்றிப் 'பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே' என்று தேவாரத்தில் சொல்லி இருக்கிறது. அந்த மாதிரி நாம் பரோபகாரம் பண்ணாமலே ஒரு நாள் போயிற்று என்றால், அது நாம் பிறவா நாளே - அன்றைக்கு நாம் செத்துப் போனதற்கு ஸமம்தான் - என்று வருத்தப்பட வேண்டும். பந்துக்கள் செத்துப் போனால் நமக்கு தீட்டு என்று, ஒரு புண்ய கார்யத்துக்கும் உதவாமல் ஒதுக்கி விடுகிறார்கள். நாமே செத்த மாதிரி என்றால் இதுதான் பெரிய தீட்டு; பரோபகாரம் செய்யாத ஒரு தினத்தில் புண்யத்தின் பக்கத்திலேயே நாம் போகவில்லை, தீட்டுக்காரர்களாகி விட்டோம் - என்று feel பண்ண வேண்டும்.

நாம் எத்தனை சின்னவர்களாக இருந்தாலும் நம்மாலும் முடியக் கூடிய சின்னத் தொண்டு இல்லாமலில்லை. இப்படி அவரவரும் தனியாகவோ, ஸங்கமாகச் சேர்ந்தோ ஏதாவது பொதுநலக் கைங்கர்யம் பண்ணியே ஆக வேண்டும். தண்ணீர் இல்லாத ஊரில் ஒரு பத்துப் பேர் சேர்ந்து கிணறு வெட்டுவது; ஏதோ ஒரு பிள்ளையார் கோயில் மதில் இடிந்திருந்தால் அதை நாலு பேராகச் சேர்ந்து கட்டுவது; பூஜை நின்று போன ஒரு கிராமக் கோயிலில் ஒரு காலப் பூஜைக்காவது நாலு பேரை யாசித்து மூலதனம் சேகரித்து வைப்பது; பசுக்கள் சொறிந்து கொள்வதற்கு ஒரு கல்லேனும் நாட்டுவது; நாம் படித்த நல்ல விஷயங்களை நாலு பேருக்குச் சொல்லுவது, எழுதுவது; இரண்டு ச்லோகமாவது பாசுரமாவது நாமாவளியாவது பாடி நாலு பேர் மனஸில் பகவானைப் பற்றிய நினைப்பை உண்டாக்குவது; குப்பை கூளங்களைப் பெருக்குவது - இந்த மாதிரி ஏதாவது தொண்டு அன்றன்றும் செய்ய வேண்டும்.

ஓசைப்படாமல் செய்ய வேண்டும் என்பது முக்யம்.

குடும்பக் கடமைகளை விட்டுவிட்டு ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்று கிளம்ப வேண்டியதில்லை. அதையும் விடாமலே, இதுவும் கடமை என்ற உணர்வோடு சேர்த்துக் கொண்டு செய்ய வேண்டும்.

இதுவே வேத தர்மம்

மேல்நாடுகளில் பெரிதாக ஸ்தாபன ரீதியில் Institutionalise செய்து பரோபகாரப் பணிகள் செய்கிறார்கள். இப்படித் தனி ஸ்தாபனங்கள் இல்லாமலே தனி மனிதர்களாகவும், ஸங்கமாகவும் பொதுநலப் பணி புரிவது நமது வைதிக தர்மத்துக்கு ஆதாரமான ஓர் அம்சமாக ஆதியிலிருந்து இருந்து வந்திருக்கிறது.

'இன்ஸ்டிடியூஷனலைஸ்' செய்யாமல் தன்னியல்பாக நம் வாழ் முறையிலேயே, கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஒட்டிக் கொண்டு பரோபகாரம் நடைபெறுவதில் ஓர் உத்தமமான அம்சம் என்ன என்றால் இங்கேதான் அஹங்காரம் தலை தூக்கவே இடமில்லாமலிருக்கிறது. 'இன்ஸ்டிடியூஷன்' என்றால் Office bearers (அதில் பதவி வகிப்பவர்கள்) எலெக்ஷன், போட்டா போட்டி, பப்ளிஸிடி எல்லாமும் வந்துதான் சேரும். அதனால்தான் நான் ஸங்கமாகச் செய்ய வேண்டிய அனேகப் பணிகளைச் சொல்கிறபோதுகூட, இதற்காகத் தனி ஆர்கனைஸேஷனும் Office bearers-ம் வேண்டாம். ஏற்கெனவே இருக்கிற வார வழிபாட்டுக் கழகம், பாவைக் கமிட்டி, பஜனைக் கோஷ்டி, ஸத் ஸங்கம் ஏதாவது ஒன்றின் மேற்பார்வையிலும் பொறுப்பிலும் இந்தப் பணிகளையும் கொண்டுவந்து விடுங்கள் என்கிறேன்.

ரொம்பப் பெரிசாகத் திட்டம் போட வேண்டாம். அவசி

யத்துக்கு அதிகமாக வசூல் பண்ண வேண்டாம் என்றெல்லாம் நான் எச்சரிப்பதற்கும் காரணம், இப்படிப் பெரிசாகக் கால் வைத்தால் முதலில் இதைச் செய்யும் நம் ஸ்தாபனத்துக்கு பப்ளிஸிடி தேட வேண்டி வரும். அது அப்படியே வழுக்கி விட்டு ஸ்தாபனத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற நமக்கும் Self Publicity தேடிக் கொள்கிற சபலத்தில் கொண்டு விடும். ஆண்டு விழா வில் நாம் வரவேற்பு சொல்ல மாட்டோமா, வந்தனோபசாரம் சொல்ல மாட்டோமா, வருகிற முக்கியஸ்தர்களுக்கு மாலையா வது போட மாட்டோமா, ஃபோட்டோவிலாவது தெரியும் படி நிற்க மாட்டோமா என்று இப்படியெல்லாம் மனஸை அலையச் செய்யும். அதாவது, அஹங்காரத்தை அழித்துக் கொள்ளவே ஏற்பட்ட பொதுத்தொண்டு, நேர்மாறாக அஹங்காரத்தை விருத்தி செய்கிறதாக விபரீத ரூபம் எடுத்துவிடும்.

தான் இருக்கிற இடமே தெரியாமல், தன் காரியம் மட்டுமே தெரிவதுதான் தொண்டின் லக்ஷணம். இதனால்தான் தர்மே ஸ்ரீதிரி கீர்த்தநாத் என்று சொல்கிறது. அதாவது, பாபம் பண்ணி விட்டேன் என்று ஒருத்தன் வெளியில் சொன்னாலே எப்படி அவனுடைய பாபம் நசித்து விடுமோ, அப்படி 'தர்மம் பண்ணுகிறேன்' என்று தண்டோரா போட்டுக் கொண்டால் அதனால் ஒருத்தனுக்குக் கிடைக்கிற புண்யமும் நசித்து விடுமாம்! ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் subtle ஆக (நுட்பம் மிக்கதாக) 'தர்ம த்வஜன்' என்பார்கள். தர்ம த்வஜன் என்றால் தர்மக் கொடியைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவன் என்று அர்த்தம். இது பாராட்டுகிற டைட்டில் மாதிரி தொனித் தாலும் இதற்கு உள்ளர்த்தம் 'போலி தர்மவான்' என்பதே. தன் தர்மத்தை உசத்திக் காட்டுவதாலேயே அதை இவன் போக்கிக் கொண்டுவிடுகிறான் என்பது தாத்பர்யம்.

'இன்ஸ்டிடியூஷனலைஸ்' பண்ணுவது பற்றிச் சொல்ல வந்தேன்.

மேல்நாடுகளில் orphan home (அனாதை இல்லம்) என்று தனியாக வைக்கிறார்களென்றால், நம் சாஸ்திரப்படி ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் அனாதைக்கும் அதிதிக்கும் இடமுண்டு. மேல்நாட்டுக்காரர்களின் வீட்டுக்குள் அனாதைகளோ அதிதி களோ நுழையக்கூட முடியாமல் நாய் கட்டியிருக்கும்! அவன்

வாழ்க்கையோடு, ரத்தத்தோடு அதிதி ஸத்காரமும், அனாதைப் பராமரிப்பும் ஒட்டாமல் அவைபாட்டுக்கு மெகானிகலாக ஸ்தாபன ரீதியில் நடக்கும். (எல்லாரும் இப்படி என்று நான் சொல்லவில்லை. எந்தத் தேசத்திலும் உத்தமர்கள், பரோபகாரிகள், தியாகிகள் உண்டு. அப்படியே ஸ்வயநலக்காரர்களும் உண்டு. பொதுவாகச் சொன்னேன்.) மேல்நாட்டானைக் காப்பியடித்து 'அதிதி தேவோ பவ' என்ற கொள்கையைக் கொண்ட நம் தேசத்திலும் வீட்டு வாசல்களில் 'நாய் ஜாக் ரதை!' போர்டு தொங்குவதைப் பார்த்தால் வேதனையாயிருக்கிறது. 'வா வா' என்று வழிப்போக்கர்களைக் கூப்பிட்டுப் படுக்க வைத்துக் கொள்ளவே 'திண்ணை' என்பது நம்முடைய வைதிகமான க்ருஹ சில்பத்தில் இருந்தது. இப்போது அதெல்லாம் போச்சு. இப்படியே அன்றன்றும் வைச்வதேவ பலியில் தெருவில் போகிற எவனோ பஞ்சமன் சாப்பிடக்கூட ஒரு பங்கு அன்னம் போடப்பட்டு வந்த இந்தத் தேசத்தில் இம்மாதிரி அனுஷ்டானங்களை 'ஸுப்பர்ஸ்டிஷன்' என்று தள்ளிவைத்து விட்டதும் மனஸுக்குக் கலேசமாயிருக்கிறது.

மேல்நாட்டு மோஸ்தரில் இங்கேயும் தனி மனுஷ்யனின் குடும்பம் தனக்கே என்று ஆனபிறகு, இங்கேயும் அங்கே மாதிரி ஸமுஹப் பணிகளை இன்ஸ்டிடியூஷனலைஸ் செய்வதாகவும், Welfare State என்பதாக ராஜாங்கமே அனாதையில்லம், வயஸானவர் பென்ஷன் என்றெல்லாம் நடத்துவதுமாக ஆகிவிட்டது. இன்றைய 'ஸெட் அப்' பில் இதுவுமில்லாவிட்டால் நிராதரவானவர்களின் பாடு ரொம்பவும் கஷ்டமாகத்தான் ஆகிவிடும். ஆனாலும் பூர்வத்தில் ஒவ்வொருவரும் 'வஸுதைவ குடும்பகம்' (லோகம் முழுக்க ஒரு குடும்பம்) என்ற அன்பான எண்ணத்தோடு தாங்களே ஆதரவற்றவர்களைத் தாங்கி தரித்த முறையோடு பார்த்தால் இப்போது ராஜாங்க ரீதியில் ஆய்ஸாக ஸமுஹக் காரியங்களை நடத்துவது இரண்டாம் பக்ஷம் தான்.

சுருக்கமாக வேத தர்மம் என்பது: நம்மிடத்தில் இருக்கும் படியான எல்லா சக்திகளும் ஈச்வர சக்தியில் துளித்துளிதான். இந்தச் சக்திகளை ஈச்வரனுக்கே அர்ப்பணிக்க வேண்டும். நாவினாலே அவன் நாமாவைச் சொல்வது மனஸினாலே த்யானம் பண்ணுவது சரீரத்தாலே பூஜை பண்ணுவது என்று

எல்லாம் சச்வர ஸம்பந்தமாக்க வேண்டும். பூஜை என்பதில் கர்மாவைச் செய்வதும், கடமையைச் செய்வதும் அடக்கம் தான். ஆசார்யாள் முடிவாக உபதேசித்த 'ஸோபான பஞ்ச'கத்தில் கர்மாவைப் பண்ணுவதுதான் சச்வர பூஜை என்று நிர்த்தாரணம் செய்திருக்கிறார். ஸவதர்மப்படி அவரவருக்கு ஏற்பட்ட கர்மாவோடு, ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் ஏற்பட்ட 'ஸாதாரண தர்ம'ங்களைச் சேர்ந்த ஒரு முக்யமான கர்மா இந்தப் பரோபகாரம் என்பது!

அதனால், நாக்கால் நாமா சொல்கிறதோடு ஜனங்களுக்கு நல்லதாக, மதுரமாக நாலு வார்த்தை சொல்ல வேண்டும். மனஸால் தியானம் பண்ணுவதோடு, 'லோகமெல்லாம் கேஷம மாயிருக்கணும்' என்று ஒவ்வொரு நாளும் நாலு சுண்ணமாவது அன்போடு நினைக்க வேண்டும். சரீரத்தால் பூஜை, பிரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம் செய்வதோடு கொஞ்ச நேரமாவது வெட்டியோ, கொத்தியோ, வேறு தினுஸிலோ ஒரு பொதுத் தொண்டு பண்ண வேண்டும். திரவ்யத்தையும் இப்படியே தேங்காய், பழம், புஷ்பம் வாங்குவதோடு தான தர்மத்துக்கும் கொஞ்சமாவது செலவழிக்க வேண்டும். இவற்றையும் சச்வர ப்ரீதிக்காக சச்வர பூஜையாக நினைத்தே செய்ய வேண்டும். இதுவே நம் பூர்விகர்கள் போன வழி. அதாவது தெய்வ கார்யம், ஸமூஹ கார்யம் இரண்டில் ஒன்றையும் விடாமல் பண்ண வேண்டும்.

பரோபகாரம் நம் மதத்தில் சொல்லப்படவில்லை என்ற தப்பான பிரசாரத்தை நம்பக் கூடாது. குழந்தையாக இருக்கிற போதே 'ஸுபாஷிதம்', 'நீதி சாஸ்திரம்' என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். அதிலேயே பரோபகாரத்தைப் பற்றிய அனேக போதனையிருக்கிறது. பரோபகாரார்த்தம் இதம் சரீரம் 'உலகத் தொண்டு பண்ணவே இந்த உடம்பு வாய்த்திருக்கிறது' என்று அப்போதே கற்றுக் கொடுத்து விடுவார்கள். இன்னொன்றும் சொல்வதுண்டு; பரோபகாராய ஸதாம் விபூதய 'நன்மக்களின் ஸகல சக்திகளும், உடைமைகளும் பரோபகாரத்துக்காகவே ஏற்பட்டவைதான்' என்று அர்த்தம். இதை இரண்டு விதத்தில் சொல்லி இளமனஸில் ஆழமாகப் பதிப்பிப்பார்கள். ஒன்று பிறருக்குப் பிரயோஜனமாவதற்குத்தான் மரம் பழுக்கிறது (பரோபகாரார்த்தம் பலந்தி வருஷா). பிறருக்குப்

பிரயோஜனமாவதற்குத்தான் ஆறுகள் ஜலத்தைச் சுமந்து ஓடுகின்றன (பரோபகாரார்த்தம் வஹந்தி நத்ய). பிறருக்குப் பயனாவதற்கேதான் பசுக்கள் பால் கொடுக்கின்றன (பரோபகாரார்த்தம் துக்ந்தி காவ:). அப்படியே இந்த மனுஷ்ய காயம் ஏற்பட்டிருப்பதும் பிறருக்கு உதவும் பொருட்டே (பரோபகாரார்த்தம் இதம் சரீரம்). இன்னொன்று; இப்போது சொன்னதையே இன்னும் கொஞ்சம் நயத்தோடு சொல்வது - மரம் தன் பழத்தைத் தானே சாப்பிட்டுக் கொள்வதில்லை (காதந்தி நஸ்வாது பலாநி வருக்ஷா:), ஆறு தன் ஜலத்தைத் தானே குடித்துக் கொள்வதில்லை (பிபந்தி நத்ய: ஸ்வயமேவ நாம்ப:), மேகம் தன் மழையாலுண்டாகிற பயிரைத் தானே சாப்பிடுவதில்லை (பயோதரா: ஸஸ்யமதந்தி நைவ), இதேபோல ஸஜ்ஜனங்களின் (நல்லோரின்) எல்லாத் திறமைகளும், செல்வமும் பரோபகாரத்துக்குத்தான் (பரோபகாராய ஸதாம் விபூதய:).

படிக்கிற காலத்திலேயே, 'உன்னை சாச்வதமாயிருக்கிற தேவஜாதியாக நினைத்துக் கொண்டு கல்வியையும் பொருளையும் நிறுத்தாமல் மேலே மேலே ஸம்பாதித்துக் கொண்டே போ' என்று சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு, அதே மூச்சில், அந்தச் ஸ்லோகத்திலேயே, 'தர்மம் பண்ணுவதில் மட்டும் அப்புறம் என்று ஒத்திப் போடாமல், எப்போதும் யமன் உன் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறான் என்று நினைத்து, உடனுக்குடனே பண்ணிவிடு' என்று சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

அஜராமரவத் ப்ராஜ்ஞ: வித்யாம் அர்த்தம் ச ஸாதயேத் |
க்ருஹீத இவ கேசேஷு மம்ருத்யுநா தர்மம் ஆசரேத் ||

வியாசர் பதினெட்டுப் புராணங்களையும் பண்ணி முடித்த பின் சிஷ்யர்கள் அவற்றின் ஸாராம்சத்தை ஒன்றிரண்டு ஸ்லோகங்களில், ஸுலபமாக நினைவில் வைத்துக் கொள்ளும்படியாகச் சுருக்கித் தரும்படிப் பிரார்த்தித்தார்களாம். உடனே அவர் 'ஒன்றிரண்டு ஸ்லோகம் எதற்கு? இந்தப் பதினெட்டுப் புராணம் மட்டுமின்றி மொத்தமிருக்கிற கோடிப் புஸ்தகங்களின் ஸாரத்தையும் அரை ஸ்லோகத்திலேயே சொல்கிறேன்:

‘ச்லோகார்தேந ப்ரவக்ஷ்யாமி யதுக்தம் க்ரந்த கோடிஷு I’
என்று ஒரு ச்லோகத்தின் முதல் பாதியாகச் சொல்லிவிட்டு,
மற்ற பாதியில் அந்த ஸாரமான தத்துவத்தைச் சொன்னாராம்:

‘பரோபகார: புண்யாய பாபாயா பரபீடநம் II’

இருக்கிற அத்தனை கோடி மத சாஸ்திரப் புஸ்தகங்களுக்கும்
உயிர் நிலையான தத்வம் என்னவென்றால், ‘புண்யம் ஸம்பா
திக்க வேண்டுமானால் பரோபகாரம் பண்ணு; பாபத்தை
மூட்டை கட்டிக் கொள்வதானால் மற்ற ஜீவன்களுக்குக் கஷ்டத்
தைக் கொடு’ என்பதுதான் என்று இதற்கு அர்த்தம்.

பாபம் எது என்று தெரிந்து கொண்டு அதை விலக்குவதற்
கும், புண்யம் எது என்று தெரிந்து கொண்டு அதைப் பண்ணு
வதற்குந்தான் மதம் என்பதே இருக்கிறது. இங்கே நம்
மதத்துக்கு முக்யமான மூல புருஷர்களில் முதன்மையாயிருக்
கிற வ்யாஸாசார்யாள் பரஉபகாரம்தான் புண்யம், பர
அபகாரம் தான் பாபம் என்று சொல்கிறாரென்றால், அதற்கப்
புறம் நம் மதத்தில் பரோபகாரத்துக்கு இடமுண்டா என்ற
வாதத்துக்கே இடமில்லை!

‘ஆத்மார்த்தமாக, ஒருத்தன் தனக்குப் பண்ணிக் கொள்வ
தைப் பற்றித்தான் வேத மதத்தில் நிறைய இருக்கிறது.
பிறத்தியாருக்குப் பண்ணுவதைப் பற்றி இல்லை’ என்று சில
பேர் criticise பண்ணினாலும், இப்படி இவன் ஸ்வய உபகாரம்
பண்ணிக் கொண்டு தன்னைச் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டாலன்றி
இவன் செய்கிற பரோபகாரத்துக்கு effect இருப்பதில்லை என்ப
தால்தான் தன்னுடைய spiritual power (ஆத்ம சக்தி)யைக்
கொண்டு ஒருத்தன் ‘ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பண்ணணும். அந்த
‘ஸோஷல் ஸர்வீ’ஸாலேயே இந்தப் ‘பவரை’ விருத்தி செய்து
கொள்ளணும் என்பதாக இரண்டையும் கைகோத்துக் கொண்டு,
ஒன்றால் மற்றது புஷ்டி பெறுகிற ரீதியில், நம்முடைய மதத்
திலே அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது.

வேத தர்மத்தைப் பூர்ண ஜீவசக்தியுடன் ப்ரகாசமாகத்
தூண்டிவிட்ட ஆசார்யாள் வினா-விடை ரூபத்திலே ‘ப்ரச்
னோத்தர ரத்னமாலிகா’ என்று அனுக்ரஹித்திருக்கிறார்.
அதிலே ஒரு கேள்வி:

‘கிம் மநுஜேஷு இஷ்டதமம்’

‘மனுஷ்யனாகப் பிறந்தவன் விரும்ப வேண்டியவற்றில் தலைசிறந்தது எது?’ என்பது கேள்வி.

ஸ்வ பர ஹிதாய உத்யதம் ஜந்ம என்பது இதற்குப் பதில். ‘ஸ்வஹிதம்’ - தனக்கு நன்மையானது. அதாவது ஸ்வயேயோபகாரம். இதோடு ‘பரஹிதம்’ என்கிற பரோபகாரம். இரண்டுக்காகவும் பாடுபடும் வாழ்க்கைதான் மனுஷ்யன் வேண்டத்தக்கவற்றில் உச்சியானது என்று பதில் சொல்கிறார். இங்கே ஆசார்யாள் நவீனர்களின் ‘கரிடிஸிஸ’த்துக்கு ஆணி அடித்தாற்போல் விடை சொல்லியிருக்கிறார்.

இதே க்ரந்தத்தில் இன்னோரிடத்தில் சந்திர கிரணத்துக்கு ஸமானமான மனிதர்கள் ஸஜ்ஜனங்களே என்கிறார். சந்திர கிரணம் லோகத்துக்கெல்லாம் தாப சமனம் தருகிறது. சந்திரனுக்கு இப்படி உலகத்துக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று ஆசை இருந்து, இதற்காக அது ப்ரயத்தனப்பட வேண்டும் என்று இல்லை. தன்னியல்பாகவே அது லோக ஹிதத்தை உண்டாக்குகிறது. அதேபோல, ஸஜ்ஜனங்கள் என்கிற ஸாதுக்கள் ‘ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பண்ணணும்’ என்று அரிப்புப் பட்டுக் கொண்டு, தண்டோரா போட்டுச் செய்யணும் என்றே இல்லை. அவர்கள் தங்களுடைய ‘நேச்சர்’படி இருப்பதே, நடப்பதே லோகஹிதமாக, பரோபகாரமாகத்தானிருக்கும். இதையேதான் ஸஜ்ஜனங்களுக்கெல்லாம் சிகரமாகப் பரம சாந்தர்களாக, மஹாந்தர்களாக இருக்கப்பட்ட ஜீவன் முக்தர்களின் லக்ஷணமாகவும் (ஆசார்யாள்) ‘விவேக சூடாமணி’யில் சொல்கிறார். இங்கே ‘சந்திர கிரணம் மாதிரி’ என்றவர், அங்கே ‘வஸந்த காலம் மாதிரி’ என்கிறார்.

வஸந்தவத் லோகஹிதம் சரந்த:

வஸந்த காலம் போல உலக நலனைப் பண்ணியபடி உலாவுகிறார்களாம் மஹான்கள். வஸந்தம் என்று ஒன்று கண்ணுக்குத் தெரிகிறதோ? சந்திரனாவது தெரிகிறது. மஹான்கள் தங்களை இப்படிக்காட்டிக் கொள்வதுகூட இல்லை. ஆனாலும் வஸந்தம் வந்தால் தன்னால் தென்றல் ஹிதமாக,

வீசுகிறது. புஷ்ப ஜாதிகள், மல்லிகை முக்யமாக, எங்கே பார்த்தாலும் மலர்ந்து கம்மென்று வாசனை வீசுகின்றன. மா முதலான பழங்கள் குலுங்க ஆரம்பிக்கின்றன. சிசிர ருது என்கிற பின்பனிக் காலத்தில் இலையை உதிர்த்துவிட்டு நின்ற மரமெல்லாம் வஸந்தம் வந்ததும், அதற்குப் பச்சைக்கொடி காட்டுகிறது போலப் பச்சைப் பசேல் என்று தளிர் விடுகின்றன. இப்படித்தான் இந்தச் சரீரத்திலிருக்கும்போதே 'தான் பிரம்மம்' என்று தெரிந்து கொண்டுவிட்ட ஜீவன் முக்தனும் கூட unconscious ஆக (தன்னுடைய புத்தியூர்வமாக இல்லாமலே), unnoticed ஆக (தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமலே) லோக ஹிதத்தை உண்டாக்குகிறான் என்று, இப்படி இருந்து காட்டிய ஆசார்யாளே unself-conscious ஆக (தன்னைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்கிறோம் என்று நினைப்பேயில்லாமல்) சொல்லியிருக்கிறார்.

'பொதுவாகவே ஹிந்து மதத்தில் பரோபகாரம் கிடையாது. அதிலும் அந்த மதத்தில் உள்ள அத்வைதத்தில் 'லோகமே மாயை; ஆத்மாவைத் தவிரப் பிறத்தியானென்றே இல்லை' என்று சொல்லித் துளிக்கூடப் பரோபகாரப் ப்ரக்ஞைக்கு இடமேயில்லாமல் அடைத்து விட்டிருக்கிறது' என்று ஒரு Criticism இருந்தாலும், அத்வைத ஆசார்யாளோ அத்வைத ஸித்தியை அடைந்து விட்டவனும் லோக ஹிதத்துக் காகத்தான் உலகத்தில் உலாவிக் கொண்டிருக்கிறான் என்கிறார்.

பகவானும் (ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும்) ஜீவன் முக்தர்களான ஜனகாதியர்கூட 'லோக ஸங்க்ரஹ'த்துக்காகக் கார்யம் பண்ணிக் கொண்டுதானிருக்கிறார்கள் என்று (கீதையில்) சொல்கிறார். 'ஸங்க்ரஹம்' என்றால் அன்போடு வழிகாட்டி உசத்துவது. தன்னில்தானே ஸகல ஸாதனைகளுக்கும் லக்ஷ்ய ஸ்தானமாயிருந்த போதிலும், தான் பண்ண வேண்டிய ஸாதனையோ, அடைய வேண்டிய லக்ஷ்யமோ எதுவும் இல்லாத போதிலும், பகவானான தாமும் லோகத்தார் எப்படி வாழ வேண்டும் என்ற 'ஐடிய'லை அவர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுப்பதற்காகவே ஓயாமல் ஒழியாமல் கார்யங்கள் பண்ணிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார். எதுவும் ஸாதிக்க வேண்டாத பகவானும் பரோபகாரத்தை ஸாதிக்கிறார்! இதையேதான் 'ப்ரச்னோத்தர ரத்னமாலிகா'விலும் (ஆசார்யாள்),

‘கிம் ஸாத்யம்?’ - ‘ஸாதிக்கத் தக்கது என்ன?’ என்று கேட்டு, ‘பூத ஹிதம்’ - ‘உயிர்க்குலத்துக்கு நன்மை செய்வது’ என்று பதிலாகக் கொடுக்கிறார்.

‘டாப் லெவ’லில் இருப்பவனுக்கே பரோபகாரத்தைச் சொன்ன அத்வைத ஆசார்யான், ஸாதாரண மனுஷ்யனுக்கும் அந்த லெவலுக்கு ஏறுகிற வழியில் இதை அங்கமாகச் சொல்லித்தானிருக்கிறார். ‘பணம் ஸம்பாதிக்கிறாயா? ஸம்பாதித்துவிட்டுப் போ. ஆனால், அதைத் தார்மிகமாக பிரயோஜனப்படுத்தினாயானால் அதுவே உன் சித்தத்தைப் பரிசுத்தி பண்ண உதவும்.’

யல்லபஸே நிஜ கர்மோபாத்தம்
வித்தம் தேந விநோதய சித்தம்

என்று ‘பஜகோவிந்த’த்தில் சொல்கிறார். அதிலேயே ஆத்ம ஸம்பந்தமாக, பகவத் ஸம்பந்தமாக, ‘கீதையைச் சொல்லு, ஸஹஸ்ரநாமம் சொல்லு, விடாமல் லக்ஷ்மிபதியான மஹாவிஷ்ணுவைத் தியானம் பண்ணு, ஸ்த்ஸங்கத்திலேயே மனஸை ஈடுபடுத்து’ என்றெல்லாம் சொல்லிவிட்டு, முடிவாக ‘ஏழை எளிய வார்களுக்குத் தான தர்மம் பண்ணு’ என்று பரோபகாரத்தோடு முடிக்கிறார்:

கேயம் கீதா நாம ஸஹஸ்ரம்
த்யேயம் ஸ்ரீபதிரூபம் அஜஸ்ரம்ஸி
நேயம் ஸஜ்ஜன ஸங்கே சித்தம்
தேயம் தீநஜநாய ச வித்தம்॥

ஆனதால் வேத தர்மம் (லோகம், ஜீவன் எல்லாம் மாயை என்கிற அத்வைதமுங்கூட) ஜீவாத்மக் கைங்கர்யங்களை ஈச்வர ஸம்பந்தத்துடனே சேர்த்துச் சேர்த்து எல்லாரும் பண்ணியாக வேண்டுமென்று கொடுத்திருப்பதைப் புரிந்து கொண்டு அப்படியே செய்ய வேண்டும். நம் பூர்விகர்கள் போன வழி அது தான். அதிலேயே நாமும் போய் அத்வைத த்ருஷ்டியில் எல்லா உயிர்களையும் ஈச்வர ஸ்வரூபமாகப் பார்த்துத் தொண்டு செய்து ஈச்வரப் பிரஸாதத்தை அடைய வேண்டும்.

ஸர்வேஜநா: ஸுகிநோ பவந்து I
லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகிநோ பவந்து I

தன் கையே தனக்குதவி

இன்றைக்கு * ஒரே விஷயமாக இரண்டு தினுஸான அபிப்பிராயங்கள் என்னிடம் வந்தன. ஒன்று எனக்கு ஸ்தோத்ரம்: இன்னொன்று வசவு. கௌரவமாக, நாஸூக்காக வைதார்கள். வைதார்கள் என்று நான் குற்றம் சொல்லவில்லை. அவர்கள் வைததில் எனக்குப் புத்திமதி இருப்பதாகவே தெரிந்து கொள்கிறேன்.

ஸ்தோத்ரத்தைவிட வசவுதான் எப்போதுமே ஒருத்தனுக்கு நல்லது பண்ணுவது. ஸ்தோத்ரம் கர்வத்தில் கொண்டுவிட்டு ஆத்ம ஹானிக்குத்தான் வழி செய்கிறது. ஒருத்தர் வைகிற போதுதான் நமக்கு நம் தப்புத் தெரிய இடமேற்படுகிறது. அதனால் 'அதைத் திருத்திக் கொண்டு ஆத்மாவைச் சுத்தி பண்ணிக்கொள்ள வழி உண்டாகிறது. ஆகையால் நமக்கு நல்லது செய்வது யார் என்றால் நம்மை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறவனில்லை; நாம் பண்ணுகிற தப்பைச் சொல்கிறவன்தான். சொல்கிறதுண்டு: 'சிரிக்கச் சிரிக்கச் சொல்கிறவர் மற்றபேர்; அழ அழச் சொல்கிறவர் உற்றபேர்.'

ஒரே விஷயமாக இப்படி இரண்டு வித உபசாரங்களும் நான் கர்வப்படும்படி ஸ்தோத்ர உபசாரமும், எனக்குப் புத்தி வரும்படிக் கண்டன மஹா உபசாரமும் கிடைத்தன.

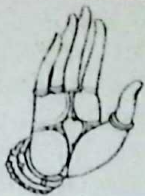
எப்பொழுதெப்பொழுதோ, எங்கெங்கேயோ நான் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பற்றிச் சொன்னதை இப்போது போட்டுக்

* 1976-ம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் ஒரு தினம்.

கொண்டிருக்கிறார்களோல்லியோ? * அதை இப்போது நான் தான் புதிதாக எழுதுகிறேனாக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டு தான் ஒருத்தர் வந்து அதற்காக என்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி விட்டுப் போனார்.

அதனால் எனக்குக் கர்வம் வந்துவிடப் போகிறதே என்று அம்பாளே அனுப்பி வைத்த மாதிரி, தம்பதியாக இரண்டுபேர் வந்து இதைப்பற்றியே வேறே தினுஸான அபிப்பிராயம் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள். அவர்களில் அகமுடையான் கொஞ்சம் எடுத்துக் கொடுத்தவுடன் பெண்டாட்டியும் சேர்ந்து கொண்டு விட்டாள். 'வசவு வசவு' என்று நான் சொன்னாலும் அவர்கள் தாபத்தை ரொம்ப அடக்கிக் கொண்டு, வார்த்தையில் கொஞ்சம்கூடப் பதட்டப்படாமல், மரியாதைக் குறைவாக ஒரு சொல்கூடச் சொல்லாமல்தான் பேசினார்கள். கோபப்பட வேண்டிய இடத்தில் துக்கப்பட்டுக் கொண்டே சொன்னார்கள். ஆனாலும் அதை வசவு என்று வைத்துக் கொண்டால்தான் எனக்கு ரோஷம் வந்து கொஞ்சம் deep ஆக என்னை நானே அலசிப் பார்த்துக் கொள்வேன் என்று தோன்றியதால், 'வசவு வசவு' என்று சொல்கிறேன்.

* 'கல்கி' இதழ்களில் அச்சமயம் வெளியாகி வந்த 'ஜீவகாருண்யம்' என்ற ஸ்ரீ பெரியவர்களின் உரைத்தொகுப்புத் தொடர் குறிப்பிடப்படுகிறது. இத் தொடர் அருள் உரை (40-44) புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள பரோபகாரம் என்பதில் அடங்கும்.

பொதுத் தொண்டும், குடும்பப் பணியும்

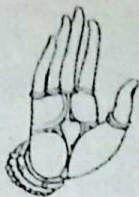
ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பற்றி நான் சொன்னதில் அவர்களுக்கு என்ன ஆக்சேபம்? ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்பதை நான் over-emphasize பண்ணி (மிகையாக அழுத்தங் கொடுத்து)ச் சொன்னதால் ஸெல்ஃப் ஸர்வீஸ் (அவனவன் தனக்குச் செய்து கொள்ள வேண்டியது), டொமஸ்டிக் ஸர்வீஸ் (குடும்பத்துக்கான பணி) ஆகியவையெல்லாம் கெட்டுப் போகும்படியாகப் பண்ணி யிருக்கிறேன் என்றுதான் ஆக்சேபம். அவர்கள் 'ஆக்சேபம்' என்று சொல்லிச் சண்டை போடாமல் அழுதுவிட்டுத்தான் போனார்களென்றாலும் இதுதான் அதற்கு அர்த்தம்.

நான் எப்பொழுது எதைச் சொன்னேனோ? (பத்திரிகை காரர்கள்) இப்பொழுது அதில் எதைப் போடுகிறார்களோ? அவனவன் தனக்குத்தானே பண்ணிக் கொள்ள வேண்டிய கார்யங்களையும், தன் வீட்டுக்குப் பண்ண வேண்டிய ட்யூட்டிகளையும் விட்டுவிட்டுப் பரோபகாரம் என்று போக வேண்டும் என்று நான் நினைத்ததேயில்லை. அப்படி நான் 'அட்வைஸ்' பண்ணவும் மாட்டேன். ஆனாலும் உபன்னியாசம் என்று செய்கிறபோது இதைப்பற்றி விசேஷமாகச் சொல்லாமலிருந்திருக்கிறேன் போலிருக்கிறது. தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் ஒருவன் செய்து கொள்வது சொந்தமாக ஏற்பட்ட ஸ்வபாவமான ஸமாசாரம். இதைப்பற்றி வெளி மனுஷ்யர்கள் விசேஷமாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. ஸமூஹம் முழுவதற்கும் நல்லதற்கானதைச் சொல்லவும், அதற்காகத் திட்டங்களைப் போட்டுக் கார்யங்கள் பண்ணவுந்தான் நாங்கள் (ஆசார்ய பீடங்கள்) ஏற்பட்டிருக்கிறோம். அதனால் ஸோஷல் ஸர்வீஸை stress பண்ணியிருப்பேன்.

இதனால் Individual (தனிநபர்), Family (குடும்பம்) இதுகளை நாங்கள் இரண்டாம் பக்ஷமாய் வைத்து விட்டோம்

என்று அர்த்தமேயில்லை. நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி யிருக்கிறேன். ஹிந்து மதம் Individual-ஐச் சுத்தி செய்கிறதற்குத் தான் முதல் இடம் கொடுக்கிறது. மற்ற மதங்கள் மாதிரி அதில் social spirit (ஸமூஹ உணர்வு) இல்லை' என்று அந்த மற்றவர்கள் கண்டனம் செய்கிறபோது, நாமும் இப்படி ஒரு மதம் இருந் தால் அது உசந்ததில்லைதான் என்று தப்பாக நினைத்துக் கொண்டு அவர்களிடம், 'அதெல்லாமில்லை, எங்கள் மதத்தில் பரோபகாரத்தைப் பற்றி எவ்வளவு இருக்கிறது பாருங்கள், அதுதான் எங்களுக்கு முக்யம்' என்று defensive-ல் (தற்காப்பில்) argue பண்ணவே வேண்டாம். ஏனென்றால், வாஸ்தவத் திலேயே ஸொஸைட்டியைவிட நம் மதத்துக்கு 'இன்டி விஜுவல்'தான் முக்கியம். அவனவனும் தன்னுடைய ஆசார அனுஷ்டானத்தால் அவனவனைச் சுத்தி செய்து கொள்வது தான் நம் மதத்துக்கே உயிர்நிலை என்பது என் அபிப்பிராயம். இன்டிவிஜுவல்களின் ஸ்வய அனுஷ்டான பலத்தினாலும், அவர்களுடைய பரிசுத்தியின் சக்தியினாலுந்தான் இந்த மதம், மற்ற எந்த மதமும் தோன்றுவதற்கும் முன்னாலிருந்து பதினா யிரம், லக்ஷம் வருஷங்களாக அந்த எல்லா மதங்களும் இதன் மேல் படையெடுத்து வந்ததையும் மீறி, இன்றைக்கு எந்த மதமுமில்லாத நாஸ்திக்யம் கரைபுரண்டு வந்தம்கூட ஸமா ளித்து ஜீவனோடு இருக்கிறது என்பதே என் அபிப்பிராயம்.

ஹிந்துக்களின் மதத்துக்கு உயிர்நிலை தனி மனுஷ்யனின் ஸ்வதர்மப்படியான சுத்த வாழ்க்கை, கிறிஸ்தவர்கள் மதத்துக்கு உயிர்நிலை பரோபகாரம்; துருக்கர்கள் மதத்துக்கு, உயிர் நிலைக் கட்டுப்பாடு என்பது என் அபிப்பிராயம். பொதுவில் ஹிந்து மதம் தவிர மற்ற எல்லா மதத்தினருமே ரொம்பவும் organised ஆக இருப்பார்கள். நமக்கு ஆர்கனைஸேஷன் போதாது; இங்கே தனி மனுஷ்ய சக்தியாலேயே மதம் ஜீவிக் கிறது.

மற்ற மதங்களுடன் வித்யாஸம்

‘ஸங்கம் சரணம் கச்சாமி’ என்பதாகப் புத்தர் பல பேர் சேர்ந்து ஆர்கனைஸேஷனாக மதத்தைக் காப்பாற்றும்படிப் பண்ணினார். கிறிஸ்டியானிடிலும் mass, congregation என்று எல்லாரும் சேர்ந்துதான் செய்கிறார்கள். மகுதியிலும் இப்படித் தான். இஸ்லாம்காரர்களுக்குள் இருக்கிற ஆர்கனைஸேஷனல் கட்டுப்பாடு சொல்லி முடியாது. ஸிக்குகள், பார்ஸிக்காரர்கள் மாதிரி எண்ணிக்கையிலே குறைச்சலாயிருக்கிறவர்களைப் பார்த்தாலோ, அங்கேதான் எண்ணிக்கைக்கு எதிர் Proportion-ல் ஆர்கனைஸேஷன், கட்டுப்பாடு இன்னும் ஜாஸ்தியாயிருக்கிறது. தங்களுடைய சின்ன ஸமூஹம் சிதறிவிடக்கூடாது என்பதாலேயே அவர்கள் ஸமய ரீதியில் ஸமூஹம் முழுவதும் பிரியாமல் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும்படி வைத்து நடத்துகிறார்கள்.

ஹிந்துமதம் தவிர மற்றவை எல்லாமே social based (ஸமூஹத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை) என்கிறபடிதான் அவற்றின் மத வழிபாடு அமைந்திருக்கிறது. தனியாக அவனவனும் meditate பண்ணுவது (தியானிப்பது) என்பது எந்த மதத்திலும் இல்லாமலில்லை. புத்தமதத்தில் குறிப்பாக இது விசேஷ ஸ்தானம் பெற்றுத்தான் இருக்கிறது. ஆனாலுங்கூட கூட்டுப்பூஜை தவிர வீட்டுப் பூஜை என்று மற்ற மதங்களில் இல்லை. எல்லோரும் சேர்ந்து கூட்டு வழிபாடு, வர்ண-ஆசிரமங்களால் ஏற்படும் தனித்தனி அனுஷ்டானமில்லாமல் எல்லோருக்கும் ஒரேவிதமான அனுஷ்டானங்கள் என்பவைதான் மற்ற மதங்களில் முக்யமாக இருக்கின்றன.

‘மற்றவர்கள் சர்ச்சில், மகுதியில், குருத்வாராவில் கூட்டு வழிபாடு பண்ணுகிறார்களென்றால் நாமும்தானே கோயிலில் சேர்ந்து உத்ஸவாதிகள் பண்ணுகிறோம்?’ என்று கேட்கலாம்.

வாதஸ்வந்தான். ஆனால் அவர்கள் மாஸ் நமாஸ் பண்ணுவது போலக் கோயில்களில் நாம் கூட்டுப் பிரார்த்தனை ஒன்றும் செய்வதில்லை என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். கோயில்கள் தான் நம் வேத பாரம்பர்யத்துக்கே backbone (முதுகெலும்பு)-ஆக இந்த நாகரிகத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதென்றாலும், கோயில் மூலமாக நமக்குக் கிடைக்கிற ஈச்வரப் பிரஸாதத்தை இன்டிவிஜுவல் அனுஷ்டானத்தால் விருத்தி பண்ணிக் கொள்ளும்படியாகவே நம் மதம் அமைந்திருக்கிறது.

நமது

**ஆலயவழிபாட்டின்
நோக்கம்**

ஆலயங்களில் ரிஷிகளின் தபஸை டெபாஸிட் மாதிரிப் போட்டு வைத்திருந்து, அதிலிருந்து நாம் எடுத்துக் கொள்வது நிஜம். மூர்த்திகளிலிருந்து தெய்வானுக்ரஹம் கிடைப்பது நிஜம். மந்த்ர பூர்வமான ஆராதனைகளால் நமக்கு ஆலயத்திலிருந்து ஆத்மார்த்தமான நன்மை நிறைய உண்டாவதும் நிஜம். இத்தனையும் இருந்தாலும் ஆலய வழிபாடும் நாம் தனிப்பட நம்மை உருப்பட வைத்துக் கொள்வதற்கு அங்கம் தானேயன்றி, community salvation-னுக்காக (ஒரு ஸமுஹம் முழுதும் மோக்ஷம் பெறுவதற்காக) அல்ல.

கோயிலில் பலபேர் சேர்ந்து பூஜைகள், உத்ஸவங்கள், கும்பாபிஷேகங்கள் செய்து, பொன்னையும் பொருளையும், கந்தம், புஷ்பம், நைவேத்யம், மேளதாளம் எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணம் பண்ணுகிறோமென்றால் இதற்குப் பர்பஸே (நோக்கமே) வேறு. இப்படிப்பட்ட 'கூட்டுப்பணிதான் மதத்தின் முடிவு என்ற அபிப்பிராயத்தில் இதைச் செய்யவில்லை. ஆனால், community thanksgiving ஆகவே இதைச் செய்கிறோம். ஈச்வரனிடமிருந்து ஸமுஹம் முழுவதும் பலவிதமான அனுக்ரஹங்கள் பெறுகிறதல்லவா? அதற்காக ஸமுஹம் முழுவதும்

சேர்ந்து அவனுக்கு நன்றி தெரிவிப்பதற்கு அடையாளமாக, நன்றிக்கும், அன்புக்கும் ஸ்தூலமான அடையாளமாக, அவன் நமக்குக் கொடுத்ததிலிருந்தே திரும்ப அவனுக்கு வஸ்திரம், நைவேத்யம் என்றெல்லாம் அர்ப்பணிப்பதுதான் நம்முடைய கூட்டு ஆலயப்பணியின் 'பர்பஸ்'.

'ஸால்வேஷ்'னுக்கு (விடுதலைக்கு) இதோடு நின்று விட்டால் போதாது. ஈசுவரனின் பரம க்ருபையில் கோயிலைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தும், அந்த மூர்த்திகளில் அப்படியே உள்ளம் சொக்கிப் பக்தி பண்ணியுமே மோகி ஸாம்ராஜ்யத்துக்கும் போனவர்கள் உண்டுதான். ஆனாலும் இங்கேயுங்கூட அது இவர்கள் இன்டிவிஜுவலாக (தம்மளவில் மட்டும்) செய்து கொண்டதுதானே? பொதுவில் ஆலயத்திலிருந்து பெறுகிற சக்தியைத் தனி வாழ்க்கையின் அனுஷ்டான சுத்தத்தால் விருத்தி செய்து கொள்வதாகவே நம் மதம் இருக்கிறது. அவனவன் இப்படிச் சுத்தமாக அனுஷ்டானம் பண்ணித் தன்னைத்தானே கடைத்தேற்றிக் கொள்வதற்கான சக்தியையும் கோயிலுக்குப் போய்ப் போய், வேண்டி வேண்டியே பெற லாம்.

ரொம்பவும் controversial-ஆன (சர்ச்சைக்கிடமான) புஸ்தகம் எழுதின ஒரு வெள்ளைக்காரர்* என்னிடம் 'உங்கள் கோயில்களில் என்ன இப்படி ஒரே சத்தமும் கூச்சலுமாயிருக்கே?' என்று கேட்டபோது நான் இதைத்தான் சொன்னேன். 'சர்ச்சில், மகுதியில், புத்தவிஹாரத்தில் silent prayer செய்கிறதுபோலக் கோயிலில் செய்யணும் என்பது முக்ய உத்தேசமில்லை; எங்களுக்கு ஏகாந்தத்தில் த்யானம்தான் முக்யம். த்யானம், congregational worship (கூடிப் பிரார்த்தனை சொல்லி வழிபடுவது) ஆகியவற்றுக்காகக் கோயில் இல்லை. ராஜா நம்மை ரக்ஷிக்கிறான் என்பதற்காக அவனுக்கு அரண்மனை, அலங்காரம், பரிவாரம், படாடோபம் எல்லாம் கொடுக்கிறோம்; வரியும் கொடுக்கிறோம் அல்லவா? அதே மாதிரி ஸர்வலோக ராஜாவாக, ஸர்வ கால ரக்ஷகனாக இருக்கப்பட்ட பகவானுக்குப் பொன்னையும் பூஷணத்தையும்

* ஆர்தர் கிஸ்லரும் அவர் எழுதிய 'Darkness at Noon' என்ற நூலும் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன.

கொடுத்து பெரிசாகக் கோயில் கட்டி வைத்து, மேளதாள விமரிசைகளோடு உத்ஸவம் செய்யவே, Community thanksgiving-ஆக (ஸமூஹ நன்றியறிவிப்பாக) collective offering-ஆக (கூடிக் காணிக்கை செலுத்துவதாக) எங்கள் ஆலய வழிபாட்டு முறை அமைந்திருக்கிறது. இங்கே அமைதியை எதிர்பார்க்க முடியாது. அமார்க்களம், ஆரவாரம், மேளதாளம், கண்டாமணி, அதிர்வேட்டு இருக்கத்தானிருக்கும். அமைதியாகத் தியானம் பண்ண அவரவர் வீட்டிலும் பூஜாக்குறமுண்டு. ஆற்றங்கரை, குளத்தங்கரை உண்டு' என்று சொன்னேன்.

இப்படிச் சொன்னதால் கோயிலில் அவரவர்களும் இரைச்சல் போட்டுக் கொண்டு, அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருப்பதற்கு லைசென்ஸ் தந்ததாக அர்த்தமில்லை. சாஸ்த்ரோக்தமாக அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓசைகளை - மணி அடிப்பது, வேத கோஷம், தேவாரம், பஜனை, மேளம், புறப்பாட்டில் வெடி இவற்றைத்தான் - நான் சொன்னது.

இந்த மாதிரி சாஸ்த்ரோக்தமான சப்தங்களுக்கே மௌன தியானத்தில் ஒருத்தனை ஈடுபடுத்துகிற அபூர்வமான சக்தி உண்டு. இம்மாதிரி சப்தங்களுக்கு நடுவிலேயே ஸன்னிதானத்தில் சிறிது கண்ணை மூடிக் கொண்டால், அல்லது தக்ஷிணா மூர்த்திக்கு எதிரே ஜபம் பண்ண உட்கார்ந்து கொண்டால், சட்டென்று ஒரு லயிப்பு உண்டாகிவிடும்.

தனி மனுஷ்யன் தன்னைத் தனக்குரிய அனுஷ்டானத்தால் சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு தன் வாழ்க்கை உதாரணத்தாலேயே மற்றவர்களுக்கும் வழிகாட்டுவதுதான் ஹிந்து மதத்தின் உயிர்நிலை. சிறு வயஸில் இதை குருகுலத்திலும் விருத்தாப்பியத்தில் ஸன்னியாசியாக ஏதாவது ஒரு மடம் அல்லது ஆச்ரமத்திலும் அப்யாஸம் பண்ணுவதுபோக, மீதம் வாழ்க்கையின் மிகப் பெரிய பாகம் இவன் க்ருஹஸ்தனாக வீட்டில்தான் இருக்க வேண்டும். இதனாலேயே நம் தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் இவனால் கிருஹத்தில் இதரர்களுக்குச் செய்யப்பட வேண்டிய கடமைகள் பற்றியும், இவனுக்குப் பத்தினி, புத்ரர் முதலான அந்த இதரர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் பற்றியும் வேறு எந்த மதத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆத்மா

பிவிருத்தி பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே ஏற்பட வேண்டியிருப்பதால் க்ருஹஸ்த தர்மம் என்று ஏகப்பட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

முரணுக்குக் காரணம்

இந்தக் கதையெல்லாம் இப்போது எதற்கு அளக்கிறேனென்றால், நான் நம் ஹிந்து தர்மப்படிப் பரோபகாரம் செய்ய வேண்டும் என்பதை emphasise பண்ணினதில் தனி ஆள், குடும்பம் இவற்றின் கார்யம் கெட்டுப் போகும்படிப் பண்ணி விட்டேன் என்று ஒரு 'கம்பளெய்ண்ட்' வந்திருக்கிறதென்றால், இதற்கு நேர்மாறாக, நம் மதத்துக்கே தனி ஆளும், அவனை உருவாக்குகிறதும் அவனால் உருவாக்கப்படுவதுமான அவனுடைய குடும்பமும்தான் அச்சாணியாயிருக்கிறதேயொழிய, பொதுப்படையான ஜன ஸமுஹமல்ல என்றும் ஒரு 'கம்பளெய்ண்ட்' இருக்கிறது என்று காட்டத்தான்! பரோபகாரத்தை விஷயமாக எடுத்துக் கொண்டபோது நான் தனி ஆளின் கடமை, குடும்பக் கடமை இவற்றை neglect பண்ணிவிட்டேன் என்கிற மாதிரியே, நம்முடைய ஸமயாசாரங்களைப்பற்றி நான் பேசுவதை மட்டும் கேட்டுவிட்டு ஸொஸைட்டியை நான் ignore பண்ணினதாகச் சண்டை போட்டவர்களும் உண்டு. சண்டை என்றால் சண்டை இல்லை, வசவு என்று நான் சொன்னதை கௌரவமான முறையிலேயே அவர்கள் பண்ணினார்கள் என்பதைப் போல, சண்டையும் மரியாதையாகத்தான் போட்டார்கள். நான்தான் அதில் இருக்கக் கூடிய நியாயம் எனக்கு நன்றாக உறைப்பதற்காகச் 'சண்டை' என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

நான் சொன்னது எல்லாவற்றையும் பேப்பர்காரர்கள் போடவில்லை என்று ஸமாதானம் சொல்லி நான் தப்பித்துக் கொள்ள ஆசைப்படவில்லை. அந்தந்த ஸமயத்தில் எந்த

விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்கிறேனோ அதில் கேட்பவர்களுக்குக் கெட்டியான பிடிமானம் உண்டாக வேண்டும் என்றே அதைக் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாக stress செய்து விடுகிறேன் என்று தோன்றுகிறது. இப்படிச் சொன்னால்கூடப் பிறத்தியாரை உத்தேசித்துத்தான் இப்படிச் செய்கிறேன் என்று காட்டி எனக்கு நல்ல பேர் கேட்கிற மாதிரி இருக்கிறது. அதனால் இப்படியெல்லாம் நியாயம் கற்பித்துக் கொள்ளாமல் எந்த ஸப்ஜெக்ட்டை எடுத்துக் கொள்கிறேனோ, அதுவே என்னைக் கொஞ்சம் இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுகிறது. அதன் பக்ஷமாகவே என் கண்ணைத் திருப்பிவிட்டு விடுகிறது என்று வேண்டுமானால் ஒப்புக்கொண்டு விடுகிறேன்.

என் விஷயம் இருக்கட்டும். இப்போது பொது விஷயத்தைப் பார்க்கலாம். வைதிக ஸமயானுஷ்டானம் என்பதைப் பார்த்தால் அது முக்யமாக தனி மனுஷ்யனைத்தான் centre-ல் வைத்திருக்கிறது. அதில் ஓர் அங்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறது தான் பரோபகார ஸமூகப் பணி. ஸமூஹத்தை நலமடையச் செய்யும்போதே அப்படிச் செய்வதாலேயே இந்தத் தனிமனுஷ்யன் ஆத்ம பரிபக்குவம் அடைவதுதான் இந்தப் பரோபகாரத்துக்கும் குறிக்கோள்.* ஸேவைக்குப் பாத்திரமாகிறவனும், அதாவது தானம் பெறுகிற தீனன், சிகித்ஸை பெறுகிற நோயாளி, வித்யாதானத்தால் பிரேயோஜனமடையும் மாணவன், இப்படியாகப் பலவித பரோபகாரங்களுக்கும் பாத்ரமாக இருக்கப்பட்டவனும் இந்த லௌகிக உபகாரங்களைப் பெற்றதோடு திருப்தி பெற்று நின்றுவிடக் கூடாது. இவனும் தன்னுடைய இந்த லௌகிகமான problem தீர்ந்தது, இதற்கான விசாரம் இனி இல்லாமல் ஆத்மா பக்கம் விச்ராந்தியாகத் திரும்புவதற்குத்தான் என்று புரிந்துகொண்டு அந்த வழியில் போக வேண்டும். வெறுமே லௌகிகத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதோடு பரோபகாரம் நின்றுவிடுமானால் அது செய்தவனுக்குத்தான் சித்த சுத்தி என்ற பெரிய லாபத்தைக் கொடுப்பதாகுமேயொழிய உபகாரம் பெற்றவனுக்குச் சாச்வதமான லாபம் தரவில்லை என்றேயாகும்.

* 40 முதல் 44 வரையுள்ள அருள் உரை புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள 'பரோபகாரம்' என்ற உரையிலேயே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நான் ஸோஷல் ஸர்வீஸ் பற்றியும் பேசியிருக்கிறேன்; தனி மனுஷ்யனின் அனுஷ்டானங்கள் பற்றியும் பேசியிருக்கிறேன். ஸோஷல் ஸர்வீஸில் அனேக லௌகிகமான உபகாரங்களைச் சொல்லியிருக்கிறேன். அன்னதானம் செய்வது, வைத்யசாலை வைப்பது, வித்யாதானம் (ஸ்கூலர் எஜுகேஷனையும் சொல்லியிருக்கிறேன்), வேலையில்லாதவர்களுக்கு உத்தியோக வசதி பண்ணித் தருவது, ஏழைகளுக்கு விவாஹத்துக்கு உதவி செய்வது என்று நான் சொன்ன அனேக விஷயங்கள் லௌகிகமானவைதான். இவை நேரே ஆத்மாபிவிருத்திக்கு உதவுகிற பணிகளல்ல.

ஆனால் ஒரு இன்டிவிஜுவலின் ஆத்மாபிவிருத்திக்காக நான் அனுஷ்டானங்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது ஜெனரலாகக் கருஹஸ்த தர்மம், ஸ்த்ரீ தர்மம் என்றெல்லாம் சொன்னாலும், லௌகிக அம்சங்களை விஸ்தாரப்படுத்திச் சொன்னது இல்லை. ஆத்மாபிவிருத்தியை அம்-ஆக (லக்ஷியமாக) வைத்தே அதற்காக ஸ்த்ரீ - புருஷர்கள் தனி வாழ்க்கையிலும் குடும்பத்திலும் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை மாத்திரந்தான் சொல்லி வந்திருக்கிறேன். மற்றபடி 'ஓர் ஏழைக்குக் காசு போடு' என்கிற மாதிரி 'உனக்குக் காசு தேடிக்கோ' என்று சொன்னதில்லை. 'சுதியில்லாத ஒரு வியாதிஸ்தனுக்குச் சிகிதையை பண்ணு' என்று சொன்ன மாதிரி, 'உனக்கோ, வீட்டு மனுஷ்யர்களுக்கோ உடம்பு ஸரியில்லா விட்டால் டாக்டரிடம் காட்டு' என்று நான் சொன்னதில்லை; 'ஏழைப்பிள்ளை ஒருத்தனுக்குப் படிப்புக் கொடு, வேலை பண்ணி வை' என்று சொல்லியிருக்கிறேனே தவிர, 'உன் பிள்ளையை நன்றாகப் படிக்கவைத்து நல்ல உத்தியோகமாக ஸம்பாதித்துக் கொடு' என்று சொன்னதில்லைதான்! 'எவனோ ஓர் ஏழையின் பெண்ணுக்குக் கன்னிகாதான ஸஹாயம் பண்ணு' என்பேனே தவிர, 'உன் பெண்ணுக்கு வரன் பார்த்துக் கல்யாணம் பண்ணு' என்பதில்லை. 'ஊருக்குக் குளம் வெட்டு' என்பேனே தவிர, 'உன் வீட்டுக்குக் குழாய் போட்டுக் கொள்' என்று சொன்னது இல்லை.

ஏன்? இந்த லௌகிக உதவிகளை இன்னொருத்தனுக்குப் பண்ணுவதே இவனுக்கு ஆத்மிகமாக உதவி பண்ணுகிறது. இவனுடைய சித்த சுத்திக்கு ஸஹாயம் செய்கிறது. ஆனால்

இதே லௌகிக விஷயங்களைத் தனக்கும் தன்னைச் சேர்ந்த குடும்பத்தவர்களுக்கும் பண்ணிக் கொள்கிறபோது அதிலே ஆத்ம ஸம்பந்தமாக எந்த லாபமும் சேராமலே போகிறது. காரணம் - தான், தன் மனுஷ்யர் என்பவர்களுக்குச் செய்வது தனக்கே பண்ணிக் கொள்ளும் உபகாரந்தான். அதாவது லௌகிகமான லாபம் இவனுக்கே கிட்டுகிறது. நிறையப் பணம் நஷ்டப்பட்டுப் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் பண்ணிப் பெரிய இடத்தில் ஒப்படைக்கிறான் என்றாலுங்கூட அதிலும் நம் பெண் நல்ல இடமாகப் போய் அடைந்தாளே என்ற ஸ்வய பாசத் திருப்தி என்ற லௌகிகமான ஸ்வய இலாபம் இருக்கத் தான் செய்கிறது. லௌகிக லாபத்தைப் பிறத்தியானுக்குக் கிட்டப் பண்ணினால் அதற்குப் பிரதியாக இவனுக்கு ஆத்ம லாபம் கிடைப்பதே நியாயம். லௌகிக லாபமே நேராக இவனுக்குக் கிடைக்கிறபோது அதற்குக் குட்டி போட்டுக் கொண்டு ஆத்மலாபமும் எப்படிக் கிடைக்கும்?

சொந்தப்பணியைச் சொல்லாததேன்?

ஆத்ம லாபத்துக்கு உதவாத விஷயம் என்பதால்தான் இதுகளைப் பற்றி நான் சொல்வதில்லை. உபதேசம் செய்கிற எவருமே சொல்வதில்லை. சொல்லாமலே அவனவனும் இவற்றைச் செய்து கொண்டதானிருக்கிறான். லோகமெல்லாம் நன்றாயிருக்கணும் என்று பிரார்த்திக்க வேண்டுமென்றுதான் யாரும் உபதேசிப்பார்களே தவிர, 'நான் நன்றாயிருக்கணும்; என் மனுஷ்யாள் நன்றாயிருக்கணும்' என்று பிரார்த்தித்துக் கொள்ளும்படிச் சொல்வதில்லையே! யாரும் சொல்லிக் கொடுக்காமல் அவனவனும் தானாகவே இப்படித் தன் நலத்தை, தன் குடும்ப நலத்தைப் பிரார்த்தித்தபடிதான் இருக்கிறான். அந்த நலம் ஆத்மாவைப் பொறுத்ததாயிருந்தால் இப்படிப்பட்ட பிரார்த்தனை நியாயமானதுதான். லௌகிக மாகவும் ஜீவனத்துக்கு அவசியமான அளவுக்கு மட்டும்

வேண்டிக் கொண்டால் தப்பில்லைதான். ஆனால் எல்லாரும் இந்த லௌகிக 'நலம்' என்பதையே ஆத்மாவுக்கு ஹானி உண்டாக்குகிற அளவுக்குப் பிரார்த்திக்கிறார்கள். பிரார்த்திப்பதோடு அதற்கான முயற்சிகளை ஓயாமல் பண்ணியபடி இருக்கிறார்கள். இதிலேயே ஓவராக ஈடுபட்டு, பாசத்தினால் தர்மா அதர்மங்களைக்கூட மறந்து, தப்பு வழியில் போயும் இம்மாதிரி லௌகிக அபிவிருத்தியிலேயேதான் அனேகமாக எல்லாரும் கண்ணாயிருக்கிறார்கள். இதனாலேயே பரோபகாரத்துக்குப் பொழுதோ, மனஸோ, த்ரவ்யமோ எதுவும் கொடுக்காதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஆனதால் இப்படிப்பட்டவர்களை ஸ்வய விஷயம், ஸ்வய குடும்ப விஷயம் இவற்றைக் குறைத்துக் கொண்டு ஸமுஹ சேஷமத்துக்கானவற்றைக் கவனிக்கும்படித் திருப்ப வேண்டியதுதான் எங்களைப் போன்றவர்களின் கடமையாயிருக்கிறது. ஆனதால், நான் மட்டுமில்லை, ஜனங்களை நல்ல வழியில் திருப்புவதற்குப் பிரயத்தனப்படுகிற பொறுப்பு கொண்ட எவருமே 'சொந்த விஷயங்களைக் கவனித்துக்கொள்; வீட்டுக் கார்யங்களைக் கவனித்துக் கொள்' என்று உபதேசம் பண்ணுவதில்லையென்பது மட்டுமில்லாமல், 'சொந்த விஷயங்களையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தால் போதாது. இப்படிப்பட்ட ஆசைகளை, தேவைகளைக் குறைத்துக் கொண்டு, அதனால் லௌகிக உழலலையும் குறைத்துக் கொண்டு, கொஞ்சமாவது ஆத்மாவைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்; அதற்கு வழியாக, ஓர் அங்கமாக ஸமுஹத்தை, லோகத்தைக் கவனித்துத் தொண்டு செய்யுங்கள்' என்றே சொல்லும்படியிருக்கிறது.

ஆனால் இப்படி 'அட்வைஸ்' பண்ணுவதிலுங்கூட நான் இன்னும் கொஞ்சம் ஜாக்ரதையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எனக்குப் புத்தி சொல்லித் திருத்துகிற மாதிரி இன்றைக்கு அந்தத் தம்பதி வந்து, (நான் வசவு என்று சொன்னாலும்) வ்யஸனத்தோடு விஞ்ஞாபனம் பண்ணிக் கொண்டு போனார்கள். எனக்குத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ என் ஜாக்ரதைக் குறைவால், நான் பரோபகாரத்தைச் சொல்லும்போது அதற்கு ஒரு qualifying clause போடாமலே இருந்து விட்டேன் என்பதற்காக என்னை வையத்தான் வேண்டும். அதனால் அவர்களுக்கு ரொம்பவும் கஷ்டம் யதார்த்தத்தில் ஏற்பட்டுவிட்டதால்

திட்டித்தானிருக்க வேண்டும். ஆனால் வயஸு, லாயக்கி ருக்கோ இல்லையோ அதுவாக வந்து சேர்ந்துவிட்ட 'குருஸ்தானம்' இதுகளை உத்தேசித்துத் திட்டாமல் மரியாதையாகவே சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

அவர்களுக்கு என்ன கஷ்டம் ஏற்பட்டு விட்டது? அவர்கள் வீட்டுப் பிள்ளை, பிரம்மசாரிப் பையன், வேலையிலிருக்கிறவன், என் பரோபகார உபதேசங்களைப் படித்துவிட்டு அதிலேயே ஓவராக ஈடுபட்டு விட்டானாம். தன் கார்யம், வீட்டுக் கார்யம் எதையும் கவனிப்பதில்லையாம். ஆபீஸ் கார்யம்கூட சிரத்தையாகப் பண்ணுகிறானோ இல்லையோ என்று பயமாயிருக்கிறதாம். எப்போது பார்த்தாலும் பிடி அரிசி கலெக்ஷன், (மாடுகளுக்காக) காய்கறித் தோல் கலெக்ஷன், இப்படி ஒரு பக்கம் கலெக்ஷன், இன்னொரு பக்கம் டிஸ்ட்ரிப்யூஷன் - ஆஸ்பத்திரியில் பிரஸாத டிஸ்ட்ரிப்யூஷன் மாதிரி, என்றிப்படி ஓயாமல் ஒழியாமல் அலைந்து கொண்டிருக்கிறானாம்.

'தான் கட்டிக் கொண்ட துணியைக்கூடத் தோய்க்கிற தில்லை; இவள்தான் தோய்த்துப் போட வேண்டியிருக்கு' என்று அந்த மனுஷ்யர் கம்ப்ளெய்ன்ட் பண்ணினார்.

உடனே அவர் behalf-ல் அந்த அம்மாள் பரிந்து கொண்டு, 'வீட்டுக்கு ஒரு ஸாமான், காய்கறி பார்த்து வாங்கிப் போடுகிற தில்லை. சொன்னால்கூடக் காதில் போட்டுக் கொள்வதில்லை. இத்தனை வயஸுக்கு இவரேதான் பண்ணும்படி இருக்கிறது' என்று சொன்னாள்.

'ஊர் வெயில்-மழை எல்லாம் அவன் மேலேதான். உடம்பு வீணாய்ப் போயிடுத்து. கையை விட்டுச் செலவும் நிறையப் பண்ணுகிறான். நாங்கள் கேட்கிறோமென்பதால் எரிச்சல், கோபம். ஏதோ கொஞ்சம் அகத்தில் தலைகாட்டுவதையும் நிறுத்திவிடப் போகிறானே என்று முடிந்தமட்டும் நாங்களும் வாயைத் திறப்பதில்லை. இருந்தாலும் மனுஷ்யர்கள்தானே? சொல்லாமலேயும் இருக்க முடியவில்லை. நீங்கள்தான் அவனுக்கு நல்ல புத்தி வரப் பண்ணணும்' என்று சொன்னார்கள். பெற்ற மனஸு!

அவர்கள் அப்படிப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்ட போதிலும், 'இந்த கஷ்டம் உண்டாக நீதானே ஜவாப்தாரி? நீதான் இதை ஸரி பண்ணணும்' என்று அவர்கள் இடித்துக் காட்டினதாகவே நான் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

இனிமேலே எனக்குப் பிரஸங்கம் பண்ணுகிற உத்தேசம் இல்லை*. ஆனாலும் இப்போதுதான் என்னைப் பார்க்க வருகிறவர்களும், அட்வைஸ் கேட்கிறவர்களும் ஜாஸ்தியாகிக் கொண்டு வருகிறார்கள். அதனால் இனிமேல் பிரஸங்கம் பண்ணா விட்டாலும், என்னிடம் வருகிறவர்களிடம் பேசுகிற போது, நல்லதைச் சொல்கிறபோது, ஒவ்வொருவனும் பொதுத் தொண்டு ஏதேனும் அத்யாவச்யமாகப் பண்ணித் தானாக வேண்டும் என்று சொல்லும்போதே, Without prejudice to என்று அனேக ஒப்பந்தங்களில் qualifying clause போடுகிறார்கள், அந்த மாதிரி இதற்கும் ஒரு நிபந்தனை, 'தன் கார்யம் குடும்பக் கடமைகளைக் கொஞ்சங்கூட விடாமல்' என்றும் போட வேண்டுமென்று தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். பிற்பாடு இது ஸமயத்தில் நினைவு வந்து சொல்வேனோ, மாட்டேனோ அந்த (பரோபகார) ஸ்ப்ஜெக்டே என்னை இழுத்துக் கொண்டு போய்விடுமோ என்னவோ, எப்படியானாலும், இன்றைக்கேனும் அந்தத் தாயார், தகப்பனார் படுகிற கஷ்டத்தைப் பார்த்ததில் இப்படிச் சொல்கிற ஞானம் எனக்கு உண்டாயிருக்கிறது.

'தான் அவிழ்த்துப் போட்ட துணியைத் தாயார்க்காரி தோய்க்கணும்; வயஸுக்காலத்தில் அப்பன்காரன் கடைகண்ணி ஏறி இறங்கணும்' என்று விட்டுவிட்டு ஒருத்தன் ஸோஷல் ஸர்வீஸுக்கு கிளம்பணும் என்று நான் நினைத்ததேயில்லை. நினைக்காவிட்டாலும் இதை வாய்விட்டு நான் சொல்லாதது தப்புதான். இதனால், இன்றைக்கு இங்கே வந்து போனவர்கள் மாதிரி இன்னும் எத்தனை பேர் வீட்டில் அனர்த்தத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறேனோ? எல்லாருக்கும் என்னிடத்தில் வந்து சொல்லிக் கொள்ள முடியுமா? 'சொல்லிக் கொள்வதே 'பெரியவா' மேலே குறை சொல்கிற மாதிரிதானே ஆகும்?

* இந்த உரையும் பொதுப் பிரஸங்கமல்ல; ஒரு சில அடியாருடன் நிகழ்த்திய உரையாடல்தான்.

அப்படிப் பண்ணலாமா?' என்றே பல பேர், பாவம், வாயை மூடிக்கொண்டு என்னால் ஏற்பட்ட கஷ்டத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கலாம்!

இன்றைக்கு வந்தவர்கள் எனக்கு என்ன உபதேசம் பண்ணி யிருக்கிறார்கள்? 'வசவு', 'வசவு' என்று இத்தனை நாழி நான் சொன்னதை 'உபதேசம்' என்று சொல்லியிருக்கலாம். வசவா னால்தான் feeling-ஐக் கிளப்பிவிடும் என்று அப்படிச் சொன் னேன். அதனால் உண்மையை அலசிப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ள வழி ஏற்படுமென்றேன். அதைவிட 'உபதேசம்' என்று அடக்கமாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டால் இன்னம் ச்லாக்யம் என்று தோன்றுகிறது. ஸ்வய ஸமாசாரங்களிலேயே ஒருத்தன் அதிகமாக ஈடுபட்டுப் பொதுக் கார்யங்களைக் கவனிக்காமல் இருப்பதுதான் 'ஜெனரல் ரூல்' என்றாலும், எதிர்த்திசையில் சில பேர் அத்யாவசியமான சொந்தக் கார்யம் கடமைகளை யும் விட்டுவிட்டுப் பொதுக் கார்யம் என்று பறந்து கொண்டு, வீட்டு மனுஷ்யர்களுக்கு ச்ரமம் உண்டாக்கவும் கூடும் என்பதை நான் மறக்கக் கூடாது. அதனால், 'சொந்தக் கார்யம் என்பதையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தால், அலை ஓய்ந்து தான் ஸமுத்ர ஸ்நானம் என்கிற மாதிரி பொதுக் கார்யங்களை எவருமே எப்போதுமே செய்ய முடியாது' என்று நான் அட்வைஸ் பண்ணும்போதே, அதை qualify பண்ணி, 'அதற் காக, அத்யாவசியமான சொந்த வேலைகளை, அகத்து ட்யூட்டி களை ஒரு நாளும் விடக்கூடாது' என்றும் எடுத்துச் சொல்லி விட வேண்டும். இதுதான் எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் உபதேசம்!

மோசடி; போலித்தனம்

தன் வேலையை இன்னொருத்தனிடம் விட்டுவிட்டு, தான் 'ஊரானுக்குத் தொண்டு செய்கிறேன்' என்று போனால் அது பரிஹாஸந்தான், fraud (மோசடி)தான். தாயார், தகப்பனார், ஸ்ரீஹாதரர், பத்னி, புத்ரர் இருந்தால் அவர்கள் - ஆகியவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய ட்யூட்டிகளைச் செய்யாமல் லோகத்துக்கு உபகாரம் செய்கிறேன் என்றால் அது 'ஹிபாக் ரிஸி' (போலி வேஷம்)தான். இப்படியெல்லாம் பண்ணிவிட்டு மனுஷ்யாள் (பந்துக்கள்) எடுத்துக் காட்டினால் கோபம் வருகிறது, எரிச்சல் வருகிறது என்றால் பரோபகாரத்தால் இவனுக்கு எந்த அபிவிருத்தியும் ஏற்படவில்லை என்றுதான் அர்த்தம். 'எல்லாரிடமும் அன்பாயிருக்கணும். மதுரமாய்ப் பழகணும்' என்பதுதான் தொண்டு செய்கிறவனுக்கு லக்ஷணம். பொதுத்தொண்டு என்பதற்காகவே வீட்டு மனுஷ்யர்களிடம் அன்பு போய், எரிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறானென்றால் இவன் தொண்டு செய்து என்ன புண்யம்? இவனுக்கு என்ன சித்த சுத்தி ஏற்பட முடியும்? குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக் கொள்கிற மாதிரி பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது.

தன் லிமிடேஷனை எவனும் எப்போதும் உணர வேண்டும். மனுஷ்யராய்ப் பிறந்து விட்டோம். அதனால் நாம் பல தினுசில் கட்டுப்பட்டுத்தான் கிடக்கிறோம். ஆண்கள், ஆஸ்தைகள் பெரிசாக இருக்கலாம். அவை நல்லதாகவும் இருக்கலாம். லோகத்துக்கு நல்லது பண்ணணும் என்றே ஆர்வமிருந்தாலும் நமக்கும் நம் குடும்பத்துக்கும் செய்தேயாக வேண்டும் என்ற நிர்பந்தம் இருப்பதை உணர்ந்து, இந்த ட்யூட்டிக்கு ஹானியில்லாமல்தான் லோக சேவை செய்ய வேண்டும்.

'தன்னைப் பெற்ற தாயார் கிண்ணிப் பிச்சை எடுக்கிற போது கோதானம் பண்ணினானாம்' என்று சொல்வதுண்டு.

முதலில் தன் குடும்பத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். தன் சொந்தக் காரியங்களை ஒருக்காலும் பிறத்தியாரிடம் காட்டிக் கொடுக்கவே கூடாது. இதுதான் சாஸ்திரம். அவனவன் தன் வஸ்திரத்தைத் தானேதான் தோய்த்துக் கொள்ள வேண்டும். 'டயார்க்கி'யில் (இரட்டையாட்சியில்) ராஜகோபாலாச்சாரி மெட்ராஸ் ப்ரஸிடென்ஸிக்கு ப்ரைம் மினிஸ்டராக (அப்போது டெல்லியில் ப்ரைம் மினிஸ்டர் இல்லாததால் ப்ரெஸிடென்ஸியில் பிரதான மந்திரியாக இருக்கப்பட்டவரை ப்ரைம் மினிஸ்டர் என்று சொல்வார்கள். இப்போது பிரஸிடென்ஸியை ஸ்டேட் என்றும், இதன் ப்ரைம் மினிஸ்டரை சீஃப் மினிஸ்டர் என்றும் சொல்கிறார்கள். இப்படி அவர் ப்ரைம் மினிஸ்டராக) இருந்த போதுகூடத் தன் துணியைத் தானேதான் தோய்த்துக் கொண்டார். இப்படியே பல பேர் பெரிய ஸ்தானத்திலிருந்த போதுகூட தன் பூட்ஸுக்குத் தானேதான் பாலிஷ் போட்டுக் கொண்டார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். நம் காரியத்தை நாமே செய்து கொள்கிறதிலே கௌரவக் குறைச்சலே இல்லை. பிறத்தியாரிடம் இவற்றை விடுவதுதான் கௌரவக் குறைச்சல். நாம் பரோபகாரி என்று வெளியிலே 'ஷோ' பண்ணிக் கொண்டு ஊராரிடம் நல்ல பேர் வாங்கிக் கொள்வதற்காக வீட்டுக்காரர்களெல்லாம் நமக்கு பரோபகாரம் பண்ணும்படியாகத் தாழ்ந்து போய் அவர்களுக்குச் சிரமத்தைக் கொடுத்து நல்லெண்ணத்தையும் போக்கிக் கொள்வது நமக்கே நாம் பண்ணிக் கொள்கிற கௌரவக் குறைச்சல்தானே?

சாஸ்திரக் கட்டளை

சாஸ்திரத்தில் அவனவனும் தன் வஸ்திரத்தைத் தானே தோய்த்துப் போட்டுக் கொள்ளணும். தன் சாதத்தைத் தானே களைந்து வைத்துப் பொங்கித் தின்ன வேண்டும். (ஸ்வயம்பா கம் என்பது இதுதான்) என்றெல்லாந்தான் சொல்லியிருக்கிறது. 'கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு' என்கிறபோது, 'கட்டிக் கொள்வது, மட்டும் இவன் என்றில்லை; 'கசக்க' வேண்டிய வனும் இவன்தான். 'அம்மாவையோ வேறு யாரையோ கசக்கும்படிப் பண்ணி (மனஸும் கசக்கும்படிப் பண்ணி!) நீ கட்டிக்கொள்' என்று இல்லை.'

ஒருத்தனுடைய நித்ய சர்யைகளை (அன்றாட நடவடிக்கை களை) தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்கிறபோது அவன் காரியம் முழுவதையும் அவனே பார்த்துக் கொள்ளும்படிதான் வைத்தி ருக்கிறது. பூஜைக்குப் புஷ்பம் பத்ரம்கூட அவனவனேதான் பறித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று இருக்கிறது. ஆனாலும் குரு மாதிரி ஸ்தானத்திலிருக்கிற ஒரு பெரியவர், வயோதிகர், மாதா பிதாக்கள் ஆகியவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது புண்ய மென்பதால் இப்படிப்பட்டவர்களுக்காக சிஷ்ய ஸ்தானத்தில், புத்ர ஸ்தானத்திலிருப்பவர்கள் வஸ்திரம் தோய்த்துப் போடு வது, புஷ்பம் பறித்து வருவது, பூஜா கைங்கர்யம் பண்ணுவது என்றெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

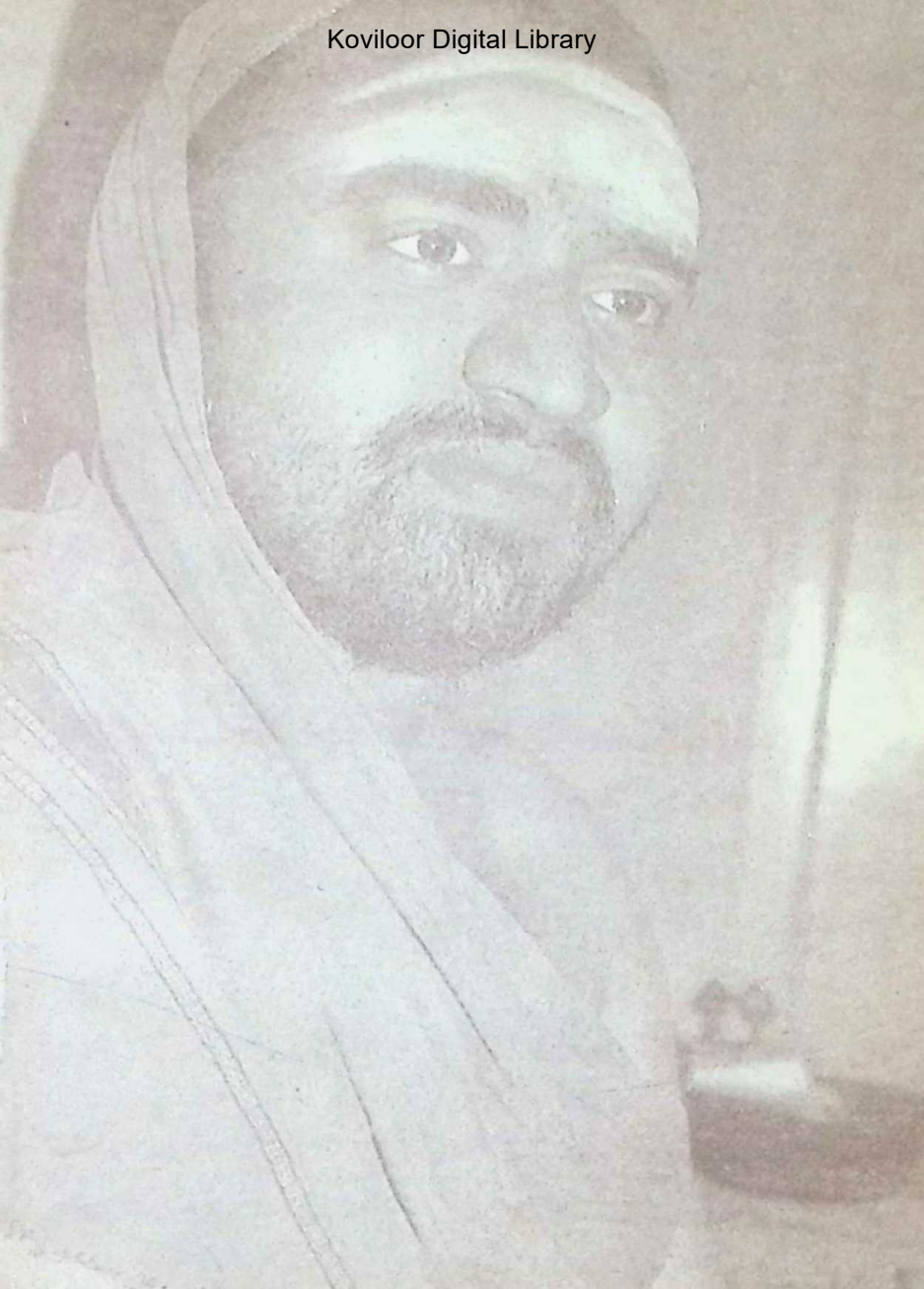
பெரிய ஆசார்ய ஸ்தானத்திலிருந்தவர்களில்கூடத் தங்கள் காரியத்தை சிஷ்யர்களிடம் விடாமல் தாங்களே செய்து கொண்டவர்களுண்டு. வேதாந்த தேசிகன் ஒரு பெரிய ஸம்பிரதாயத்துக்கே மூல புருஷராயிருந்தபோதிலும் தம்முடைய ஆஹாரத்துக்குத் தாமேதான் உஞ்சவ்ருத்தி செய்திருக்கிறார். திருவையாற்றில் தியாகராஜ ஸ்வாமிகளும் இப்படிப் பண்ணியிருக்கிறார். இவர்களுக்கு எத்தனையோ பேர் ஸத்காரம், ராஜோபசாரமே பண்ணக் காத்துக் கொண்டிரு

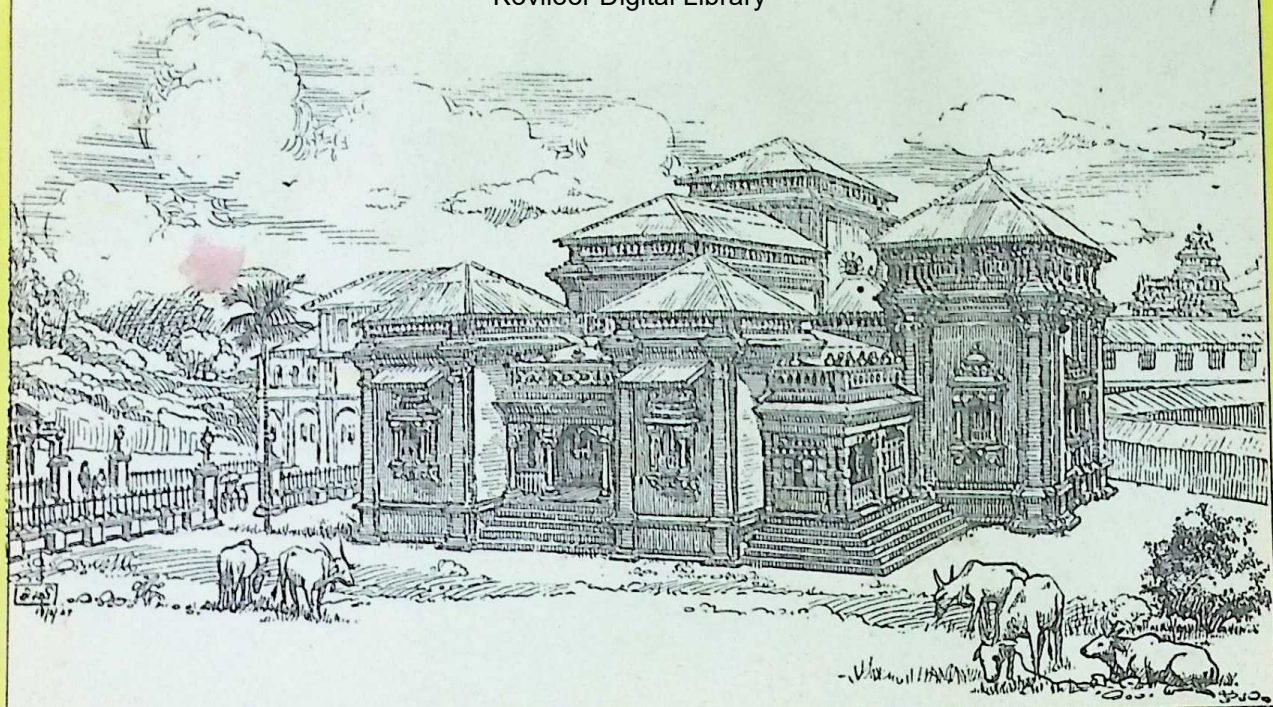
ருப்பார்கள்! Mahomet (முஹமது நபி) கூட religious head ஆக (மதத் தலைவராக) மட்டுமின்றி temporal power (ஆட்சியதி காரம்) பூராவும் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் தம் காரியம் முழுவதையும் தாமே பண்ணிக் கொண்டார் என்கிறார்கள்.

நாமதேவர், கோராகும்பர், திருநீலகண்ட நாயனார், திருக் குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் போன்ற மஹாபாகவதர்களும், சிவனடியார்களும் தங்கள் குடும்ப ட்யூடிக்காகத் தையல் வேலை, குசவு வேலை, ஏகாலித்தொழில் இவற்றை விடாமலே பண்ணி வந்திருக்கிறார்கள்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

சிருங்கேரி ஸ்ரீசந்திர மௌளிக்ஷவரர் ஆலயம்